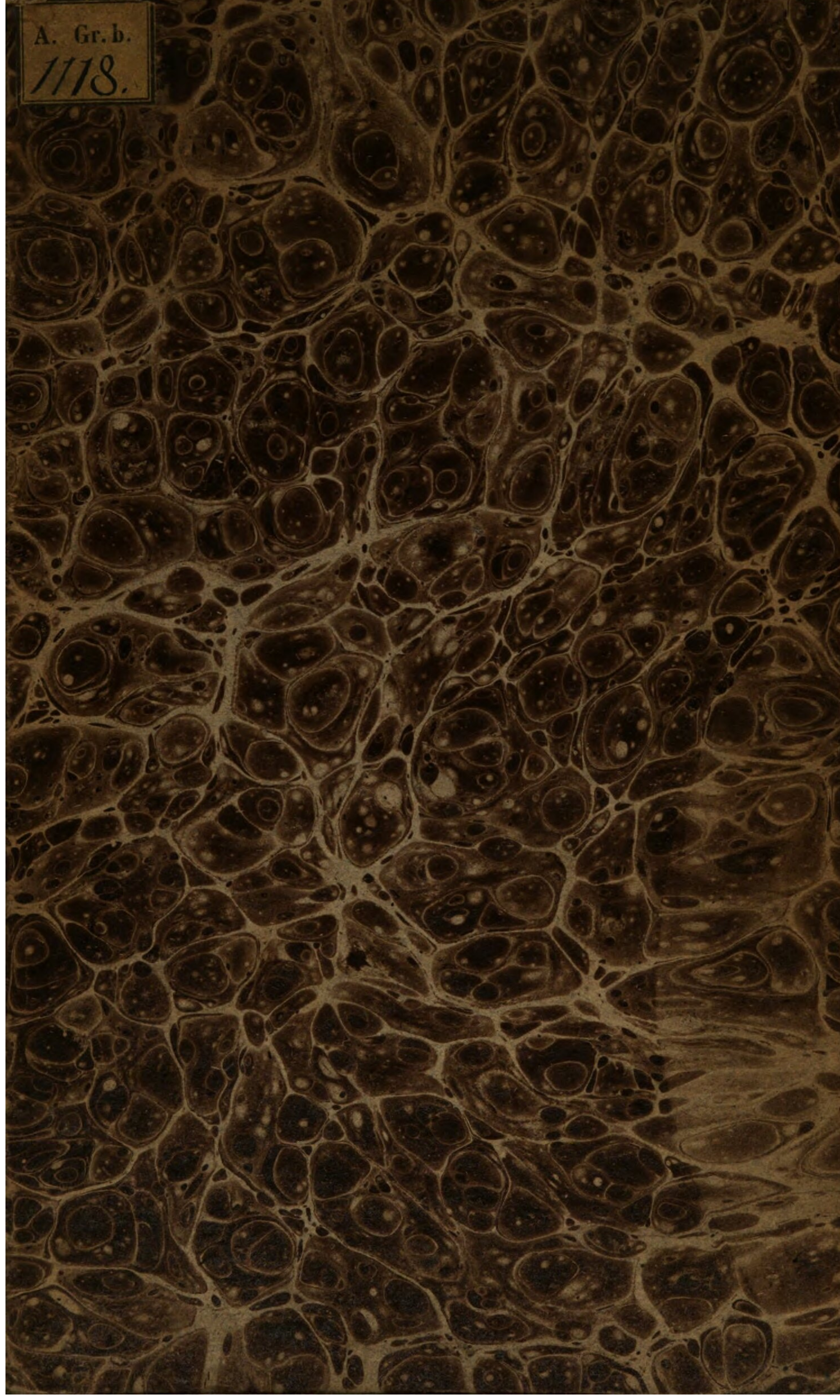

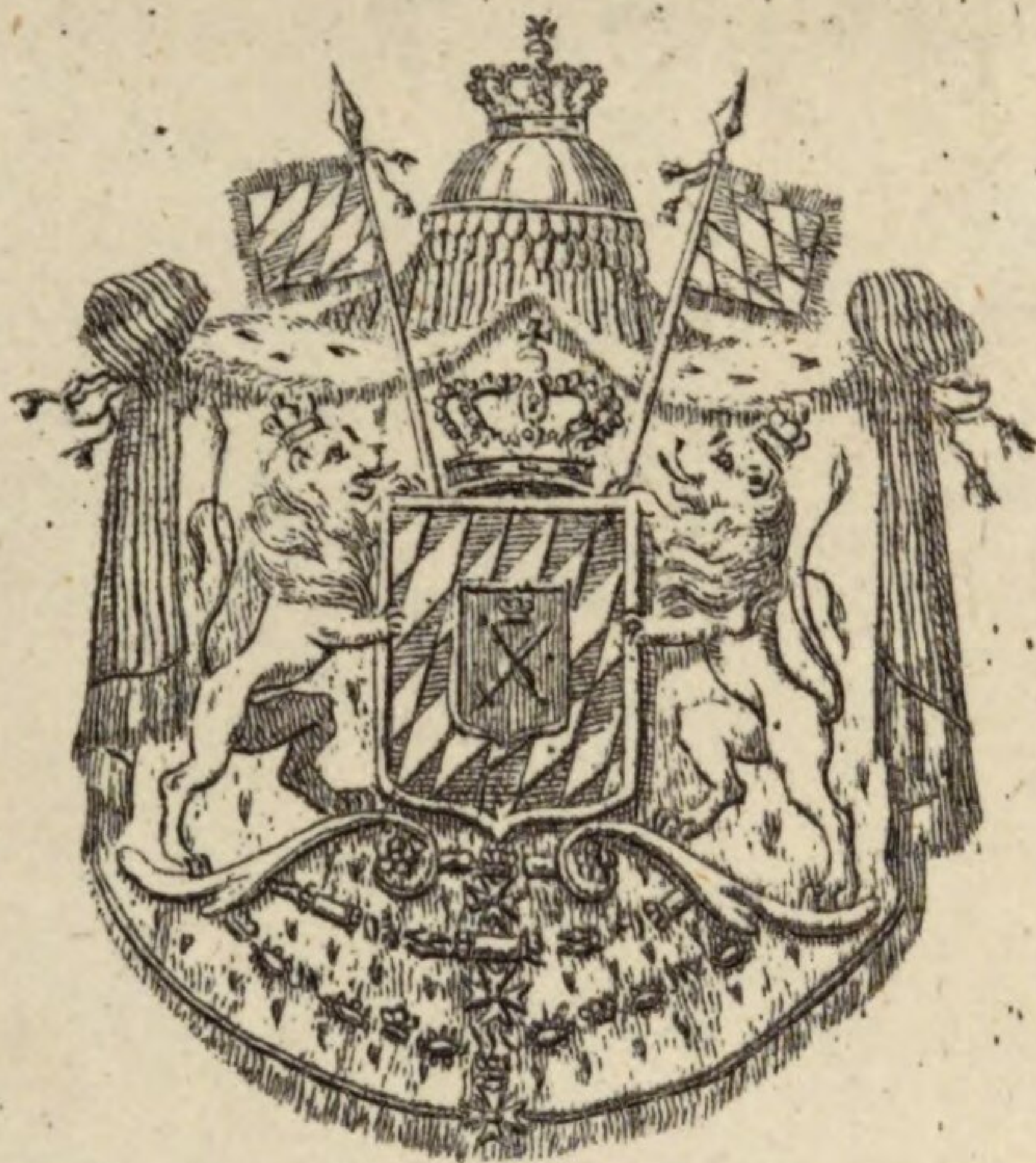
A. Gr. b.

1118.

A. G. C. 1118
~~6417~~

(Demades)
Lhardy

**BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.**

D

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

1891

111 11 11 11 11 11

111 11 11 11 11 11

111 11 11 11 11 11

DE
DEMADDE

ORATORE ATHENIENSI.

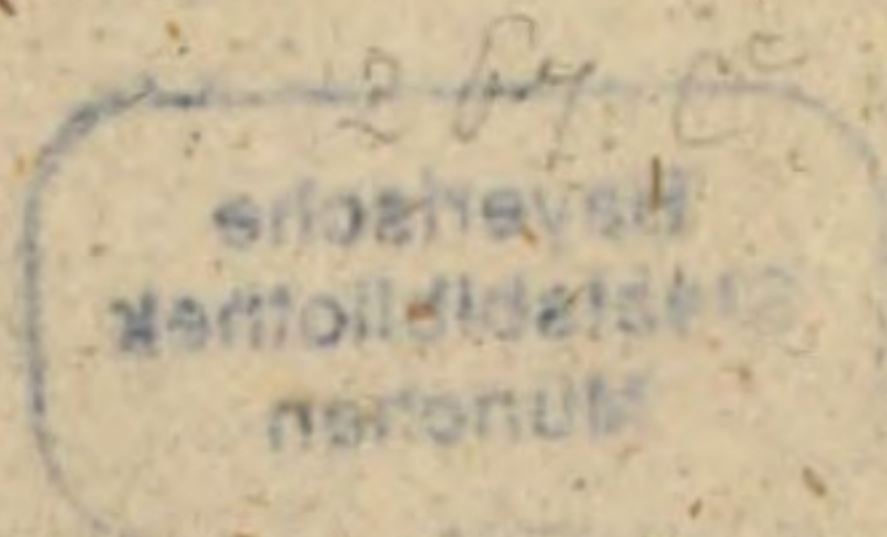
SCRIPTIT

DR. H. L H A R D Y.

BEROLINI,

SUMPTIBUS LIBRARIAE NAUCKIANAE.

MDCCCXXXIII.

D E M A D E

GRATIS

INSTITUT

DE

DE

Dr. H. F. A. B. D. Y.

RECEIVED

RECEIVED

RECEIVED

Bayerische
Staatsbibliothek
München

LUDOVICO LHARDY

ET

IOANNI HENRICO LHARDY

PATRI ET PATRUO DILECTISSIMIS

HUNC LIBRUM

PRIMITIAS STUDIORUM SUORUM

PIO ANIMO

OBTULIT

AUCTOR.

ADOLPHO LINDY

ET

JOHANNI HENRICO LINDY

PATRI ET PATRIBUS DILECTISSIMIS

DUCE LINDY

PRIMITIVIS ETUDIORUM SUORUM

PIO A. LINDY

ADOLPHO

ADOLPHO

Meditanti mihi identidem, quaenam fuerint causae, cur Philippus, rex regionis vixdum cognitae, intra paucos annos tantam consequi potentiam, tantumque Atheniensibus iniicere potuerit terrorem, ut inter eos qui centum fere et quadraginta annis ante cum ingentibus Persarum agminibus configere non cunctati, multis in proeliis praeclaras victorias reportaverant, fama adventantis regis perlata, vix unus reperiretur¹⁾, qui, quomodo tanto respublica liberanda esset periculo, civibus metu et formidine percussis, atque insciis quid sibi consilii ineundum esset, exponere auderet rationes; harum rerum causae non magis fuisse in eo videri solent, quod omnibus aetatis suae ducibus rex Macedoniae egregiis belli virtutibus et fortitudine animi atque prudentia in rebus et adversis et prosperis longe antecellebat, quam in corrupta vivendi ratione, quae paulo post Periclis mortem Athenas invasisse, et procedente tempore magis magisque inva-

1) Demosth. pro coron. ed. Bekk. p. 253. Ἐσπέρα μὲν γὰρ ἦν, ἥκε δ' ἀγγέλλων τις ὡς τοὺς πρυτάνεις ὡς Ἐλάτεια κατείληπται. — ὡς εἰσῆλθεν ἡ βουλὴ καὶ ἀπήγγειλαν οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα ἑαυτοῖς καὶ τὸν ἥκοντα παρήγαγον καὶ κεῖνος εἶπεν, ἡρώτα μὲν ὁ κῆρυξ „τίς ἀγορεύειν βούλεται;“ παρήει δ' οὐδείς. πολλὰκις δὲ τοῦ κήρυκος ἐρωτῶντος οὐδὲν μᾶλλον ἀνίστατ' οὐδείς, ἀπάντων μὲν τῶν στρατηγῶν παρόντων, ἀπάντων δὲ τῶν ῥητόρων, καλούσης δὲ τῆς πατρίδος τῇ κοινῇ φωνῇ τὸν ἐροῦνθ' ὑπὲρ σωτηρίας. — ἐφάνην τοίνυν οὗτος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐγώ, καὶ παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς, ἃ μου δυοῖν ἔνεκ' ἀκούσατε προσέχοντες τὸν νοῦν. Cf. Diod. Sic. XVI, 84.

luisse dicitur. Bello enim Peloponnesiaco vix peracto, tanto irruerunt in Athenienses impetu pravitas morum libidinesque a Persis propagatae atque levitas, ut illi, sicut fere fit, fati sortisque futurae parum curiosi, nil nisi instrumenta luxuriei novaque voluptatum genera circumspicerent, et multo plures essent, quibus potior videretur suarum rerum cura quam salus reipublicae; cuius quidem qualis fuerit status inde ab eo tempore, quo integris viribus, a civibus vere generosi et incorrupti animi administrata vigeat florebatque usque ad aetatem qua duo illi celebres Thebanorum duces Spartanos devicerunt, egregie exposuit Isocrates in oratione de pace; in ea enim vituperatis moribus pravis, et illo reipublicae gerendae modo, quo usa fuerat superior aetas, improbato, cives suos conatus est commovere, ut, cum perpetuis bellis et turbis civilibus exhaustas viderent populi vires, et amissam maiorum virtutem, imminentem reipublicae interitum avertere studerent. Quanto Aristides, Themistocles, Miltiades praestantiores erant duces quam Hyperbolus et Cleophon²⁾, tanto praestantior erat maiorum respublica quam ea quae temporibus post bellum Peloponnesiacum fuit. Tum enim gravibus belli diuturni laboribus tandem defatigati, opibus ita exhaustis, ut eas nullo adhibito alieno auxilio in perpetuum prostratas esse intelligerent, cogeantur, nimirum

2) Isocrat. de pac. ed. Bekk. p. 194. τοῦτων δ' ὑπαρχόντων (ὑπερβόλου καὶ Κλεοφῶντος), ἀντὶ μὲν τῆς πολιτείας τῆς παρὰ πᾶσιν εὐδοκιμούσης ἐπὶ τοιαύτην ἀκολασίαν ἢ δύναμις ἡμᾶς αὕτη προήγαγεν, ἣν οὐδεὶς ἂν ἀνθρώπων ἐπαινέσειεν ἀντὶ δὲ τοῦ νικᾶν τοὺς ἐπιστρατεύοντας οὕτω τοὺς πολίτας ἐπαίδευσεν, ὥστε μηδὲ πρὸ τῶν τειχῶν τολμᾶν ἐπεξιέναι τοῖς πολεμίοις· ἀντὶ δὲ τῆς εὐνοίας τῆς παρὰ τῶν συμμάχων αὐτοῖς ὑπαρχούσης καὶ τῆς δόξης τῆς παρὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τοσοῦτον μῖσος κατέστησεν, ὥστε παρὰ μικρὸν ἐλθεῖν ἐξανδραποδισθῆναι τὴν πόλιν.

cum populis plerisque omnibus bellum inferre vellent, homines perditos, et transfugas omnibus sceleribus maculatos mercede conducere, quibus naves instruerent et expeditiones susciperent³⁾; civium vero optimum quemque patria expellebant, eorumque pecuniam catervis illis conducticiis impudenter dispertiebant⁴⁾; proinde cum pecuniae penuria oriretur, qua cupiditati ducum et mercenariorum satisfaceret, a sociis omni modo oppressis magna tributa exigebant⁵⁾, quibus deinde etiam ad solemnia ingenti pompa celebranda utebantur⁶⁾. Hic fuit reipublicae status, antequam Athenae in Romanorum potestatem sunt redactae; optimae maiorum virtutes paulatim pessumiverunt, et antiquae illius populi vires, otio abundantis, et quemvis fugientis laborem, penitus intercidere. Referta sunt oratorum opera exemplis quae quo licentiae ventum sit⁷⁾, lu-

3) Isocrat. ib. p. 188. πόλεμον μὲν μικροῦ δεῖν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ἀναιρούμεθα, πρὸς δὲ τοῦτον οὐχ ἡμᾶς αὐτοὺς ἀσκοῦμεν, ἀλλὰ ἀνθρώπους τοὺς μὲν ἀπόλιδας τοὺς δ' αὐτομόλους τοὺς δ' ἐκ τῶν ἄλλων κακουργιῶν συνερῶνῃκότας, οἷς ὅποτεν τις διδῶ πλείω μισθόν, μετ' ἐκείνου ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσιν.

4) Isocrat. ib. p. 195. τίς γὰρ ἂν ὑπέμεινε τὴν ἀσέλγειαν τῶν πατέρων τῶν ἡμετέρων, οἱ συναγαγόντες ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος τοὺς ἀργοτάτους καὶ τοὺς ἀπασῶν τῶν πονηριῶν μετέχοντας, πληροῦντες τούτων τὰς τριήρεις, ἀπηχθάνοντο τοῖς Ἕλλησι, καὶ τοὺς μὲν βελτίστους τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἐξέβαλλον, τοῖς δὲ πονηροτάτοις τῶν Ἑλλήνων τὰ κείνων διένεμον.

5) Isocrat. ib. p. 188. εἰς τοῦτο δὲ μωρίας ἐληλύθαμεν, ὥστ' αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς τῶν καθ' ἡμέραν ἔσμεν, ξενотροφεῖν δ' ἐπιχειρήκαμεν, καὶ τοὺς συμμάχους τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν λυμαινόμεθα καὶ δασμολογοῦμεν, ἵνα τοῖς ἀπάντων ἀνθρώπων κοινοῖς ἐχθροῖς τὸν μισθὸν ἐκπορίζωμεν.

6) Isocrat. ib. p. 196. Οὕτω γὰρ ἀκριβῶς εὗρισκον ἐξ ὧν ἀνθρώποι μάλιστα ἂν μισηθεῖεν, ὥστ' ἐψηφίσαντο τὸ περιγιγνόμενον ἐκ τῶν φόρων ἀργύριον, διελόντες κατὰ τάλαντον, εἰς τὴν ὀρχήστραν τοῖς Διονυσίοις εἰσφέρειν, ἐπειδὰν πλήρες ᾖ τὸ θέατρον.

7) Cf. Lysias de caede Eratosth. p. 164. ed. Bekk.

culenter indicant, ita ut in ingenuos non minus quam in servos turpissima admitterentur flagitia⁸⁾. Praeterea mos opulenta convivia et sumptuosas epulas habendi, qui apud Persas iam multo antea obtinebat, Athenis tam vehementer increbruerat, ut fortissimi belli duces, qui sibi florante republica inopiam et moderationem vitae atque temperantiam decori et honori esse existimavissent, nunc ventris libidini immodice indulgerent. Timotheum Cononis filium computationibus et sumptuosis coenis assuetum fuisse testatur Aristophilosophus ap. Athen. lib. X. pag. 32. ed. Schweigh. Eadem narrat Theopompus ib. lib. XII. p. 476. de Chabria, quem dixit non in urbe vivere posse ob morum lasciviam *διὰ τὴν ἀσέλγειαν*, et sumptuosam magnificentiam *καὶ διὰ τὴν πολυτέλειαν τὴν αὐτοῦ τὴν περὶ τὸν βίον*. Iphicratis quoque computationes apud Cotyn⁹⁾ Thraciae regem, qui omnium quotquot fuerant, maxime voluptatibus et vitae deliciis deditus erat (Athen. lib. XII. p. 475.) et cuius filiam uxorem ducere eum non puduit (ib. IV. p. 14.) memorat idem l. XII. p. 476. Penitus interiisse virtutis amorem, reique publicae caritatem in eo etiam apparet, quod alii nonnulli et duces et milites, cum in patria non invenirent, quid rerum agerent, Persarum regi eos arcessenti, ut ipsius auspiciis militarent, obtemperare non dubitaverunt¹⁰⁾; qui quidem, ubi compressis seditionibus quae saepe in remotis imperii partibus

8) Tria enumerat Dinarchus in orat. contra Demosth. p. 153. ed. Bekk. *ὑμεῖς Μέωνα μὲν τὸν μυλωθρὸν ἀπεκτείνετε, διότι παῖδα ἐλεύθερον ἐκ Πελλήνης ἔσχευεν ἐν τῷ μύλωνι. Θεμιστιον δὲ τὸν Ἀφιδναῖον, διότι τὴν Ῥοδίαν κιθαρίστριαν ὕβρισεν Ἐλευσινίοις, θανάτῳ ἐξημιώσατε, Εὐθύμαχον δέ, διότι τὴν Ὀλυνθίαν παιδίσκην ἔστησεν ἐπ' οἰκήματος. Cf. Aeschin. contra Timarch. p. 268. ubi turpissime actum cum Pittalaco quodam videtur fuisse.*

9) Cf. Harpocrat. Lexic. s. v. *Κότυς*.

10) Cf. Athen. l. II. p. 185. ubi quantis donare muneribus reges

excitari solebant, domum redierant, divitiis quidem magnis aucti, at sceleribus omnis generis contaminati, reliquos cives inficiebant; et haec praecipua fuit causa cur inde ab eo tempore saepe penes privatos tantae essent divitiae, ut ipsorum domus cum aedificiis publicis de magnificentia et splendore certare possent ¹¹⁾. Postremo fides fracta, iusiurandum laesum ¹²⁾, religio neglecta, omnia quae antea sacra habebantur, irrita, nec defuerunt qui, accepta pecunia, proditores patriae et esse et nominari non erubescerent.

Postquam autem, bello sacro exorto, arae, foci, deorum delubra temerata ac violata sunt ¹³⁾, et militum cuiusvis linguae et originis turbae sanguinolentae, coeco impetu et rabie concitatae, spe pecuniarum potiundarum inflammatae, postrema collabentis reipublicae concusserunt fulcra, pietatem erga deos, nullus profecto fuit finis quem pravitas et licentia non excederet, ita ut, paucis civibus exceptis, quorum nomina posteritati sunt tradita, nemo de averruncandi

Persarum eos Graecos solerent, qui apud ipsos commorabantur, ipsisque adulabantur, testatur Heraclides Ponticus.

11) Cf. Lys. ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφ. χρημάτων p. 318. sq. ed. Bekk. Hoc maxime tum demum obtinuit, cum Philippus oratores et magistratus Athenienses pecunia corrumpere coepit. Cf. Demosth. Olynth. III. p. 34. ἀποβλέψατε δὴ πρὸς τοὺς ταῦτα πολιτευομένους, ὧν οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν πλοῦσιοι γεγόνασιν, οἱ δ' ἐξ ἀδόξων ἔντιμοι, ἔνιοι δὲ τὰς ἰδίας οἰκίας τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας εἰσὶ κατεσκευασμένοι, ὅσω δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, τοσοῦτω τὰ τούτων ἡΰξηται. id. contra Aristocr. p. 619. νῦν δ' ἰδίᾳ μὲν ἐκάστῳ τῶν τὰ κοινὰ πραττόντων τοσαύτη περιουσία ἐστίν, ὥστε τινὲς μὲν αὐτῶν πολλῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας τὰς ἰδίας κατεσκευάσασιν οἰκίας.

12) Cf. Demosth. contra Timoth. p. 425.

13) Athenienses quoque templo Delphico sacrilegas admovisse manus narrat Diod. Sic. XVI, 57. τῆς δὲ τῶν ἱερῶν χρημάτων φθορᾶς τὴν μὲν ὅλην ἐπιγραφὴν ἔσχον Φωκεῖς, μετέσχον

mali ratione sollicitus esset¹⁴), omnes hoc unum curarent quomodo e miserandis reipublicae ruinis salvi emergerent. Quanta fuerit illorum temporum calamitas et praecipue quam prava vivendi Atheniensium ratio, perspicue exponit Theopompus ap. Athen. lib. XII. pag. 477. qui de Charete eorum duce ita incipiens: Χάρητος, inquit, νωθροῦ τε ὄντος καὶ βραδέος, καί τοι γε καὶ πρὸς τρυφήν ἤδη ζῶντος· ὃς γε περιήγετο στρατευόμενος αὐλητρίδας, καὶ ψαλτρίδας, καὶ πεζὰς ἐταίρας· καὶ τῶν χρημάτων τῶν εἰσφερομένων εἰς τὸν πόλεμον, τὰ μὲν εἰς ταύτην τὴν ὕβριν ἀνήλισκε, τὰ δ' αὐτοῦ κατέλιπεν Ἀθηῆνῃσι, τοῖς τε λέγουσι καὶ τὰ ψηφίσματα γράφουσι, καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοῖς δικάζομένοις. ἐφ' οἷς ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων οὐδεπώποτε ἠγανάκτησεν, ἀλλὰ διὰ ταῦτα καὶ μᾶλλον αὐτὸν ἠγάπα τῶν πολιτῶν, καὶ δικαίως. καὶ γὰρ αὐτοὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἔζων, ὥστε τοὺς μὲν νέους ἐν τοῖς αὐλητρινίδιαις καὶ παρὰ ταῖς ἐταίραις δια-

δὲ τῆς αἵρέσεως Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι οἱ συμμαχήσαντες τοῖς Φωκεῦσι καὶ οὐ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐκπεμπομένων στρατιωτῶν τοὺς μισθοὺς λαβόντες. Non alienum videtur hic historiam de Iphicrate a Diodoro narratam referre, quae, quantus religionis et deorum apud Athenienses contemptus fuerit, argumento esse potest. Pergit enim Diodor. οὕτω δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ χρόνος οὗτος ἤνεγκεν ἐξαμαρτάνειν εἰς τὸ δαιμόνιον ὥστε μικρὸν ἀνώτερον τῶν Δελφικῶν καιρῶν Ἰφικράτους διατρέβοντος περὶ Κέρκυραν μετὰ ναυτικῆς δυνάμεως, καὶ Διονυσίου τοῦ Συρακοσίων δυνάστου πέμψαντος εἰς Ὀλυμπίαν καὶ Δελφοὺς ἀγάλματα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος δεδημιουργημένα, περιτυχὼν ταῖς κομιζούσαις αὐτὰ ναυσὶν ὁ Ἰφικράτης, καὶ κρατήσας αὐτῶν, διεπέμψατο πρὸς τὸν δῆμον ἐπερωτῶν τί χρὴ πράττειν, οἱ δ' Ἀθηναῖοι προσέταξαν αὐτῷ μὴ τὰ τῶν θεῶν ἐξετάζειν, ἀλλὰ σκοπεῖν ὅπως τοῖς στρατιώταις διαθρέψῃ. Ἰφικράτης μὲν οὖν ὑπακούσας τῷ δόγματι τῆς πατρίδος ἐλαφροπώλησε τὸν τῶν θεῶν κόσμον.

14) Demosth. de fals. legat. p. 345. μέλει δ' οὐδενὶ τῶν κοινῶν, οὐδὲ μέμνηται.

τρίβειν τοὺς δὲ μικρὸν ἐκείνων πρεσβυτέρους, ἔν τε τοῖς κύβοις καὶ ταῖς τοιαύταις ἀσωτίαις τὸν δὲ δῆμον ἅπαντα πλείω καταναλίσκειν εἰς τὰς κοινὰς ἐστιᾶσεις καὶ κρεανομίας, ἥπερ εἰς τὴν τῆς πόλεως διοίκησιν. Tantus profecto fuit deorum contemptus atque sacrorum, ut pretiosissimis, quae antea Delphis consecrata fuerant donariis, meretrices mulieres et pueri turpissimis inservientes amoribus ubique deprehenderentur ornati, ut narrat Theopompus in libro de Delphicorum donariorum spoliatione ap. Athen. lib. XIII. p. 189.¹⁵); omnia tandem, ut paucis dicam, quae antea exposuimus reipublicae vitia, et religio violata moresque deteriores magnopere increbruerunt et invaluerunt¹⁶), animosque civium veluti communi quadam peste contaminarunt. Nemo fere Atheniensium militabat, sed in segnitiam torporemque resoluti, cum actoribus nobilissimis poëtisque theatra celebrabant, face-

15) Φιλογύναιον μὲν, φησὶ, γεγονέναι Φάϋλλον τὸν Φωκέων τύραννον, φιλόπαιδα δὲ Ὀνόμαρχον. καὶ ἐκ τῶν τοῦ θεοῦ χαρίσασθαι τοῦτον εἰς Δελφοὺς παραγενομένῳ τῷ Πυθοδώρῳ τοῦ Σικωνίου νιῷ, ἀποκειρομένῳ τὴν κόμην, ὄντι καλῷ συγγενόμενον, τὰ Συβαριτῶν ἀναθήματα, στλεγγίδια χρυσᾶ τέσσαρα· τῇ Δεινιάδου δὲ ἀνλητρίδι Βρομιαδία Φάϋλλος καρχήσιον ἀργυροῦν Φωκαέων, καὶ στέφανον χρυσοῦν κιττοῦ Πεπαρηθίων. αὐτὴ δὲ, φησὶ, καὶ ἔμελλε τὰ Πύθια ἀνλεῖν, εἰ μὴ ὑπὸ τοῦ πλήθους ἐκωλύθη. τῷ δὲ Λυκόλῳ — ὄντι καλῷ Ὀνόμαρχος ἔδωκε στέφανον δάφνης, Ἐφεσίων ἀνάθημα.

16) Antea enim illos pudebat ante oculos civium vitam dissolutam degere, itaque, quoad iis licebat, aberant Athenis libenter; hoc certe narrat Theopomp. ap. Athen. lib. XII. p. 476. εἶλοντο αὐτῶν οἱ ἑνδοξοὶ ἔξω τῆς πόλεως καταβιοῦν. Ἰφικράτης μὲν ἐν Θράκῃ, Κόνων δ' ἐν Κύπρῳ, Τιμόθεος δ' ἐν Λέσβῳ, Χάρης δ' ἐν Συρίῳ, καὶ αὐτὸς ὁ Χαβρίας ἐν Αἰγύπτῳ. Quem locum legisse videtur Cornel. Nep. qui in Chabr. c. III. „Non enim, inquit, libenter erat (Chabrias) ante oculos civium „suorum: quod et vivebat laute et indulgebat sibi liberalius, „quam ut invidiam vulgi posset effugere.“

tosque versificatores potius quam duces strennos laudantes. Tum profuse cum urbano populo dividebatur publicum vectigal, quo antea milites et remiges alebantur; exercitibus praeerant aut imperiti aut corrupti duces¹⁷⁾, qui, cum pecuniae in aerario deessent, quae bellis perpetuis gerendis et luxuriosae vivendi rationi sufficerent, vectigalia solvere cgebant socios, quorum quidem qui aut nollent, aut non haberent, unde tantum sumerent, in eos igne ferroque grassabantur¹⁸⁾; quamquam e redditibus publicis quidquid relicui fecerat reipublicae administrandae necessitas, non, ut antea, in naves parandas et exercitus colligendos impendebatur, sed a praefectis et oratoribus perditis¹⁹⁾, omni modo captare populi favorem studentibus,

17) Aeschin. de fals. legat. p. 33 7.χίλια δὲ καὶ πεντακόσια τάλαντα οὐκ εἰς στρατιώτας, ἀλλ' εἰς ἡγεμόνων ἀλαζονείας ἀνηλωκέναι, Δηϊάδωρην τε καὶ Δηΐπυρον καὶ Πολυφόντην, δραπέτας ἀνθρώπους, ἐκ τῆς Ἑλλάδος συνειλεγμένους, καὶ χωρὶς εἰς τοὺς περὶ τὸ βῆμα καὶ τὴν ἐκκλησίαν μισθοφόρους, οἱ τοὺς μὲν τάλαιπώρους νησιώτας καθ' ἕναστον ἐνιαυτὸν ἐξήκοντα τάλαντα εἰσέπραττον σύνταξιν, κατήγον δὲ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς κοινῆς θαλάττης.

18) Cf. Demosth. περὶ τῶν ἐν Χερσρόν. p. 87. πάντες ὅσοι πώποτε ἐκπεκλεύκασιν παρ' ῥυμῶν στρατηγοί, ἢ ἐγὼ πάσχειν ὀτιοῦν τιμῶμαι, καὶ παρὰ Χίων καὶ παρὰ Ἐρυθραίων καὶ παρ' ὧν ἂν ἕκαστοι δύνωνται, τούτων τῶν τὴν Ἀσίαν οἰκούντων λέγω, χρήματα λαμβάνουσι. λαμβάνουσι δὲ οἱ μὲν ἔχοντες μίαν ἢ δύο ναῦς ἐλάττονα, οἱ δὲ μείζω δύναμιν πλείονα. καὶ διδύασιν οἱ διδόντες οὔτε τὰ μικρὰ οὔτε τὰ πολλὰ ἀντ' οὐδενός (οὐ γὰρ οὕτω μαίνονται), ἀλλ' ὠνούμενοι μὴ ἀδικεῖσθαι τοὺς παρ' αὐτῶν ἐκπλέοντας ἐμπόρους, μὴ συλᾶσθαι, παραπέμπεσθαι τὰ πλοῖα τὰ αὐτῶν, τὰ τοιαῦτα.

19) Isocrat. de pac. p. 207. Θαυμάζω δ' εἰ μὴ δύνασθες συνιδεῖν ὅτι γένος οὐδέν ἐστι κακονοώστερον τῷ πλήθει πονηρῶν ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν. — ἐν ταῖς ἀπορίαις, ἐν αἷς αὐτοὶ δυναστεύουσιν, ἐν ταύταις ἡδιστ' ἂν ἴδοιεν ἅπαντας ὄντας τοὺς πολίτας. τεκμήριον δὲ μέγιστον· οὐ γὰρ τοῦτο σκοποῦσι, ἐξ οὗ τρόπου

foede in dies festos apparatusque ludorum effundebatur; quo factum est ut, cum ludis ad diem semper prospectum esset, exercitus vel classes quae sociis opem ferrent, tum demum advenirent, cum hostis iamdudum consilia exsecutus, urbibus locisque munitis potitus erat²⁰). Quis igitur miretur tam florentes Atheniensium opes ruisse, cum ad opprimendam unam urbem tot tantaque domi forisque mala concurrerent? Quo enim magis Atheniensium virtus otio corrupta erat, eo facilius sordidum et obscurum antea Macedonum nomen emersit. Philippus enim Epaminondae et Pelopidae virtutibus eruditus, consilio prudens, in periculis bellique discrimine audax, fuit rex armorum quam conviviorum apparatibus studiosior, a literarum cultu non alienus, eloquentia orationeque acuminis et solertiae plena insignis, cui successit filius Alexander et virtutibus et vitiis patre maior. Hi ambo regnum Macedoniae Atheniensium cervicibus, velut iugum imposituri, nihil reliquerunt intentatum, quod reipublicae interitum accelerare posset; quamobrem Athenis amicitias utilitate non fide colentes, largitionibus quae maximae poterant excogitari, corruerunt omnes fere oratores et quicunque rebus administrandis praefecti erant, qui quidem divitiarum augendarum vel certe servandarum cupidi essent, ut omnibus

τοῖς δεομένοις βίον ἐκποριοῦσιν, ἀλλ' ὅπως τοὺς ἔχειν τι δοκοῦν-
τας τοῖς ἀπόροις ἐξιωώσουσιν.

- 20) Demosth. Philipp. I. p. 47. καίτοι τίδήποτε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίζετε τὴν μὲν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν καὶ τὴν τῶν Διονυσίων ἀεὶ τοῦ καθήκοντος χρόνου γίνεσθαι, ἂν τε δεινοὶ λάχω-
σιν, ἂν τε ἰδιῶται οἱ τούτων ἐκατέρων ἐπιμελούμενοι, εἰς ἃ το-
σαῦτ' ἀναλίσκετε χρήματα ὅσα οἷδ' εἰς ἓνα τῶν ἀποστόλων, καὶ
τοσοῦτον ὄχλον καὶ τοσαύτην παρασκευὴν ὅσῃν οὐκ οἷδ' εἴ τι
τῶν ἀπάντων ἔχει, τοὺς δ' ἀποστόλους πάντας ὑμῖν ὑστερίζειν
τῶν καιρῶν, τὸν εἰς Μεθώνην, τὸν εἰς Παγασάς, τὸν εἰς Πο-
τίδαιαν;

Macedonum votis morem gererent, et ipsis etiam nutibus obedirent, utque, quomodo ipsorum potentiam quam celerime augere et confirmare possent, omni quaerere studio; ideo adflictis ac pene prostratis infelicium Athenarum rebus, unicisque praesidiis reipublicae amissis calamitas tanta fuit, ut, si eiusdem oratoris uti liceat verbis, cuius vitam explicandam in me suscepi, *ναυάγια* tantum *τῆς πόλεως* administranda superessent. Duo fere tantum existebant viri, amore patria incensi, universam civium et perversitatem et negligentiam aegre ferentes, imminentemque reipublicae praesagientes interitum; quorum alter Demosthenes corruptissimum quemque demagogorum qui gratia apud populum et auctoritate valerent, ne scelern contagio paucis bonis obsessent, reprimebat legum habenis, et omnes vires suas ad eos exterminandos conferebat, eiusque rei causa nullam offensicnem, nullam simultatem, nullum odium, nullam denique capitis dimicationem sibi unquam defugiendam putavit, atque in orationibus rationes exponebat, quibus respublica si non in pristinum restitui splendorem, at ruina certe eius differri posset; alter Phocio, quem unicum eloquentiae suae aemulum reformidabat Demosthenes ²¹⁾, vultu austero praeditus, et insigni quadam animi gravitate excellens et moderatione atque vitae integritate, quibus virtutibus omni tam clare praefulsit tempore ut nomine viri boni communi omnium ornaretur suffragio ²²⁾; inanes vero et vani fuerunt generosi eorum labo-

21) Plutarch. Phoc. c. V. Ὁ δὲ Δημοσθένης τῶν μὲν ἄλλων κατεφρόνει πολὺ ῥητόρων, ἀνισταμένου δὲ Φωκίωνος εἰώθει λέγειν ἀτρέμα πρὸς τοὺς φίλους. „Ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπὴς πάρεστιν.“

22) Suid. s. v. Φιλίσκος Αἰγινήτης. ἐγένετο δὲ αὐτοῦ ὁμιλητὴς καὶ Φωκίων, ὁ χρηστός. Diog. Laert. in Diogen. vit. lib. VI. Segm. 76. p. 350. ed. Meibom. ἤκουσε δὲ αὐτοῦ καὶ Φωκίων ὁ ἐπίκλην χρηστός. Cf. Aegid. Menag. Observat. ad h. I. p. 253.

res in populo levi et inconstante, qui libentius perfidis aliorum oratorum consiliis aurem praebebat, cupiditatibus et licentiae faventium. Ceteris igitur maiorum virtutibus amissis omnibus, Athenienses nil nisi literas et artes in urbe retinebant; et haec praecipua fuit causa cur Macedonum reges tantam in eos haberent venerationem²³), tantosque impenderent sumptus, ut eorum civitate potirentur. Ceterum non Athenae tantum, sed omnes quotquot fuerunt in Graecia respublicae olim florentes, eodem adflictae fuisse videntur malo; quod egregie exposuit idem orator in orationis fragmento quod unum superest. Oratt. gr. ed. Bekk. T. III. p. 489. ὦν (Λακεδαιμονίων) μὲν γὰρ ἐσύλησε τὴν ἰσχὺν ὁ περὶ Λεῦκτρα κίνδυνος, ὁ δὲ πρότερον ἀπείρατος ὦν πολεμίας σάλπιγγος Εὐρώτας Βοιωτοὺς ἐν τῇ Λακωνικῇ στρατοπεδεύοντας εἶχεν· ἀπέκειρε γὰρ τὴν ἀκμὴν τῆς Σπάρτης ὁ Θηβαῖος, καὶ τοὺς ὄρους τῆς Λακωνικῆς τεθειμένους τὴν ἀκμὴν τῶν νέων συνέκλεισε ταῖς τέφραις. — Θηβαῖοι δὲ μέγιστον εἶχον δεσμὸν τὴν τῶν Μακεδόνων φρουράν, ὑφ' ἧς οὐ μόνον

Aelian. V. H. III, 47. Φωκίωνα δὲ ἡ εὐφημία ἡ καλοῦσα αὐτὸν χρηστόν, οὐδὲν ὠφέλησεν, οὐδὲ κ. τ. λ. ib. XII, 43. Φωκίων δὲ ὁ χρηστός ἐπικληθεὶς, πατρὸς μὲν δοίδυκας ἐργαζομένον ἦν. Cf. de nat. animal. XII, 6. p. 667. ed. Abrah. Gronov. Londin. 1744. εἶγε καὶ Ἀθηναῖοι Φωκίωνα τὸν χρηστόν ἐρῶσαν ἄταφον. Diod. Sic. XVII, 15. πολλῶν δὲ λόγων γινομένων κατὰ τὴν ἐκκλησίαν, Φωκίων μὲν ὁ χρηστός, ἀντιπολιτενόμενος κ. τ. λ. Cornel. Nep. Phoc. Vit. I. huius memoria est nulla, illius autem magna fama, ex quo cognomine Bonus est appellatus. Valer. Max. III. 8. — mores Phocionis: quos optime profecto consensus omnium bonitatis cognomine decorandos censuit.

23) Demosth. de fals. legat. p. 345. ed. Bekk. εὖ γὰρ εἰδέναι χρὴ τοῦθ', ὅτι οὐ καταφρονεῖ Φίλιππος τῆς πόλεως τῆς ὑμετέρας, οὐδ' ἀχρηστοτέρους νομίσας ὑμᾶς Θηβαίων ἐκείνους εἶλετ' ἀνθ' ὑμῶν.

τὰς χεῖρας συνεδέθησαν ἀλλὰ καὶ τὴν παρρησίαν ἀφή-
ρηντο· τῷ γὰρ Ἐπαμινώνδου σώματι συνέθαψε τὴν
δύναμιν τῶν Θηβαίων ὁ καιρός. Qualis fuerit illis
temporibus rerum status, eo exponendum mihi fuisse
existimavi, ut quid Demadi acciderit, et quibuscum vixerit
hominibus, melius et facilius intelligi possit.

Reliquum nunc est ut de iis, qui eandem ante me per-
tractaverunt materiam, pauca addam. Qui primus multos
veterum scriptorum, qui sunt de Demade, locos contulit,
est eruditus Fabricius; nonnullos adiecit Harles. Quae
de eo scripsit uterque, reperiuntur in Fabricii bibliotheca
graeca cur. Harles. Hamburg. 1761. T. II. p. 868. sqq.
in quibus diligentiam et eruditionem iure admiraris, ordi-
nem vero et acumen ingenii desideras. Praeterea supple-
menta egregia dedit Ruhnken. in hist. crit. oratt. graec.
p. 71. sqq. quam recepit Reisk. in Oratt. gr. T. VIII. p. 150.
et nuper edidit C. Frotscher: P. Rutilii Lupi de figuris
sententiarum etc. Lips. 1831. de quibus vid. quod dixi
adn. 25. Deinde peculiarem de Demade conscripsit com-
mentationem J. G. Hauptmann: Disputatio qua Dema-
dem et illi tributum fragmentum orationis considerat.
Ger. 1768. quam recepit Reisk. in Oratt. gr. T. IV. p. 243.
in eius autem opere nihil reperies nisi quod Fabricius iam
collegit, mutatis verbis et confusione aucta; mihi quidem
nullam prorsus praestitit utilitatem. Parisiensis quoque
libri mentionem faciam cuius est inscriptio: Histoire cri-
tique de l'éloquence chez les Grecs par Belin de Ballu
Paris. 1813. quem quidem mihi, cum bene scirem ma-
gnam apud scriptores Francogallos consecutum esse famam
auctoris nomen, magnis sumptibus comparavi; in eo autem
nihil novi reperies, in ea quidem parte in qua de Demade
agitur; descripsit enim sine ordine quae ante eum Fa-
bricius diligenter collegit; et quasi nulla esset de ulla re
dubitatio, maximas diiudicat difficultates argumentis vix

adlatis, quibus eius n̄tatur opinio. Quod ad confirmandum, ea quae dicit idem de orationis fragmento T. I. p. 330. argumento esse possunt. „C'est vraisemblablement „l'ouvrage de quelqu'un de ces sophistes qui ont usurpé „impudemment le nom des écrivains distingués, pour faire „passer leurs inepties sous le voile d'une réputation déjà „établie. La faiblesse de cette composition, les maximes „triviales par lesquelles elle débute, le style lâche et „décou su dont elle est écrite, décèle son imposture.“ e quo intelligitur illum ne legisse quidem ea, de quibus tam inepte iudicat. Denique plures adnotationes egregias, in quibus praeclara eruditio atque doctrina cum ingenii acumine coniunctae sunt, reperi in Oeconom. publ. Atheniens.

Natum esse Demadem inter Ol. LXXXVIII, 1. et C., 2, cum nullo certo veterum auctorum testimonio fretus, hoc loco demonstrare nequeam, infra seorsim exquirere tentabo.

De nomine Demadis eiusque quantitate, nulla, ut opinor, dissensio esse potest, cum ex Δημεάδης in Δημάδης contractum esse moneatur a multis, et inter alios ab Etym. M. auctore, qui scripsit p. 210, 13. ed. Sylb. τὰ δὲ εἰς ας ἰσοσυλλάβως κλινόμενα, διὰ τοῦ αδης ποιοῦσι τὸ πατρωνυμικόν· βορέας, βορέου, βορεάδης· πυλέας, πυλέου, Πυλεάδης, καὶ κατὰ συγκοπὴν, Πυλάδης· Δημέας, Δημέου, Δημεάδης καὶ Δημάδης. ib. p. 265. 12. Δημάδης, οὐκ ἔχει τὸ ι· ἀπὸ γὰρ τοῦ Δημέας γίνεται Δημεάδης· καὶ κατὰ συναίρεσιν, Δημάδης. καὶ ὥφειλεν εἰς τὸ ἦ γίνεσθαι ἢ κρᾶσις· ἀλλὰ διὰ τὸν χαρακτῆρα εἰς ᾱ ἐγένετο· τὰ γὰρ εἰς δης πατρωνυμικά, ἢ τύπου πατρωνυμικοῦ ὄντα, ἢ τῷ ι θέλει παραλήγεσθαι, ἢ τῷ ἄλφα οἶον, Πηλείδης, Αἰακίδης· Εὐριμάδης, Πυλάδης. οὕτως οὖν καὶ Δημάδης. Idem docuit Priscian. II, 7. pag. 82. ed. Krehl. „Excipiuntur tamen haec, quae „contra regulam producant penultimas vocales, Aeolides, „Demades per synaeresim pro Demeades, Codrides, Li- „coorgides, Lagides, Belides, Euerides et Licomedi- „des, apud Graecos contra regulam penultimam diphthongum habent, pro qua nos i longam ponimus²⁴).“

24) Idem iam antea intellexerat Heusinger. in observatt. anti-barb. p. 369. „Demades quia contractum est ex Δημεάδης „mediam longam habet, auctore Prisciano II. p. 68. de quo

Patriam Demadis Athenas fuisse non magis est quod ambigas, cum id ex permultorum veterum scriptorum testimoniis, [vid. ex gr. Suid. s. v. ²⁵)] quae passim adfe-

„dixi ad Cornel. Nep. Phoc. C. 2.“ Corrigendus igitur est error G. Ch. Crusii in lexico graeco-germanico. Hannover. 1832, qui huius nominis penultimam signo brevitatis notavit. In eundem lapsus est errorem Scheller. in lexico suo latino-germanico s. v. Demades; et Fr. Jacobs. in lexic. quod Tom. primo Chrestomath. adiunxit.

- 25) Totum Suidae de Demade locum ad quem saepius nobis recurrendum erit, hic describere visum est. Δημάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, καὶ δημαγωγὸς πανούργος καὶ εὐτυχής. πρότερον ναύτης ὢν. ἔγραψεν ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας. ἱστορίαν περὶ Δήλου, καὶ τῆς γενέσεως τῶν τῆς Αἰγύπτου παίδων. οὗτος κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας. τελευτᾷ δ' ἐπὶ Ἀντιπάτρου.

Δημάδης, μετ' Ἀντίπατρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε, Δημαίου ναύτου, ναύτης αὐτὸς, καὶ ναυπηγὸς καὶ πορθμεύς. ἀποστάς δὲ τούτων ἐπολιτεύσατο, καὶ ἦν προδότης, καὶ ἐκ τούτου εὖπορος παντός, καὶ κτήματα ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ Φιλίππου δωρεὰν ἔλαβεν. οὗτος Δημοσθένει λέγοντι ὑπὲρ Ὀλυνθίων ἀντέλεγεν. Εὐθυκράτη δὲ τὸν Ὀλύνθιον ἀτιμωθέντα παρὰ Ἀθηναίοις ἐψηφίσατο ἐπιτιμον εἶναι, καὶ πρόξενον Ἀθηναίοις. λόγους δὲ διδοὺς ἀρχῆς, θορυβηθεὶς ἀπεδήμησεν, οὔτε ἑαυτῶν, εἰπὼν, ἐστὲ κίριοι, οὔτε ἔμου. ἐπέστελλε δὲ Φιλίππῳ, καὶ τὸν υἱὸν ἔπεμπε πρὸς αὐτόν. ἵπποτρόφει δὲ καὶ ἡγωνίζετο Ὀλυμπιάσι καὶ ἐνίκα. ἔγραψε δὲ καὶ ψήφισμα, τῷ Φιλίππῳ τοὺς Ἕλληνας ὑπακούειν. ἐν Χαιρωνείᾳ δὲ αἰχμάλωτος γενόμενος, ἀφείθη, καὶ πρεσβευτὴς ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων ἀπεστάλη, οὓς ἀνῆκε Φίλιππος· δις δὲ παρανόμων ἔάλω. ἐπολιτεύσατο δὲ καὶ ἐπ' Ἀλεξάνδρου.

Δημάδης, Λακιάδης, Ἀθηναῖος ῥήτωρ· τοῦτον εἰσεποίησεν ὁ πρότερος Δημάδης, ὁ καὶ δημαγωγός, ἀπὸ ἀνλητρίδος τεχθέντα. πατὴρ δὲ καὶ αὐτὸς Δημαίου τοῦ ῥήτορος γέγονε, καὶ ἀπώλετο ῥιφείς εἰς τὴν Ἀμφιπόλεως λίμνην ὑπὸ Ἀντιπάτρου, τοῦ Κασάνδρου πατρὸς καὶ διαδόχου. Hunc locum, quo nullus in Suida neque corruptior est neque difficilior ad emendandum correxit Ruhnkenius in historia critica oratorum graecorum ap. Reisk. or. gr. T. VIII. pag. 150. vel in P. Rutilii Lupi lib.

de figuris sententiarum ed. Frotscher. p. 37. sqq. „Quae vi-
 „tiata sunt, sic corrigenda, quae luxata, sic locis suis repo-
 „nenda: Δημάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς πανοῦργος
 „καὶ εὐφυνής· πρότερον ναύτης ὢν. ἔγραψεν ἀπολογισμὸν περὶ τῆς
 „ἑαυτοῦ δωδεκαετίας. ἱστορίαν περὶ Δήλου, καὶ τῆς γενέσεως τῶν
 „τῆς Ἀθηνοῦς παίδων. τελευτᾷ δὲ κατ' Ὀλυμπιάδα ριε. ἐπὶ Ἀν-
 „τιπάτρων, ὃς κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶ-
 „νας, καὶ μετ' Ἀλέξανδρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε. Nunc,
 „age, singularum mutationum rationem reddamus, et locum
 „paucis illustremus. Εὐφυνής apud Atticos significat dica-
 „cem, facetum. Grammaticus MS. in Bibl. Reg. Εὐφυνής
 „καὶ εὐμαθής διαφέρει, εὐμαθής μὲν, ὁ καλῶς μανθάνων.
 „εὐφυνής δὲ, ὁ πανοῦργος καὶ σκώπτης. Sic etiam Ammon. ubi
 „Valcken. V. C. docte explicuit hanc vocis potestatem. Plut.
 „Dem. C. 25. οἱ δ' εὐφυνεῖς χλευάζοντες, οὐχ ὑπὸ κυνάγχης ἔφρα-
 „ζον, ἀλλ' ὑπ' ἀργυράγχης εἰληφθαι νύκτωρ τὸν δημαγωγόν.
 „Atqui inter illos εὐφυνεῖς Demadem fuisse, tradit Pollux VII,
 „104. Cicero quoque Orat. 26. Demadem praeter ceteros
 „oratores facetum dicit: idque satis ostendunt multa eius
 „dicta, quae passim commemorantur. Nauta ab aliis etiam
 „scriptoribus Demades vocatur: ἰχθυοπώλης a Proclo Prolego-
 „menis ineditis in Hesiodum. Vocem Ὀλυμπιάδα, quam
 „interpretes ridicule de Alexandri matre acceperunt, in sedem
 „suam revocavimus, adiecimusque numeros ριε. Nam Dio-
 „dorus Siculus XVIII. pag. 293. Demadis mortem refert ad
 „Olymp. CXV, 2. Ut vero Demades orationem, qua rerum
 „per duodecim annos a se gestarum rationem reddidit, περὶ
 „τῆς δωδεκαετίας inscripsit, sic Demetrius Phalereus, teste Dio-
 „gene Laërt. V, 81. librum scripsit περὶ τῆς δεκαετίας, quo
 „non decennalem Troiae obsidionem enarravit, ut inepte
 „coniicit Menagius, sed rationem reddidit decem annorum,
 „quibus ipse reipublicae praefuerat summa cum auctoritate.
 „Historiam Deli praeter rem Demadi tribui, bene iudicat
 „Fabricius Bibl. gr. Vol. IV. pag. 421. Non autem Demades
 „iudicia et Oratorum certamina sustulit, sed Antipater post
 „proelium ad Cranonem. Itaque verba ὃς κατέλυσε etc. ad
 „Antipatrum transtulimus. Ultima verba, καὶ μετ' Ἀλέξαν-
 „δρον etc. huc e sequenti articulo revocanda esse, viderat
 „etiam doctissimus Kusterus. Hactenus de Suidae loco.“
 RUHNKEN. Huic viri illustriss. favere coniecturae viden-

tur verba quae e Suida de Demade retulit Eudocia in anecd. graec. ed. d'Ansse de Villoison T.I. pag. 131. Δημάδης Ἀθηναῖος ῥήτωρ ἔγραψεν ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας· ἱστορίαν περὶ Δήλον καὶ τῆς γενέσεως τῶν τῆς Αἰητοῦς παίδων. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Δημάδης, Λακιάδης, Ἀθηναῖος ῥήτωρ. Nam haec quoque duos tantum recenset Demades. Eandem denique comprobant haec verba ipsius Suidae Δημάδης Λακιάδης, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, τοῦτον εἰσεποίησεν ὁ πρότερος Δημάδης. cum is, si iam de duobus locutus esset, non ὁ πρότερος dixisset, sed πρῶτος vel δεύτερος. Hanc iam antea adprobavisse coniecturam videtur Meurs. in Biblioth. Attic. lib. II. ap. Gronov. Thesaur. antiquit. Graec. T. X. p. 1477., qui quidem postquam priori Demadi ἀπολογισμὸν περὶ δωδεκαετίας et ἱστορίαν περὶ Δήλου aliaque tribuit secundum Suidae narrationem, de altero ita pergit: „Huius filius adoptativus „fuit Demades II. item orator. Suidas de eo Δημάδης Λακιάδης, Ἀθηναῖος ῥήτωρ. τοῦτον εἰσεποίησεν ὁ πρότερος Δημάδης. „An quid scripserit, minus certum, et iam Ciceronis tempore nulla ipsius scripta exstabant. Testatur ille in Bruto: „Huic Hyperides proximus et Aeschines fuit et „Lycurgus, et Dinarchus et is cuius nulla exstant „scripta, Demades. Nam de Demade secundo capienda „ista verba, cum prior scripserit. Quintilianus simpliciter „ait nihil scriptum reliquisse XII, 10. Huius filius Demeas, „etiam orator. De scriptis eius nihil constat.“ Ita enim Meursius difficultates tollere existimavit, quae inde oriuntur quod Cicero et Quintilianus nihil eum scripti reliquisse nar- raverunt; quo factum est ut fragmentum orationis περὶ δωδεκαετίας sitne a Demade scriptum annon, dubitari potuerit. Eam autem, quam ille iniit explicandi rationem, prorsus non tolerabilem esse, iam inde patet, quod procul dubio, si non de celebri Demade dicere voluissent Cicero Quintilianusque, sed de ignoto et obscuro quodam eiusdem nominis homine, profecto alia addidissent, quibus ambiguitas vitaretur. Ad haec accedit, quod alia multa, quae iidem commemorant de Demade, non in hunc sed in illum quadrant. Cf. Cic. Or. 26. Quintil. II, 17, 10. Hac igitur causa adductus sum ut praeter illum a Ruhnkenio correctum alios in hoc loco errores inesse credam, qui quidem non tam a gravibus quibusdam librariorum peccatis, quam potius a nota illa Suidae negli-

rentur, luculenter comprobetur; fuit e Laciadis²⁶), ut testatur Suidas l. c. qui populus Oeneidis tribus fuit²⁷).

Familia ignobili et obscura fuisse Demadem, testatur praeter Suidam l. c. qui patrem nautam fuisse dicit, Aelian.

gentia et rerum ignorantia profecti esse videantur. Quae enim ad alterum Demadem refert Suidas, ea partim ad priorem, qui secundum meam quidem sententiam, unus exstitit, partim ad Demeam eius filium referenda esse censeo. Et primum quidem quod dixit Suidas illum e tibicina natum esse, idem de Demea narratur ap. Athen. l. XIII. p. 140. Schw. ἴσται δὲ, ὅτι καὶ Δημάδης ὁ ῥήτωρ ἐξ ἀνλητριδος ἐταίρας ἐπαιδοποιήσατο Δημέαν. Deinde nuptias, e quibus idem progenuit Demeam, fuisse certe pauperes, nullo magnifico apparatu, ipse testatus est hisce verbis, quibus apud Plutarchum in Phocion. c. XXX. filium compellat: Ἐμοῦ μὲν εἶπεν, ὦ παῖ, τὴν σὴν μητέρα γαμοῦντος οὐδ' ὁ γείτων ἤσθετο, τοῖς δὲ σοῖς γάμοις καὶ βασιλεῖς καὶ δυνάσται συγχορηγοῦσιν. Praeterea, qui in pugna Chaeronensi captus a Philippo, ab eoque incolumis in patriam dimissus, a civibus ad eundem regem legatus est, ut cum eo transigeret de captivis liberandis, eundem ab Antipatro vel a Cassandro eius filio interfectum esse, fusius narrat Diod. Sic. XVI, 87. et XVIII, 48. Porro qui saepius παρανόμων damnatus est, eundem a Cassandro occisum esse, narrat praeter Diod. Sic. XVIII, 48. et 18. ἦν γὰρ τοῖς ἡλώκοις παρανόμων. Plutarch. Phocion. c. XXX. et XXVI. ἡλώκει γὰρ ἐπὶ τὰ γραφὰς παρανόμων. Denique illum alterum, cuius Suidas meminit, nullo alio reperi-mus loco memoratum. Quas ob causas Ἱστορία Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν τῆς Αἰτωῦς παιδῶν iure a Suida tribuatur Demadi, contra Fabricii (Biblioth. Gr. T. II. p. 871. ed. Harles.), et Ruhnkenii (histor. crit. oratt. gr. p. 73.) opinionem, vid. fin. lib.

26) Hic locus fugit Meursium lib. de pop. Att. s. v. Λακιάδαι in Gronov. thes. antiq. Gr. T. III. p. 744.

27) Stephan. Byzant. Λακιάδαι, δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς· ὁ δὲ μότης Λακιάδης. ἀναγράφεται ὁ δῆμος, Λακία καὶ ὁ δημότης Λακιεύς.

V. H. XII, 43. Ὑπερβόλου δέ, καὶ Κλεοφῶντος, καὶ Δημάδου, καίτοι προστατῶν γενομένων τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, οὐδεὶς ἂν εἴποι ῥαδίως τοὺς πατέρας. De nomine autem patris est quod ambigas; eum Demaeam nominatum esse auctor est Suidas l. c. cui tamen ne temere habeas fidem cavendum est. Id enim nomen corruptum esse iam notavit Meurs. Att. lectt. lib. I. in Gronov. thesaur. antiq. Graec. T. V. p. 1778., qui pluribus locis adlatis Athen. XIII. 61. Xenoph. Memorab. II, 7, 6. Plutarch. Phoc. XXX. Terent. in Adelph. Liban. in Presbeut. (addere potuisset Lucian. in Timon. ed. Hemsterh. T. I. p. 166. εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ), in quibus omnibus Demeas reperitur, omnes alios Harpocrat. s. vv. κυρία ἐκκλησία, et ὁσχοφόροι; Poll. X, 1. denique Suid. l. c. in quibus Demaeas legitur, corrigendos censet. Cui plane assentiuntur Iungerman. ad Polluc. Onomast. X, 1, 15, et ad eundem locum Hemsterhus. qui veram scripturam Δημέας e codd. MSS. restituit. Si analogiae sequi velis rationem, multa in έας terminata reperiēs nomina propria Θρασέας, Θαλέας, Μενέας et pleonasmo literae ν. Μεννέας (Etym. M. 579, 25.) Κινέας Plut. Pyrrh. XIII. Πυθέας ib. Phoc. XXI. Ταυρέας Andoc. de myst. p. 99. Dem. in Mid. p. 505. Harpocr. s. v. Μελέας Thuc. III, 5. Ἀβρέας Arrian. VI, 9. Φιλτέας; Πρωτέας; Ἀριστέας (Etym. M. 795, 13.) Βορέας; Αἰνέας; Κέας; Πυλέας, Πυλεάδης, Πυλάδης; Δημέας, Δημεάδης, Δημάδης. (ib. 210, 15); in είας praeter unum Αἰνείας quod proprie pro Αἰνέας dicitur (Etym. M. 35, 34.) nullum, quod sciam, reperitur; in αίας denique nullum, uno Αἴας tantum excepto, quod non primae sed tertiae declinationis est. Ceterum nomen Αἴας vix cum aliis conferri potest, cum syllaba αἰ non ad terminationem pertineat. Φιλαίας reperitur ap. Suid. s. v., ubi Suidam ipsum Φιλέας scripsisse iam monuit Kuester. Si quis autem quaerat quomodo

tale mendum oriri potuerit, tamque diu remanere, non aliam reperio causam nisi quod literae $\alpha\iota$ et ϵ saepius permutatae sunt propter enuntiationis similitudinem; cuius quidem permutationis exemplum non minus vulgare et pervagatum succurrit, quod praestat locus in libro Xenophontis de republica Lacedaemoniorum Cap. XI, 9. ed. Fr. Haase, ubi vera scriptura: *ὅταν μὲν γὰρ ἐπὶ κέρως πορεύωνται* in duabus diversis editionibus ita corrupta erat: *ὅταν μὲν γὰρ ἐπικαιρως πορεύωνται*; quod Philelphus quoque in latina versione servavit. Cf. *Tacticos* passim. Alia etiam exempla facile possent afferri, quae in re tam nota superflua videntur. Ad hoc accedit quod hoc nomen integrum in Libanii oratione quadam reperitur, cuius locum, cum maximi sit momenti, totum afferam. *Πρεσβευτ. πρὸς Ἰουλιανόν* in Libanii sophistae *Oratt. et Declamatt.* ed. Reisk. T. I. p. 464. *Ἀλέξανδρος δὲ πολλὰ παρὰ τῶν Ἀθηνησὶ ῥητόρων ἠδίκημένος, τὰ τε πραγματα ταραττόντων, καὶ τοὺς δῆμους κινούντων, καὶ μαργίτην αὐτὸν ἀποκαλούντων, καὶ ὑβρίζόντων, καὶ καταφρονούντων, τῷ μὲν εἶναι πάντων κύριος ἀπέσφαξεν ἄν, εἴπερ ἠθέλε, δεξάμενος δὲ πρεσβείαν, εἶασε, καὶ τηλικαύτην χάριν ἔδωκε Δημάδῃ τῷ Δημέου, τούτων ἄν καὶ πολλῶν ἑτέρων ἐμνήσθην, εἰ μὴ τούτων ἐπεποιήκεις λαμπρότερα*²⁸). Quas ob causas patrem Demadis Demeam appellatum esse non dubitabo affirmare. In fragmento autem orationis quod Demadis superest, diversa reperitur scriptura, quae iam plerosque omnes in errorem induxit; ibi enim Demades de se ipso dixit: *γεγονὼς γὰρ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Δημάδου πατρός, ὡς καὶ ὑμῶν οἱ πρεσβύτεροι γινώσκουσιν κ. τ. λ.*; quam

28) Hic locus fugit doct. Fabricium qui in *biblioth. Graec.* ed. Harles. T. II. p. 868. Demadem Demadis patrem fuisse statuit.

difficultatem quomodo tollam nescio. Qui autem secum reputabit, quam scripturae Δημάδου et Δημαίου parum inter se differant, memorque sit et permutationis, de qua supra dixi, literarum αῖ et εῖ, et moris qui apud antiquos valebat, idem nepoti quod avo imponendi nomen, sic ut Demades quoniam filium habuit nomine Demeam, probabile sit, idem eius patris fuisse nomen, is profecto meae supra enuntiatae sententiae non dubitabit, ut arbitrator, assentiri.

De educatione et institutione Demadis nihil est de quo dubitari possit. Cum enim grammatici hominum inclytorum enumerare, si quos possint exquirere, magistros soleant, et sine magistro vix ullum patiantur, ut recte monuit Naekius in fragm. Choerili p. 21 sq., omnes in eo consentiunt nulla illum doctrina liberali adhibita administrandis patris negotiis praefuisse. Eum nam tam fuisse auctor est Suidas l. c. Idem testantur Sextus Empiricus contra Grammatic. p. 291. ed. Fabric. ἐνδέχεται δέ γε ἱκανῶς καὶ κατὰ τρόπον ῥητορεύειν, μὴ μετασχόντα ῥητορικῆς, ὥς καὶ περὶ Δημάδου παρειλήφαμεν. κωπηλάτης γὰρ ὢν, ὁμολογεῖται ἄριστος γεγονέναι ῥήτωρ, καὶ σὺν τούτῳ ἄλλοι παμπληθεῖς. Quintilian. Institut. or. II, 17, 10. „dicere autem homines et qui non didicerint. Ad cuius rei confirmationem adferunt, Demadem remigem, et Aeschinem hypocriten oratores fuisse.“ Proclus prolegom. ad Hesiod. 5. Ὡς περ καὶ ὁ Σωφρονίσκων Σωκράτης ὁ λιθοξόος, καὶ ὁ ἰχθυοπώλης Δημάδης, καὶ ὁ τῆς τυμπανιστρίας Αἰσχίνης. Max. Planud. proleg. rhet. in Rhet. gr. ed. Walz. T. V. pag. 214. Ἰστέον δέ, ὅτι πέντε εἰσὶ ῥητορικαί — πέμπτη ἢ κολακευτική, ἧς ἠγήσατο Δημάδης, ναύτης ὢν, ἐπιπηδήσας δὲ τῇ τέχνῃ, καὶ ἀλόγως αὐτὴν μετεσχόμενος. Syrian. ad Hermogen. init. τὴν περὶ τῶν στάσεων πραγματείαν οἱ μὲν οὐδ' ὅλως ἠξίωσαν τέχνην, ὥς περ τι-

νές καὶ τὴν ὅλην ῥητορικὴν τέχνην οὐ βούλονται, ἀλλ' ἐμπειρίαν ἀπὸ τῆς τῶν μεταχειρισμένων ἀπαιδευσίας ὠρμημένοι· οἷον Δημάδου τοῦ ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίπτοις τὸ τοῦ λόγου χερσὶν ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσαντος, καὶ Ἑγήμονος καὶ Πυθέου καὶ Ἀριστογείτονος καὶ ἔτι τοῦ ἐπὶ τῶν χρόνων Εὐαγόρου τοῦ σοφιστοῦ²⁹). Idem significare videtur Plutarch. Demosth. c. X. Πλὴν τὸν γε Δημάδην πάντες ὡμολόγουν τῇ φύσει χρῶμενον ἀνίκητον εἶναι καὶ παραφέρειν αὐτοσχεδιάζοντα τὰς τοῦ Δημοσθένους σκέψεις καὶ παρασκευάς. ubi verba τῇ φύσει sola ingenii felicitate, sine doctrinae adminiculis, explicem. Idem denique de se ipso declarat Demades apud Stobaeum ed. Gaisf. XXVI, 91. (Cf. Apophth. XIII.) ubi interrogatus quem habuisset magistrum, respondisse dicitur: βῆμα. indicaturus in reipublicae administrandae negotiis experientiam quavis sophistarum institutione meliorem esse.

Quod si de Demadis origine primaque vitae instituendae ratione certi aliquid compertum habemus, omnino de adolescentiae, ne dicam totius fere vitae et cursu et fatis aut plane nihil aut perpauca eaque partim sibi repugnantia traduntur. Ac primis quidem adolescentiae annis pauperrimum se gravibus admodum vitam sustenta-

29) Vel ex codice Venet. τὴν — οὐ δόλως ἔφασαν εἶναι τέχνην, εἶγε καὶ τὴν ὅλην ῥητορικὴν τινες ἐμπειρίαν ἀπεφῆναντο, πρὸς τὴν τῶν μεταχειριζομένων δηλονότι ἀποβλέποντες ἀπαιδευσίαν, οἷος ἦν ὁ τε ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίπτοις ποσὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσας Δημάδης, Ἑγήμων τε καὶ Πυθέας καὶ Ἀριστογείτων ὕθλων ἀλόγων συκοφαντίας βουλὰς τε καὶ δικαστήρια ἐμπεπληκότες. Quid hoc proverbium significet, illustravit Apostol. Paroem. III, 17. ἀπὸ κώπης ἐπὶ βῆμα] ἐπὶ τῶν ἀπὸ χειρόνων εἰς κρείττονα μεταβιβασθέντων, ἢ ἀθρόως καὶ μεγύστοις ἐγχειρούντων. Idem recepit et explicavit Erasm. Adag. Chil. III. Centur. III, 86.

visse laboribus, testatur ipse in fragm. p. 488. ed. Bekk. *τὸν μὲν ἄλλον χρόνον οὕτως ἔζων ὥς ἡδυνάμην — πειρώμενος δ' αἰεὶ τοῖς ἰδίοις πόνοις τὴν ἀσθένειαν τοῦ βίου διορθοῦσθαι.* Postea autem ad munus nescio quod in republica administrandum designatus, quod quando acciderit, dicere nunc non habeo, ditissimus factus est. Cum autem propter veterum scriptorum negligentiam, quae de eo affirmem, tam pauca sint, ut vix quodnam administraverit munus, certo dici possit, quae de ipso illi commemoraverunt certa, ea primum singula, ratione temporum habita, exponere argumentisque comprobare, consentaneum videtur; quo facto alia minus certa adgrediens e prioribus confirmare conabor atque demonstrare.

Et primum quidem narrat Diodorus Siculus in pugna Chaeronensi Ol. CX, 3. a. C. 338. captum Demadem esse, eumque, cum vidisset Philippum bene potum cum amicis saltare per mediam captivorum turbam, quibus ob victoriam reportatam, maxima inflatus superbia, petulanter exprobrasset calamitatem, tam libere tantaeque verborum audacia adlocutum esse, ut rex perturbatus simul et sermonis suavitate captus, arrogantia deposita, captivos omnes sine pretio dimitteret, bello consumptorum corpora sepulturae redderet, (Cf. Iustin. VIII, 4.) reliquiasque funerum ad sepulcra maiorum deferri iuberet; legatos denique, (inter alios Alexandrum filium cum amico Antipatro Iustin. ib.) ad Athenienses legaret, qui pacem cum his amicitiamque iungerent. Diod. Sic. XVI, 87. *Λέγουσι δέ τινες ὅτι καὶ παρὰ τὸν πότον πολὺν ἐμφορησάμενος ἄκρατον, καὶ μετὰ τῶν φίλων τὸν ἐπινίκιον ἄγων κῶμον, διὰ μέσων τῶν αἰχμαλώτων ἐβάδιζεν ὑβρίζων διὰ λόγων τὰς τῶν ἀκληροῦντων δυστυχίας. Δημάδην δὲ τὸν ῥήτορα κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις ὄντα χρήσασθαι παρρησίᾳ, καὶ λόγον ἀποφθέγγεσθαι δυνάμενον ἀναστεῖλαι τὴν τοῦ βασιλέως*

ἀσέλγειαν. φασὶ γὰρ εἰπεῖν αὐτόν, Βασιλεῦ, τῆς τύχης
 σοὶ περιθείσης πρόσωπον Ἀγαμέμνονος αὐτὸς οὐκ αἰ-
 σχύνῃ πράττων ἔργα Θεοσίτου; τὸν δὲ Φίλιππον τῇ
 τῆς ἐπιπλήξεως εὐστοχίᾳ κινηθέντα τοσοῦτο μεταβαλεῖν
 τὴν ὅλην διάθεσιν ὥστε τοὺς μὲν στεφάνους ἀπορρήψαι,
 τὰ δὲ συνακολουθοῦντα κατὰ τὸν κῶμον σύμβολα τῆς
 ὕβρεως ἀποτρίψασθαι, τὸν δ' ἄνδρα τὸν χρησάμενον
 τῇ παρρησίᾳ θαυμάσαι καὶ τῆς αἰχμαλωσίας ἀπολύ-
 σαντα πρὸς ἑαυτὸν ἀναλαβεῖν ἐντίμως. τέλος δ' ὑπὸ
 τοῦ Δημάδου καθομιληθέντα ταῖς Ἀττικαῖς χάρισι πάν-
 τας ἀπολύσαι τοὺς αἰχμαλώτους ἄνευ λύτρων. καθόλου
 δ' ἀποθέμενον τὴν ἐκ τῆς νίκης ὑπερηφανίαν πρέσβεις
 ἀποστεῖλαι πρὸς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων, καὶ συνθέ-
 σθαι πρὸς αὐτοὺς φιλίαν τε καὶ συμμαχίαν· εἰς δὲ τὰς
 Θήβας φρουρὰν ἐγκαταστήσαντα συγχωρῆσαι τὴν εἰρή-
 νην τοῖς Βοιωτοῖς. Eadem memorat Demades ipse
 in fragm. ed. Bekk. 488, 9. addens praeterea se Oro-
 pum urbem quae antea pertinebat ad Thebanos, et tantas
 tamque diuturnas inter utrumque populum commoverat
 dissensiones, recuperavisse. δισχιλίους γὰρ αἰχμαλώτους
 ἄνευ λύτρων καὶ χίλια πολιτῶν σώματα χωρὶς κήρυκος
 καὶ τὸν Ὠρωπὸν ἄνευ πρεσβείας λαβὼν ὑμῖν ταῦτ'
 ἔγραψα³⁰). Apsinae autem vix habebimus fidem, qui
 Art. Rhetor. p. 708. ex oratione Polycucti contra De-
 madem fragmentum refert, quo quidem Demades scutum
 abiecisse dicitur, cum tamen Demosthenem scuto abiecto
 fugisse, Demadem in acie captum esse inter omnes scri-
 ptiores constet. Hunc locum ad quem mihi mox infra
 recurrendum erit, hic describam. Τί γὰρ σχῆμα ἔξει;
 τὴν ἀσπίδα προβέβληται; ἀλλὰ ταύτην γε ἀπέβαλεν
 ἐν τῇ μάχῃ τῇ περὶ Χαιρώνειαν. ἀλλὰ ἀκροστόλιον
 νεῶς ἔξει; ποίας; ἢ τῆς τοῦ πατρὸς; ἀλλὰ βιβλίον ἐν

30) Cf. Sext. Empiric. contra Grammat. I. p. 59.

ὅ φάσεις καὶ εἰσαγγελίαι ἔσονται γεγραμμένοι; ἀλλὰ
 νῆ Δία στήσεται προσευχόμενος τοῖς θεοῖς, κακόνους
 ὧν τῇ πόλει, καὶ τὰ ἐναντία πᾶσιν ἡμῖν εὐχόμενος,
 ἀλλὰ τοῖς ἐχθροῖς ὑπηρετῶν³¹). Cf. Apophth. II. III.
 et III.

Deinde tamquam vir maximi in rebus publicis mo-
 menti memoratur in loco quodam Plutarch. Phoc. c. XVI.
 Δημάδου δὲ γράψαντος ὅπως ἡ πόλις μετέχοι τῆς κοι-

- 31) Hunc locum elegantem imprimis, quamvis aliquot men-
 dis deformatum, emendavit Reisk. hoc modo: τί γὰρ σῆμα
 ἔξει; τὴν ἀσπίδα προβεβλήσεται; ἀλλὰ ταύτην γ' ἀπέβαλεν ἐν τῇ
 μάχῃ τῇ περὶ τὴν Χαιρώνειαν. ἀλλ' ἀκροστόλιον νεὼς ἔξει; ποίας;
 ἢ τῆς τοῦ πατρὸς; ἀλλὰ βιβλίον; ἐν ᾧ φάσεις καὶ εἰσαγγελίαι
 ἔσονται γεγραμμένοι. ἀλλὰ νῆ Δία στήσεται προσευχόμενος τοῖς
 θεοῖς; κακόνους ὧν τῇ πόλει, καὶ τὰ ἐναντία πᾶσιν ἡμῖν εὐ-
 χόμενος, ἀλλὰ τοῖς ἐχθροῖς ὑπηρετῶν. Quae ita verlit idem
 et illustravit. „*Ecquam formam, quem habitum referet eius
 statua? num scutum proiectum ante se tenebit? atqui scutum
 certe abiecit in pugna ad Chaeroneam. at rostra certe navis
 tenebit? at cuius? num eius, quae, patre ipsius eam cum im-
 perio trierarchi regente, capta fuit ab hostibus? at codicem
 certe tamen tenebit? Recte ais. Codicem tenebit utique.
 Sed quem? eum nempe in quo perscriptae erunt eius delatio-
 nes et indicinae, quadruplatore, quam viro honesto, dignio-
 res. At profecto tamen, ita me Iupiter amet, referet eius
 statua habitum sublati ad coelum manibus deos orantis?
 Illene deos oret pro salute patriae? qui tanto odio, tanta
 malignitate erga rempublicam ardeat? et quae nostrum cuique
 inimica atque pestifera sunt, ea deos flagitet. Non ita stabit,
 sed famulans hostibus.*“ Ego quidem, quamquam huic Reisk.
 interpretationi album adiciam calculum, ea tamen quae ipse
 de patris nave dixit, non reprehendere non possum. Aucto-
 rem enim verbis ἀλλ' ἀκροστόλιον νεὼς ἔξει; ποίας; ἢ τῆς τοῦ
 πατρὸς; infimam Demadis originem, nec quicquam aliud
 spectavisse, ex iis apparet quae antea de Demadis patre et
 genere dixi; unde enim scit Reisk. Demadis patrem trierar-
 chum fuisse, eiusque navem ab hostibus captam esse?

νῆς εἰρήνης καὶ τοῦ συνεδρίου τοῖς Ἕλλησιν, οὐκ εἶα (Φωκίων) πρὸ τοῦ γνῶναι, τίνα Φίλιππος αὐτῷ γενέσθαι παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἀξιώσει. Quae ut ad Ol. CX, 4. a. C. 337. referam, quo Philippus compositis in Graecia rebus, omnium civitatum legatos ad ordinandum rerum praesentium statum convocari Corinthum iussit, haec maxime quae addit Plutarch. me adduxerunt: κρατηθεὶς δέ, inquit, τῇ γνώμῃ διὰ τὸν καιρόν, ὥς εὐθύς ἑώρα τοὺς Ἀθηναίους μεταμελουμένους, ὅτι καὶ τριήρεις ἔδει παρέχειν τῷ Φιλλίπῳ καὶ ἵππεῖς, „—“ Φιλίππου δ' ἀποθανόντος κ. τ. λ. Auxilia enim quae in singulas civitates describebantur, sive defenderet rex, sive inferret bellum, tanta fuere, ut non iam dubium esse posset, quin Persarum imperium his apparatibus peteretur. Summam auxiliorum ducenta millia peditum fuisse, et equitum quindecim millia narrat Iust. VIII, 5. Ad hanc sumnam accedebat et Macedoniae exercitus, et bello subacta confinium barbarorum multitudo. Paulo post vero a Pausania nobili ex Macedonibus adolescente per insidias obtruncatus est, ita ut inchoatum a patre et praeparatum Persicum bellum adgrederetur Alexander; vid. inter alios Iustin. VIII, 6. cf. Diod. Sic. XVI, 89. Plutarch. Phoc. XVI.

Praeterea legatum ad Alexandrum missum esse narrat Diod. Sic. XVII, 15. Μετὰ δὲ ταῦτα εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξαπέστειλε (Ἀλέξανδρος) τοὺς ἐξαιτήσοντας τῶν ῥητόρων δέκα τοὺς καὶ αὐτοῦ πεπολιευμένους, ὧν ὑπῆρχον ἐπιφανέστατοι Δημοσθένης καὶ Λυκούργος. συναχθείσης οὖν ἐκκλησίας, καὶ τῶν πρεσβευτῶν εἰσαχθέντων εἰς τὸ πλῆθος, ὁ μὲν δῆμος ἀκούσας τῶν λόγων εἰς πολλὴν ἀγωνίαν καὶ ἀπορίαν ἐνέπεσε. ἅμα μὲν γὰρ ἔσπευδε τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα τηρεῖν, ἅμα δὲ διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος καθειστήκει, νουθετούμενος

τοῖς τῶν πλησιοχώρων ἀτυχήμασι. πολλῶν δὲ λόγων
 γινομένων κατὰ τὴν ἐκκλησίαν, Φωκίων μὲν ὁ χρηστός,
 ἀντιπολιτευόμενος τοῖς περὶ τὸν Δημοσθένην, ἔφη δεῖν
 τοὺς ἐξαιτουμένους μιμήσασθαι τὰς Λεῶ κόρας καὶ τὰς
 Ῥακινθίδας, καὶ τὸν θάνατον ἐκουσίως ὑπομεῖναι ἔνεκα
 τοῦ μηδὲν ἀνήκεστον παθεῖν τὴν πατρίδα, καὶ τὴν
 ἀνανδρίαν καὶ δειλίαν ὠνείδιζε τῶν μὴ βουλομένων
 ὑπὲρ τῆς πόλεως τελευτᾶν· ὁ δὲ δῆμος τοῦτον μὲν τοῖς
 θορύβοις ἐξέβαλε, προσάντως ἀκούων τοὺς λόγους.
 Δημοσθένους δὲ λόγον πεφροντισμένον διελθόντος ὁ
 δῆμος εἰς συμπάθειαν τῶν ἀνδρῶν προαχθεὶς φανερὸς
 ἦν σῶζειν βουλούμενος τοὺς ἄνδρας. ἐπὶ τελευτῆς δὲ
 Δημάδης, πεπεισμένος ὑπὸ τῶν περὶ Δημοσθένην, ὥς
 φασι, πέντε τάλαντοις ἀργυρίου, συνεβούλευε μὲν σῶ-
 ζειν τοὺς κινδυνεύοντας, παρὰ τὴν ψήφισμα γε-
 γραμμένον φιλοτέχνως. περιεῖχε γὰρ παραίτησιν τῶν
 ἀνδρῶν καὶ ἐπαγγελίαν τοῦ κολάζειν κατὰ τοὺς νό-
 μους, ἂν ὧσιν ἄξιοι τιμωρίας. ὁ μὲν οὖν δῆμος ἀπο-
 δεξάμενος τῇ ἐπίνοίᾳ τοῦ Δημάδου τό τε ψήφισμα
 ἐκύρωσε, καὶ τὸν Δημάδην μεθ' ἑτέρων ἀπέστειλε πρε-
 σβευτὴν πρὸς τὸν βασιλέα, δούς ἐντολὴν καὶ περὶ τῶν
 Θηβαίων φυγάδων ἀξιῶσαι τὸν Ἀλέξανδρον συγχωρῆ-
 σαι τῷ ἥμῳ τοὺς πεφευγότας Θηβαίους ὑποδέχεσθαι.
 ὁ δὲ Δημάδης πρεσβεύσας, καὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι
 πάντα κατεργασάμενος, ἔπεισε τὸν Ἀλέξανδρον ἀπολῦ-
 σαι τοὺς ἄνδρας τῶν ἐγκλημάτων καὶ τὰλλα πάντα συγ-
 χωρῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις. Hoc confirmat Plutarch. De-
 mosth. c. XXIII. Βουλευομένων δὲ τῶν Ἀθηναίων καὶ
 διπορούντων ὁ Δημάδης λαβὼν πέντε τάλαντα παρὰ
 τιν ἀνδρῶν ὡμολόγησε πρεσβεύσειν καὶ δεήσεσθαι τοῦ
 βασιλέως ὑπὲρ αὐτῶν, εἴτε τῇ φιλίᾳ πιστεύων, εἴτε
 προσδοκῶν μεστὸν εὐρήσειν ὥσπερ λέοντα φόνου κεκο-
 ρεσμένον. Ἐπεισε δ' οὖν καὶ παρητήσατο τοὺς ἄνδρας
 Δημάδης καὶ διήλλαξεν αὐτῷ τὴν πόλιν. Ἀπελθόν-

τος δ' Ἀλεξάνδρου μεγάλοι μὲν ἦσαν οὔτιοι, ταπεινά δ' ἔπραττεν ὁ Δημοσθένης. Quae quin ad Ol. CXI, 2. a. C. 335. referenda sint, nulla, ut opinor, potest esse dubitatio; quo quidem tempore cum Athenienses et Thebani ab Alexandro ad Persas defecissent, auctore eius defectionis magno auri pondere a Persis corrupto Demosthene³²⁾, Thebanorum quidem urbem diruit rex Macedonum, agros inter victores distribuit, captivos sub corona vendidit, quibus tamen Athenienses misericordia moti portas suas contra interdictum regis aperire; Athenienses vero, quos defectionis poenitere coeperat³³⁾, contemptu hostis in admirationem verso, legatos ad ipsum miserunt, qui, ut rex bellum remitteret, ea tantum condicione impetraverunt, ut oratores quorum fiducia totiens rebellavissent, sibi dederentur, ut testatur praeier Diod. et Plutarch. ll. cc. Arrian. de exped. Alex. 1, 10, 7³⁴⁾. Quae cum Athenis cognita essent, oratores quorum praestantissimi Demosthenes et Lycurgus erant, neli perterriti, Demadem, qui sibi multo antea Macedonum conciliaverat gratiam, omnibus precibus orarunt, ut ipse ad Alexandrum profectus eius iram flectere tentaret; Demades, acceptis

32) Diod. Sic. XVII, 4. πολλὰ γὰρ χρήματα φασιν αὐτὸν εἰληφέναι παρὰ Περσῶν, ἵνα πολιτευῇ κατὰ Μακεδόνων.

33) Diod. Sic. XVII, 8. Ἀθηναῖοι δ' ἐψηφίσαντο μὲν βοηθεῖν τοῖς Θηβαίοις, πεισθέντες δ' ὑπὸ Δημοσθένους, οὐ μόντοιγε τὴν ἰσχυρίαν ἐξέπεμψαν.

34) ἐξήτει τοὺς ἀμφὶ Δημοσθένην καὶ Λυκούργον, καὶ Ὑπερδὴν δὲ καὶ ἐξήτει καὶ Πολύευκτον καὶ Χάρητα καὶ Χαρίδημον καὶ Ἐφιάλτην καὶ Διότιμον καὶ Μοιρικλέα. Plutarch. Demosh. c. XXIII. Εὐθὺς δ' ὁ Ἀλέξανδρος ἐξήτει πέμπων τῶν δημαγωγῶν δέκα μὲν, ὡς Ἰδομενεὺς καὶ Δοῦρις εἰρήκασιν, ὀκτὼ δ', ὡς οἱ πλεῖστοι καὶ δοκιμώτατοι τῶν συγγραφέων, τοῖσδε, Δημοσθένη, Πολύευκτον, Ἐφιάλτην, Λυκούργον, Μοιροκλέα, Δήμωνα, Καλλισθένην, Χαρίδημον. Cf. Maussac. adnotat. ad Harpocrat. lexic pag. 30. l. 20.

quinque talentis, libenter illis indulgit, regique orationis vi ac gravitate persuasit, ut non solum oratores poena liberaret, sed etiam aliis quibusdam Atheniensium petitionibus morem gereret. Eadem fere memorat Demades ipse in fragm. p. 489. ἡκμαζον δὲ τοῖς σώμασιν οἱ Μακεδόνες, οὓς ἤδη ταῖς ἐλπίσιν ἐπὶ τὰ σκῆπτρα καὶ τοὺς Περσῶν θησαυροὺς ἡ τύχη διεβίβαζεν. ἐνταῦθ' ὁμοίως Δημοσθένης μὲν ἐκύρωσε πόλεμον, καλὴν μὲν τοῖς ὀνόμασιν, οὐ σωτήριον δὲ τοῖς ἔργοις συμβουλίαν εἰσηγησάμενος τοῖς πολίταις· ὥς δὲ πλησίον ἔστι τῆς Ἀττικῆς, ἡ χώρα δὲ εἰς τὴν πόλιν κατεκλείετο, καὶ τὸ περιμάχητον καὶ θαυμάζομενον ὑπὸ πάντων ἄστὶ βοῶν καὶ προβάτων ὥσπερ ἑπαυλὶς καὶ τῶν βοσκημάτων ἐπληροῦτο, βοηθείας δ' οὐδαμόθεν ἦν ἐλπίς, ἔγραψα τὴν εἰρήνην.

Item Demades postea reperitur in Plutarch. lib. praec. reip. ger. C. XXV. Οὐ χειρόν δὲ καὶ μετὰγειν ἐπ' ἄλλα, χρειώδη τὸ σπουδαζόμενον, ὥς ἐποίησε Δημάδης, ὅτε τὰς προσόδους εἶχεν ὑφ' ἑαυτῷ τῆς πόλεως ὠρμημένων γὰρ ἐκπέμπειν τριήρεις βοηθοὺς τοῖς ἀφισταμένοις Ἀλεξάνδρου καὶ χρήματα κελευόντων παρέχειν ἐκείνον· Ἔστιν ὑμῖν ἔφη χρήματα παρσκευασάμην γὰρ εἰς τοὺς πόλεως, ὥσθ' ἕκαστον ὑμῶν λαβεῖν ἡμιμναῖον· εἰ δ' εἰς ταῦτα βούλεσθε μᾶλλον, αὐτοὶ καταχρῆσθε τοῖς ἰδίοις. καὶ τοῦτον τὸν τρόπον, ὅπως μὴ στεροῖντο τῆς διανομῆς, ἀφέντων τὸν ἀπόστολον, ἔλυσε τὸ πρὸς Ἀλεξάνδρον ἔγκλημα τοῦ δήμου. De hoc loco egit Boeckh. vir illustrissimus in lib. Staatshaushaltung der Athener. T. II. p. 246. cumque censuit idem sagacitate illa qua excellit ad Ol. CXII, 2. a. C. 331. esse referendum, quo tempore quid acciderit, narravit Diod. Sic. XVII, (falso enim l. c. legitur XX.) 62. et more suo perperam ad Ol. CXII, 3. retulit. Verba eius haec sunt: Ἐπ' ἀρχοντος δ' Ἀθηνησιν Ἀριστοφώντας ἐν Ῥώμῃ διεδέξαντο τὴν ὑπατικὴν ἀρχὴν Γάιος Δομέτιος καὶ Αὐλος

Κορνήλιος. ἐπὶ δὲ τούτων εἰς τὴν Ἑλλάδα τῆς περὶ
 "Αρβηλα μάχης διαδοθείσης πολλαὶ τῶν πόλεων, ὑφο-
 ρώμεναι τὴν αὐξήσειν τῶν Μακεδόνων, ἔγνωσαν ἕως ἔτι
 τὰ Περσῶν πράγματα διαμένει τῆς ἐλευθερίας ἀντέ-
 χεσθαι. — τούτου δὲ περὶ ταῦτ' ὄντος, οἱ Λακεδαιμό-
 νιοι καιρὸν ἔχειν ὑπολαμβάνοντες τοῦ παρασκευάσασθαι
 τὰ πρὸς τὸν πόλεμον, παρεκάλουν τοὺς Ἕλληνας συμ-
 φρονῆσαι περὶ τῆς ἐλευθερίας. Ἀθηναῖοι μὲν οὖν,
 παρὰ πάντας τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ὑπ' Ἀλεξάνδρου
 προτιμώμενοι, τὴν ἡσυχίαν ἤγον. Qui loci et Plutarchi
 et Diodori quam bene inter se conveniant, nemo est
 quin intelligat. De munere autem quod Demades eo
 temporis administravit in republica, aperuit eximius ille
 omnis antiquitatis interpres sententiam, in quam cum ire
 nequeam, causas, cur ab ea discedendum esse putem, qua
 decet verecundia, nunc exponam. Contendit enim Boeckh.
 lib. c. T. I. p. 182.³⁵) Demadem non ταμίαν vel ἐπι-
 μελητὴν τῆς κοινῆς προσόδου vel τῶν κοινῶν προσόδων
 (cf. Plutarch. Aristid. III.) uti e verbis Plutarchi supra
 adlatis coniciat, sed ἐπὶ τῶν θεωρικῶν τεταγμένον fuisse.
 Ex orationis autem fragmento περὶ τῆς δωδεκαετίας,
 quae utrum a Demade an ab alio scripta sit, parum,
 opinor, interest, cum res tantum quae in ea narrantur,
 nunc respicere velim; eadem usus ratione, qua Platoni-
 cae epistolae, quamquam dudum ab omnibus subditiciae
 habentur, pro certo tamen rerum traditarum fonte valent;
 et vero facta, quae in eo Demadis fragmento continentur,
 cum iis, quae ab aliis auctoribus tradita sunt, mirifice
 convenire, et iam antea ipse demonstravi (cf. pag. 22. 24.
 29.), et postea etiam demonstrare studebo; ex eius igitur
 orationis fragmento patet duodecim per annos munus ali-
 quod in republica administravisse Demadem. Horum

35) Cf. Corp. inscript. gr. T. I. p. 250 sq.

duodecim annorum sit finis ante causam Harpalicam Ol. CXIII, 4. necesse est (cf. Boeckh. *Staatshaushaltung der Athener* II, 244.), vel Ol. CXIII, 1. (cf. Clinton. *fast. Hellen.* p. 171. ed. Krueger.), quoniam in hac causa Demades damnatus est. vid. Dinarch. in Aristog. p. 182. ed. Bekk. Δημάδῃ καὶ Δημοσθένει οὐδεμίαν ὥρεσθαι δεῖν συγγνώμην ἔχειν — ἀλλ' ἐτιμωρήσασθαι. Praeterea autem necesse est paulo ante vel post pugnam Chaeronensem Ol. CX, 3. anni illi inceperint: Demad. fragm. p. 488. ἐνταῦθα ἐπιστὰς τοῖς πράγμασιν ἔγραψα τὴν εἰρήνην.³⁶) ὁμολογῶ. ἔγραψα καὶ Φιλίππῳ τιμὰς, οὐκ ἄρνούμαι. διςχιλίους γὰρ αἰχμαλώτους ἄνευ λύτρων καὶ χίλια πολιτῶν σώματα χωρὶς κήρυκος καὶ τὸν Ὀρῳπὸν ἄνευ πρεσβείας λαβὼν ὑμῖν ἔγραψα. Quod alii quoque auctores tacite confirmant, cum ante hoc tempus nihil de eo tradiderint. Iam igitur munus inierat, cum Philippum commovit, ut captivos Athenienses dimitteret, quod circa initium, forsitan mensem tertium vel quartum Ol. CX, 3. necessario factum esse patet e locis collatis Diodori et Demad. fragmenti, quorum alterum pag. 23. alterum paulo ante adscripsi, cum pugna Chaeronensis septimo die mensis Metagitnionis commissa sit secundum Plut. Camill. c. XVIII.³⁷), ita ut necesse sit inde ab initio Ol. CX. 3. usque ad initium Ol. CXIII, 3. Demadem munere functum esse. Quod enim dicit Wachsmuth. *Hellenische*

36) Cum quo consentit Demosth. de coron. p. 288. Χειροτονῶν γὰρ ὁ δῆμος τὸν ἐροῦντ' ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι παρ' αὐτὰ τὰ συμβάντα οὐ σὲ (Λίσχλην) ἐχειροτόνησε προβληθέντα, καίπερ εὐφωνον ὄντα, οὐδὲ Δημάδην, ἄρτι πεποιηκότα τὴν εἰρήνην, οὐδ' Ἡγήμονα, οὐδ' ἄλλον ὑμῶν οὐδένα, ἀλλ' ἐμέ.

37) ὁ Μεταγχιτινῶν ὃν Βοιωτοὶ Πανεμὸν καλοῦσιν, "Ελλήσιν οὐκ εὐμενὴς γέγονε. τούτου γὰρ τοῦ μηνὸς ἐβδόμῃ καὶ τὴν ἐν Κρανοῦνι μάχην ἡττηθέντες ὑπ' Ἀντιπάτρου τελέως ἀπώλοντο, καὶ πρότερον ἐν Χαιρωνείᾳ μαχόμενοι πρὸς Φίλιππον ἡτύχησαν.

Alterthumskunde T. I. Abth. 2. p. 367. Die höhe der demagogie erreichte er erst in Antipaters zeit nec verum est, nec omnino ullo potest auctorum veterum demonstrari testimonio; ceterum infra demonstrabimus eum sub Antipatro quamquam non parva at non maiore tamen quam Philippo et Alexandro regnantibus gavisum esse potentia. Quanta autem fuerit Athenis Demadis potentia et vis, multi tradunt auctores: Plutarch. Phoc. init. Δημάδης ὁ ῥήτωρ, ἰσχύων μὲν ἐν ταῖς Ἀθήναις. Dinarch. c. Demosth. p. 150. καὶ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς οὔτε τὴν Δημοσθένους, οὔτε τὴν Δημάδου δύναμιν ὑποστεилаμένης. Aelian. V. H. XII, 43. Ὑπερβόλου δέ, καὶ Κλεοφῶντος, καὶ Δημάδου καίτοι προσιατῶν γενομένων τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Tantam autem consequi potentiam quomodo potuisset Demades, non facile intelligi potest, si id tantum quod contendit Boeckh. administravisset munus, cum, praeterquam quod οἱ ἐπὶ τῶν θεωρικῶν τεταγμένοι decem numero essent, eorum potentiam iam circa hoc ipsum tempus admodum diminutam esse, verisimile sit. cf. *Staatshaushaltung der Athener* T. I. p. 197. Praeterea e Diod. Sic. XVI, 88. οἱ δ' Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἦτταν Λυσικλέους μὲν τοῦ στρατηγοῦ θάνατον κατέγνωσαν Λυκούργου τοῦ ῥήτορος κατηγορήσαντος. οὗτος γὰρ τῶν τότε ῥητόρων μέγιστον ἔχων ἀξίωμα, καὶ δώδεκα μὲν ἔτη τὰς προσόδους τῆς πόλεως διοικήσας ἐπαινουμένως, βίον δ' ἐξηκὼς ἐπ' ἀρετῇ περιβόητον, πικρότατος ἦν ἐν τοῖς λόγοις κατήγορος certo affirmari posse videtur Lycurgum a quo provinciam ἐπιμελητοῦ τῶν κοινῶν προσόδων hoc tempore administratam esse coniecit Boeckh. (cf. T. II. p. 245 sqq.) iam ante pugnam Chaeronensem munus suum abdicasse; quamquam in his rebus Diodoro non temere fides habenda est, ut monet ipse T. I. p. 468. Wann diese (des Lycurgus) verwaltung anfing und

aufhörte, wissen wir zwar nicht, und Diodor, wenn er von derselben bei gelegenheit der schlacht bei Chaeronea als vergangen spricht, kann dafür kein vollgültiger zeuge seyn, da er eben nur bei diesem anlass anbringen wollte, dass Lycurg durch sein finanzamt sich ausgezeichnet hatte. Denique Plutarchus maximae accusandus esset negligentiae, quippe qui, cum haud dubie illa diversa munera cognovisset, tam ambigua tamen et ancipiti usus esset locutione. His causis adductus sum ut Demadem, quemadmodum Plutarchus refert, ταμίαν τῆς κοινῆς προσόδου fuisse statuum; munus iniit suum paulo post pugnam Chaeronensem Ol. CX, 3.; tertio enim cuiusque Olympiadis anno, et quidem priore anni dimidio illi ταμίαι suum inire solebant munus, ut demonstravit Boeckh. T. II. p. 250., neque multo post captivos liberavit. In hoc munus quod haud dubie maioris erat momenti quam τεταγμένων ἐπὶ τῶν θεωρηκῶν optime quadrant verba quae Demades de se ipso dicit in fragm. ἐπιστὰς τοῖς πράγμασιν; quae quidem, si is Ol. CX, 3. unus τῶν ἐπὶ τῶν θεωρηκῶν τεταγμένων fuisset, parum apta viderentur.

Postea annis pluribus interiectis ingentes illas attigit pecunias, quas Harpalus³⁸⁾ Alexandri Satrapes profusissimus ex Asia contulisse dicitur Athenas, ut memorat Dinarch. c. Demosth. p. 171. Ἐγραψεν αὐτὸς ἐν τῷ δήμῳ Δημοσθένους, ὥς δηλονότι δικαίου τοῦ πράγματος ὄντος, φυλάττειν Ἀλεξάνδρῳ τὰ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀφικόμενα μετὰ Ἀρπάλου χρήματα. οὕτως οὖν, ὦ ἄριστε, εἰπέ μοι, φυλάξομεν, εἰ μὲν εἴκοσι τάλαντα

38) De Harpalo cf. Justin. XIII, 5, 9. ibique interpp. Diod. Sic. XVII, 108. Plutarch. vit. decem oratt. p. 264. ed. Tubing. Boeckh. Staatshaushaltung der Athener I, 12. Athen. VI, 47. XIII, 67. Plut. Phoc. c. XXI. id. Demosth. c. XXV. et XXVI.

λαβὼν ἑχῆς ἴδια, ἕτερος δὲ πεντεκαίδεκα, Δημάδης δὲ ἑξακισχιλίους χρυσοῦ στατήρας, ἕτεροι δὲ ὅσα δὴ ποτε ἀποπεφασμένοι εἰσί; et p. 159. πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, οἷεσθε — τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλήν Δημοσθένην καὶ Δημάδην καὶ Κηφισοφῶντα ζητήσασαν ἐξ μῆνας ἀδίκως εἰς ὑμᾶς πεποιῆσθαι τὰς ἀποφάσεις; quod ad Ol. CXIII, 4. a. C. 325. referri debet, cum causam Harpalicam hoc ipso tempore iudicatam esse inter omnes doctos constet. Cf. Boeckh. *Staatshaushaltung der Athener* II, 244. qui Demosthenem iam Ol. CXIII, 4. in exsilio vixisse dicit. Westermann. *Geschichte der Griechischen Beredsamkeit* p. 105. Ol. CXIII, 1. hanc causam fuisse dicit Clinton. *fast. Hellen.* p. 171. ed. Krueg. In eadem damnatum esse Demadem antea dixi pag. 31.

Dehinc, cum Athenienses, Antipatro adventante, in extremum adducerentur metum, nescii quidem quemnam e civibus suis eligerent, qui imminentem a se averteret calamitatem, Demadi ἐπιτιμίαν consecuto, summa delata est potestas, ut cum Antipatro de conditionibus pacis transigeret. Plut. Phoc. c. XXVI. Ὀλίγω δ' ὕστερον χρόνῳ Κρατέρου διαβάντος ἐξ Ἀσίας μετὰ πολλῆς δυνάμεως, καὶ γενομένης πάλιν ἐν Κρανῶνι παρατάξεως, ἡττήθησαν μὲν οἱ Ἕλληνες, οὔτε μεγάλην ἦταν, οὔτε πολλῶν πεσόντων· ἀπειθεία δὲ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, ἐπιεικεῖς καὶ νέους ὄντας, καὶ ἅμα τὰς πόλεις αὐτῶν πειρῶντος Ἀντιπάτρου, διαρρύνεντες, αἰσχίστα προήκαντο τὴν ἐλευθερίαν. Εὐθὺς οὖν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ἄγοντος τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν δύναμιν, οἱ μὲν περὶ Δημοσθένην καὶ Ὑπερίδην ἀπηλλάγησαν ἐκ τῆς πόλεως· Δημάδης δέ, μηδὲν μέρος ὧν ὥφειλε χρημάτων ἐπὶ ταῖς καταδίκαις ἐκτῖσαι τῇ πόλει δυνάμενος (ἡλώκει γὰρ ἐπτά γραφὰς παρανόμων) καὶ γεγονῶς ἄτιμος ἐξείργετο τοῦ λέγειν· ἄδειαν δ' εὐρόμενος τότε, γράφει ψήφισμα, καὶ πέμπει πρὸς Ἀντίπατρον ὑπὲρ εἰρήνης πρέ-

σβεις αὐτοκράτορας. Ipsum ad Antipatrum una cum Phocione aliisque nonnullis legatum fuisse dicit Diod. Sic. XVIII, 18. Ἀντίπατρος δὲ διὰ ταύτης τῆς στρατηγίας διαλύσας τὸ σύστημα τῶν Ἑλλήνων, ἤγαγε τὴν δύναμιν πᾶσαν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. ὁ δὲ δῆμος ἐρημωθείς τῆς τῶν συμμάχων βοηθείας ἐν ἀπορίᾳ πολλῇ καθεισθήκει· πάντων δὲ καταφερομένων ἐπὶ τὸν Δημάδην, καὶ βοώντων τοῦτον ἐκπέμπειν πρεσβευτὴν πρὸς Ἀντίπατρον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, οὗτος μὲν καλούμενος σύμβουλος οὐχ ὑπήκουσεν. ἦν γὰρ τρις ἡλωκῶς παρὰ νόμων, καὶ διὰ τοῦτο γεγωνῶς ἄτιμος καὶ κωλύμενος ὑπὸ τῶν νόμων συμβουλεύειν· ἀπολαβὼν δὲ τὴν ἐπιτιμίαν ὑπὸ τοῦ δήμου, παραχρῆμα ἐξεπέμφθη πρεσβευτῆς μετὰ Φωκίωνος καὶ τινων ἐτέρων. τοῦ δ' Ἀντιπάτρου διακούσαντος τῶν λόγων, καὶ δόντος ἀπόκρισιν ὥς ἄλλως οὐ μὴ συλλύσῃται τὸν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον, εἰ μὴ τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ· καὶ γὰρ ἐκείνους συγκλείσαντας εἰς Λαμίαν τὸν Ἀντίπατρον τὰς αὐτὰς ἀποκρίσεις πεποιῆσθαι πρεσβεύσαντος αὐτοῦ περὶ τῆς εἰρήνης· ὁ δὲ δῆμος, οὐκ ὢν ἀξιόμαχος, ἠναγκάσθη τὴν ἐπιτροπὴν καὶ τὴν ἐξουσίαν πᾶσαν Ἀντιπάτρῳ δοῦναι περὶ τῆς πόλεως. Quod ad prius dimidium Ol. CXIII, 3. a. C. 332. referendum esse per se patet, cum pugnam ad Cranonem septimo die mensis Metagitnionis commissam esse testetur Plutarchus Camill. c. XVIII. (cf. adn. 37.) id. Dem. c. XXVIII. Μεταγειτνιώνος μὲν ἡ περὶ Κρανῶνα μάχη συνέπεσε, menseque sequenti praesidium Macedonum Munychiam occupavisse, ib. Βοηδρομιώνος παρῆλθεν εἰς Μουνυχίαν ἡ φρουρά, id. Phoc. c. XXVIII. εἰκάδι γὰρ ἡ φρουρὰ Βοηδρομιώνος εἰσῆχθη μυστηρίων ὄντων. Praeterea e verbis Plutarchi supra allatis εὐθὺς οὖν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ἄγοντος τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν δύναμιν idem potest intelligi. Eundem se in hac re tanquam proditorem patriae praestitisse,

quippe qui Antipatrum commoverit, ut praesidium Macedonicum in Munychia collocaret, refert Pausanias VII, 10, 4. ἐπεὶ δὲ τὸ ἐν Λαμία πταῖσμα ἐγένετο Ἕλλησιν, Ἀντίπατρος μὲν, ὅτε διαβῆναι ποιούμενος σπουδὴν πρὸς τὸν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεμον, ἐβούλετο εἰρήνην ἐν τάχει συντίθεσθαι, καὶ οἱ διέφερον οὐδὲν εἰς Ἀθήνας τε ἐλευθέραν καὶ τὴν πᾶσαν Ἑλλάδα ἀφήσει. Δημάδης δὲ καὶ ὅσον προδοιῶν Ἀθηνησιν ἄλλο ἦν, ἀναπεύθουσιν Ἀντίπατρον μηδὲν εἰς Ἕλληνας φρονῆσαι φιλάνθρωπον, ἐκφοβήσαντες δὲ Ἀθηναίων τὸν δῆμον εἰς τε Ἀθήνας καὶ πόλεων τῶν ἄλλων τὰς πολλὰς ἐγένοντο αἴτιοι Μακεδόνων ἐσαχθῆναι φρουράς. Cui assentitur Cornel. Nep. Phoc. II. dolens simul quod cum eo Phocio consensisset, eiusque consilio Demosthenem plebiscito expulisset in exsilium. „Idem (Phocio) cum prope ad annum octogesimum prospera pervenisset fortuna, extremis temporibus magnum in odium pervenit suorum civium. Primo, quod cum Demade de urbe tradenda Antipatro consenserat, eiusque consilio Demosthenes cum ceteris, qui bene de republica meriti existimabantur, populiscito in exsilium erant expulsi.“

Tantum autem abfuit ut satis haberet eiecisse ex urbe Demosthenem, ut ad ipsius Hyperidisque caedem multum contulisse dicatur. Arrian. in Photii Biblioth. p. 69. l. 37 b. ed. Bekk. ἐκεῖ δὲ (ἐν Αἰγίνῃ) διαγόντων θάνατον αὐτῶν (τῶν ἀμφὶ Δημοσθένην καὶ Ὑπερείδην) κατέγνω τὸ Ἀθηναίων πλῆθος εἰπόντος Δημάδου, καὶ Ἀντίπατρος εἰς ἔργον ἤγαγε τὸ ψήφισμα. Plutarch. Demosth. c. XXVIII. ὥς Ἀντίπατρος καὶ Κράτερος ἠγγέλλοντο προσιόντες ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, οἱ μὲν περὶ τὸν Δημοσθένη φθάσαντες ὑπεξῆλθον ἐκ τῆς πόλεως, ὁ δὲ δῆμος αὐτῶν θάνατον κατέγνω Δημάδου γράψαντος. quod accidisse Ol. CXIII. 3. a. C. 322. duo-

bus circiter mensibus postquam Antipater praesidium in Munychia collocaverat, nulla eget demonstratione³⁹). Neque vero Demades Demostheni tantum et Hyperidi auctor mortis exstitit, sed multorum etiam oratorum, qui hoc ipso tempore Antipatri iussu indigne excruciiati sunt, ut refert Tzetzes Chiliad. VI. 173.

ὥς τέθνηκε δ' Ἀλέξανδρος, ἤρξαν δὲ Μακεδόνων
Ἀντίπατρος καὶ Κάσσανδρος, οὐπω δὲ Δημοσθένης,
οὐδὲ οἱ ἄλλοι ῥήτορες δεδώκασι τὴν δίκην,
Ἀρχίας ὁ Βουραῖος μὲν ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος
σταλὲς ἀνείλε ῥήτορας εἰς ἀριθμὸν ἀπείρους.
Δημάδου δὲ αἰτήσαντος οἱ Ἀθηναίων μόνοι
ῥήτορες ἀπετμήθησαν τὰς γλώσσας ἐν Ἀθήναις,
νόμῳ καὶ ψήφῳ Ἀττικῶν οὕτω πως δικασάντων.

Denique Demades legatus missus est, Phocione in Macedoniam proficisci recusante [cf. Plut. Phoc. c. XXX.⁴⁰)], qui impetraret ab Antipatro ut praesidium e Munychia abduceret. Quo cum venisset, Cassander Antipatri filius, repertis literis ad Antigonom scriptis, quibus eum Demades, contumeliose seni et amico Antipatro insultans, invitaverat ad invadendam Graeciam quae ex vetere et marcido stamine suspensa esset, eum una cum filio trucidari iussit. Plutarch. Phoc. c. XXX. Μεταβάν-
τες οὖν Δημάδην παρεκάλουν. Ὁ δὲ προθύμως ὑπέστη,
καὶ τὸν υἱὸν ἔχων ἀπῆρεν εἰς Μακεδονίαν, ὑπὸ δαί-

39) Cf. Strab. VIII. p. 542. ed. Falcon. Plut. Demosth. c. XXVIII sq. Vit. decem oratt. p. 846 sq. Pausan. I, 8, 3. Lucian. encom. Demosth. 43 sqq. Phot. Biblioth. p. 494 sq. Zosim. vit. p. 151. Anon. vit. p. 159.

40) Ἐνοχλούντων δὲ τῷ Φωκίῳ τῶν Ἀθηναίων, ὅπως ἀπαλλά-
ξῃ τὴν φρουρὰν πείσας τὸν Ἀντίπατρον, εἴτε μὴ προσδοκῶν
πείσειν, εἴτε μᾶλλον ὁρῶν σωφρονοῦντα τὸν δῆμον, καὶ πολιτενό-
μενον εὐτάκτως διὰ τὸν φόβον, ἐκείνην μὲν αἰεὶ διωθεῖτο τὴν
πρεσβείαν, τὰ δὲ χρήματα μὴ πράττειν, ἀλλὰ μέλλειν καὶ ἀνα-
βάλλεσθαι τὸν Ἀντίπατρον ἔπεισε.

μονός τινος, ὡς ἔοικεν, εἰς τοῦτο καιροῦ κομισθεὶς, ἐν ᾧ κατείχετο μὲν Ἀντίπατρος ἤδη νόσῳ, Κάσσανδρος δὲ τῶν πραγμάτων ἐγκρατὴς γεγονώς, εὔρεν ἐπιστολὴν Δημάδου γεγραμμένην πρὸς Ἀντίγονον εἰς Ἀσίαν, παρακαλοῦντος αὐτὸν ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιοῦ καὶ σαπροῦ κρεμαμένοις στήμονος, τὸν Ἀντίπατρον οὕτω σκώψαντος ὥς οὖν εἶδεν αὐτὸν ἀφιγμένον ὁ Κάσσανδρος, συνέλαβε, καὶ πρῶτα μὲν τὸν υἱὸν ἐγγὺς προσαγαγὼν προέσφαξεν, ὥστε καταδέξασθαι τοῖς κόλποις τὸ αἷμα τὸν πατέρα, καὶ καταπλησθῆναι τοῦ φόνου, μετὰ ταῦτα δ' εἰς ἀχαριστίαν αὐτὸν καὶ προδοσίαν πολλὰ λαιδορήσας καὶ καθυβρίσας ἀπέκτεινεν. Mirum videri potest quod Plutarchus qui vit. Demosth. eadem narrat, secum ipse discordans, literas non ad Antigonom sed ad Perdiccam datas esse dicit, eodemque loco addit Dinarchum Corinthium eius fuisse accusatorem. c. XXXI. Δημάδην δὲ χρόνον οὐ πολὺν ἀπολαύσαντα τῆς φυομένης δόξης ἢ Δημοσθένους δίκη κατήγαγεν εἰς Μακεδονίαν, οὓς ἐκολάκευεν αἰσχρῶς, ὑπὸ τούτων ἐξολούμενον δικαίως, ἐπαχθῇ μὲν ὄντα καὶ πρότερον αὐτοῖς, τότε δ' εἰς αἰτίαν ἀφυκτον ἐμπεσόντα. Γράμματα γὰρ ἐξέλεσεν αὐτοῦ, δι' ὧν παρεκάλει Περδίκκην ἐπιχειρεῖν Μακεδονίαν καὶ σώζειν τοὺς Ἕλληνας ὡς ἀπὸ σαπροῦ καὶ παλαιοῦ στήμονος (λέγων τὸν Ἀντίπατρον) ἠρτημένους· ἐφ' οἷς Δεινάρχου τοῦ Κορινθίου κατηγορήσαντος παροξυνθεὶς ὁ Κάσσανδρος ἐγκατέσφαξεν αὐτοῦ τῷ κόλπῳ τὸν υἱὸν, εἴτα οὕτως ἐκείνον ἀνελεῖν προσέταξεν ἐν τοῖς μεγίστοις διδασκόμενον ἀτυχήμασιν, ὅτι πρῶτους ἑαυτοὺς οἱ προδόται πωλοῦσιν, ὃ πολλάκις Δημοσθένους προαγορεύοντος οὐκ ἐπίστευσε. Cum quo accurate consentit Arrian. in Phot. Biblioth. p. 70, l. 1. ed. Bekk. καὶ ὡς Δημάδης οὐ πολλῷ ὕστερον ἐς Μακεδονίαν ἀχθεὶς ὑπὸ Κασάνδρου ἐσφάγη, τοῦ παιδὸς ἐν

τοῖς κόλλοις προαποσφαγέντος· αἰτίαν δ' ἐπῆγε Κάσανδρος, ὅτι τὸν αὐτοῦ πατέρα ἐξυβρίσειεν ἐν οἷς ἔγραψε Περδίκκα σῶζειν τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ σαπροῦ καὶ παλαιοῦ στήμονος ἡρτημένους, οὕτω τὸν Ἀντίπατρον ἐπιχλευάζων. Δείναρχος δὲ ὁ Κορίνθιος ὁ κατήγορος ἦν. ἀλλ' ὃ γε Δημάδης τῆς αὐτοῦ δωροδοκίας καὶ προδοσίας καὶ ἐς πάντα ἀπιστίας τὴν ἀξίαν ἀπέτισε δίκην. E Diodori denique loco, quamquam in eius narratione levis inest discordia, accurate quo tempore mortem obierit, definiri potest. XVIII, 48. κατὰ δὲ τὴν Μακεδονίαν, Ἀντιπάτρου περιπεσόντος ἀρρώστια βαρυτέρα, καὶ τοῦ γήρως συνεργούντος πρὸς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ βίου, Ἀθηναῖοι μὲν ἐξέπεμψαν πρεσβευτὴν πρὸς Ἀντίπατρον Δημάδην, δοκοῦντα καλῶς πολιτεύεσθαι τὰ πρὸς τοὺς Μακεδόνας, ἀξιοῦντες τὸν Ἀντίπατρον, καθάπερ ἦν ἐξ ἀρχῆς ὡμολογηκῶς, ἐξαγαγεῖν τὴν φρουρὰν ἐκ τῆς Μουνυχίας. ἔ δ' Ἀντίπατρος τὸ μὲν πρῶτον εὐνοϊκῶς διέκειτο πρὸς τὸν Δημάδην, ὕστερον δὲ Περδίκκου τελευτήσαντος, καὶ τινων ἐπιστολῶν εὐρεθεῖσων ἐν τοῖς βασιλικοῖς γράμμασιν, ἐν οἷς ἦν ὁ Δημάδης παρακαλῶν τὸν Περδίκκαν κατὰ τάχος διαβαίνειν εἰς τὴν Εὐρώπην ἐπ' Ἀντίπατρον, ἀπηλλοτριώθη πρὸς αὐτόν, καὶ κεκρυμμένην ἐτήρει τὴν ἔχθραν. διόπερ τοῦ Δημάδου κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ δήμου δεδομένας ἐντολὰς ἀπαιτοῦντος τὴν ἐπαγγελίαν, καὶ παρῶρησιωδέστερον ἀπειλήσαντος περὶ τῆς φρουρᾶς, ὁ μὲν Ἀντίπατρος οὐδεμίαν δούς ἀπόκρισιν παρέδωκε τοῖς ἐπὶ τὰς τιμωρίας τεταγμένοις αὐτόν τε τὸν Δημάδην καὶ τὸν υἱὸν Δημέαν συμπρεσβεύοντα τῷ πατρί. οὗτοι μὲν οὖν ἀπαχθέντες εἰς τι οἶκημα εὐτελές ἐθανατώθησαν διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας⁴¹⁾. Cum igitur Demadis cae-

41) In locum Amphipolitanum deiectum esse dicit Suidas l. c. De urbe Amphipoli in Hedonum regione ab Atheniensi-

des paulo ante Antipatri mortem acciderit, eam Ol. CXV, 2. a. C. 319. vel initio Ol. CXV, 3. accidisse, non dubito affirmare.

Iam vero, quoniam absolvi quae de Demadis vita dicenda habui, opportunus esse videtur locus, quonam natus sit anno, investigandi; sed antequam ipsam eam quaestionem pertractare licet, de filio Demadis quem una cum patre periisse supra memoravi, quae auctores traderint, exponenda mihi esse iudicavi.

Suscepit autem filium Demeam Demades. Athen. XIII. 61. *Ἰστε δὲ ὅτι καὶ Δημάδης ὁ ῥήτωρ ἐξ αὐλητρίδος ἐταίρας ἐπαιδοποιήσατο Δημέαν.* (cf. Suid. l. c. Plutarch. Phoc. c. XXX.) qui itidem orator fuit. Athen. l. c. *ὃν φρουατόμενόν ποτε ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐπεστόμισεν Ὑπερίδης, εἰπὼν· οὐ σιωπήσῃ μειράκιον, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα*⁴²) Lucian. Timon. ed. Hemsterh. T. I. p. 166. *εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ.* Contra eum duas orationes habuit Hyperides quarum alteram *κατὰ Δημέου ξενίας* citat Harpocrat. s. vv. *κυρία ἐκκλησία. ὀσχοφόροι. χαλκεῖα.* alteram *πρὸς τὴν Δημέου γραφὴν* citat idem s. v. *Λουσιεύς* et Pollux Onomast. X, 15. Cf. Fabric Biblioth. Gr. ed. Harl. T. II. p. 859. et quae de scriptura *Δημέου* pro *Δημαίου* dixi pag. 19.⁴³).

Quae de eo praeterea memorantur, tam pauca sunt, vix ut eius vitae unum alterumve factum certo enu-

bus condita, et lacu Amphipolitano, quem faciebat fluvius Strymon, vid. Steph. Byz. p. 78 sqq. Cf. Lucae Holsten. nott. et castigatt. in Steph. Byzant. p. 33.

42) Cf. Paul. Leopard. emendatt. VIII, 21. in Iani Gruteri Lampad. III. p. 186.

43) Alius est Demeas quem gladiatoriae artis repertorem ac magistrum primum fuisse apud Mantinenses dicit Ephorus ap. Athen. III, 102. Alius etiam quem memorat Xenophon Mem. Socr. II, 7, 6.

merari possit. Et primum quidem quod de eo narrat Tzetz. Chiliad. VI, 97.

καὶ πάλιν Διοπεΐθη δὲ τὸν Σουνιέα λέγει (Ἀρ-
στογείτων),
ἐκ τῆς πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον συστάσης ναυμα-
χίας

ὠνήσασθαι αἰχμάλωτον Λυκοῦργον, Δημοσθένην.
οὔτοι δὲ τὸ ἀργύριον ἐκείνῳ οὐκ ἐδίδουν,
ἀλλὰ πρὸς δικαστήριον εἵλκυσαν μᾶλλον τοῦτον.
καὶ ἐκινδύνευσεν θανεῖν ὁ ἄνθρωπος ἐκ τούτων,
εἰ μὴ συνηγωνίσαντο Δημέας, Καλλικλῆς τε.

id ad Ol. CXVIII. 4. referendum esse arbitror, quo anno Athenienses contra Philippum, Byzantio obsidione capto, classem Diopithe duce miserunt, suadente Demosthene, qui ipse in Thraciam profectus, urbes Selymbriam, Perinthum et Byzantium cum Atheniensibus foedere coniunxit⁴⁴)

Alterum praeterea locum reperi in Maxim. Planud. Scholiis in invent. p. I. in Rhett. Gr. ed. Walz. T. V, p. 377. qui maximi videtur esse momenti, ὁ Δημάδης διεβάλλετο κακοῦ βίου, ὡς τὸν ἴδιον υἱὸν παρὰ τῷ Φιλίππῳ καταλιπὼν εὐπρεπῇ ὄντα φάουλῃς ἐνεκεν ὑπολήψεως. cum quo plane consentit Tzetz. Chiliad. VI, 16.

κατὰ Δημάδου λέγει (Τίμαρχος) δὲ καὶ φλυαρεῖ
ὅποσα,

ἐπὶ υἱῷ τὸν Φίλιππον γαμβρὸν κατονομάζων.

Utrumque locum videtur legisse Ioan. Sturm. qui in schol. in Hermogen. de invention. lib. I. ita scripsit. „Huius exemplum est in Demade, qui filium suum apud „Philippum reliquit accepta pecunia: hinc suspicio nata „est, quod ei ademisset Philippus florem aetatis; haec

44) Cf. Schlosser. *Universalhistorische Uebersicht der Geschichte der alten Welt und ihrer Cultur* Th. I. Abth. 3. p. 80.

„suspicio adversaria fuit, et adhaesit Demadi semper in
 „republica. Post hoc turpe factum parvo interiecto spa-
 „tio temporis iterum legatus fuit ad Philippum, a quo
 „interrogatus quomodo sitae essent Athenae, quos muros,
 „quas munitiones, quos portus, quas fossas haberent:
 „horum omnium Demades in mensa fecit παραγραφὴν
 „picturam, urbemque hosti patefecit; est ὕβρις facinus
 „dedecorosum, iniuria publica, crimen laesae maiestatis.“
 Unde vero ille collegerit Demadem bis (iterum) lega-
 tum fuisse ad Philippum, non dixit; equidem eum nus-
 quam ante pugnam Chaeronensem reperi memoratum; me-
 moratus quidem semel est tanquam legatus ab Hermog.
 de invent. I. 2.; id autem ad legationem aliquam post
 pugnam Chaeronensem susceptam nisi meliore at eodem
 certe iure referri potest. Utut est, Planudis narrationem
 ad tempus expeditioni Byzantinae antecedens esse refe-
 rendam per se intelligitur, cum in ea Demeas, exacta
 iam aetate puerili, Diopithem Atheniensium ducem libe-
 raverit (cf. pag. 41.); fortasse ad Ol. CVIII, 2. a. C. 347.
 quo Athenienses decem legatos⁴⁵⁾, inter quos Aristode-
 mus, Demosthenes, et Aeschines erant, ad Philippum
 miserunt, qui de pacis conditionibus agerent. Ex iisdem
 locis id quoque intelligitur iam ante pugnam Chaeronen-
 sem Demadem convenisse Philippum, eundemque, antequam
 publicum munus administraret, et postquam nautae conditio-
 nem reliquerat, rebus publicis suam navavisse operam; cum
 quo plane consentit quod dicit ipse in orationis fragm. p. 486.
 τὸν μὲν ἄλλον χρόνον οὕτως ἔζων ὥς ἡδυνάμην, οὔτε
 κοινῇ τὸν δῆμον ἀδικῶν οὔτ' ἰδίᾳ λυπῶν οὐδέναι τῶν

45) Cf. Demosth. de fals. legat. p. 392. quae legatio Ol. CVIII, 3.
 a. C. 346. rediit paulo ante Dionysia, quibus Antipater et
 Parmenio interfuerunt. Aeschin. de fals. legat. p. 34 — 36.
 Ctesiph. p. 64. Arg. Demosth. de fals. legat. p. 336.

ἐν τῇ πόλει, πειρώμενος δ' αἰεὶ τοῖς ἰδίοις πόνοις τὴν ἀσθενείαν τοῦ βίου διορθοῦσθαι. — προσελθὼν δὲ τοῖς κοινοῖς οὐκ εἰς δίκας καὶ τὴν ἀπὸ τῆς λογογραφίας ἐργασίαν ἔθηκε τὸν πόνον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ βήματος παρρησίαν. — ἐνταῦθα ἐπιστὰς τοῖς πράγμασιν κ.τ.λ. item quod dicit Suidas l. c. οὗτος Δημοσθένει λέγοντι ὑπὲρ Ὀλυνθίων ἀντέλεγεν. Quod si nunc reputabis Demadem filium habuisse, qui Ol. CVIII, 4. expeditionis Byzantinae fuit particeps, et Ol. CVIII, 3. apud Philippum vixit hunc agens aetatis annum ut dici potuerit regis amoribus inservivisse: Demadem non post Ol. C, 2. natum esse posse, satis mihi probabiliter statuere videor; quo anno si natus est, sexagesimum aetatis agens annum, mortem obiit. Ceterum ad magnam eum pervenisse aetatem dicit Plutarch. Phoc. c. I. ὥστ' Ἀντίπατρον εἰπεῖν ἐπ' αὐτοῦ γέροντος ἤδη γεγονότος et Apophth. Lacon. p. 183. E, ed. Xyl. Δημάδου δὲ τοῦ ῥήτορος ἤδη πρεσβύτου γεγονότος.

Illis igitur imminentis ruinae temporibus vixit Demades, quibus altera vice velut in reipublicae puppi sedentes clavum tenebant mox Lycurgus Ol. LXXXXVI—CXIII, 2. quo quis honestior in munere administrando, quis diligentior quis religiosior fuerit, non reperitur⁴⁶);

46) Duae Lycurgi contra Demadem orationes memorantur; altera apud Athen. XI. p. 264. Λυκοῦργος δ' ὁ ῥήτωρ, ἐν τῷ κατὰ Δημάδου, Φίλιππὸν φησὶ τὸν βασιλέα προπίνειν κέρατι τούτοις, οἷς ἐφιλοφρονεῖτο. et apud Scholiast. ad Aristoph. Plut. v. 690. ὡς παρείας ὦν ὄφεις] εἶδος δὲ ὄφews ὁ παρείας, παρὰ τὸ ἐπῆρ-
θαι τὰς παρείας· φασὶ δὲ αὐτὸν μὴ δάκνειν, ἢ καὶ δακνόντα μὴ λυπεῖν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης, τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας φάσκων, καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Δημάδου λόγῳ. Utramque memorat Eudocia in Anecdott. Gr. ed. d'Ansse de Villosion. T. I. p. 281. Λυκοῦργος Λυκόφρονος, Ἀθηναῖος ῥή-
τωρ· ἔγραψε λόγους πολλοὺς· ἐν οἷς οἱ σωζόμενοι γνήσιοι —

Demosthenes Ol. LXXXVIII, 4. — CXIII, 3. qui nullas potentium hostium inimicitias, nulla pericula, nullas vitae et capitis dimicationes sibi, dum illos modis omnibus persequeretur, defugiendas putavit⁴⁷); Polyeuctus Sphettius qui in republica gerenda Demosthenis rationem ita secutus est, ut ille coniunctiorem haberet neminem⁴⁸); Hyperides qui nunquam quidquam veritate prius aut antiquius habuit⁴⁹); qui omnes vero reipublicae amore flagrantibus Philippi consilia evertere studebant, et ideo Demadi infestissimi erant⁵⁰): mox Aeschines Ol. LXXXVII,

κατὰ Δημάδου· πρὸς τὸν αὐτὸν ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν. quarum posterior eadem videtur esse atque ea quae memoratur ab Harpocrat. s. v. ἀποβάτης. *Λυκοῦργος ἐν τῇ πρὸς Δημάδην ἀπολογία.*

47) Oratio Demosthenis in Demadem memoratur in Anecdott. Gr. ed. Bekk. T. I. p. 335, 30. *Δημοσθένης ἐν τῷ — κατὰ Δημάδου· ἦγε δὲ πέντε μνᾶς.*

48) Oratio Polyeucti contra Demadem ap. Apsin. art. rhetoric. in Rhetorr. Gr. ed. Ald. Manut. Venet. 1508. pag. 707. memoratur cuius fragmentum pag. 24. descripsimus.

49) Hyperidis oratio contra Demadem memoratur ap. Athen. X. p. 51. ἐν τῷ κατὰ Δημάδου δὲ ὁ Ὑπερίδης εἶρηκε· ῥεδιέστεραν τὴν πόλιν, apud Harpocrat. s. vv. *Ἀλκίμαχος· βουφόνια. Δειπνοφόρος· Θριπηδέστατον. Δητὴ. Μηκύβερα. Ὁξυθύμια. Παλαμναῖος. Παρεῖται ὄφεις.* apud Porphy. quaestionn. homeric. I. ed. Ald. Venet. 1521. *Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου· Μηδέποτε πολέμου, μήτε πολιτείας ἐπηβόλους γενέσθαι.* Cf. Plutarch. praec. reip. ger. C. XIII. *Ὅρα δὲ τὰ πρὸς Αἰσχίνην ὑπὸ Δημοσθένους εἰρημένα, καὶ τὰ πρὸς τοῦτον ὑπ' Αἰσχίνοι, καὶ πάλιν ἃ πρὸς Δημάδην γέγραφεν Ὑπερίδης.* Cf. Suid. s. v. *Λιτὴ* et Meurs. biblioth. Gr. in Gronov. thes. antiq. Gr. T. X. p. 1516.

50) Quantae inter Demosthenem et Demadem intercesserint inimicitiae, ex hoc etiam apparet loco Syrian. et Sopatr. Schol. ad Hermog. p. 342. ed. Walz. *ἡ δὲ ἐργασία τῆς βουλῆσεως γίνεται ἀπὸ τῆς αἰτίας· ἡ δὲ αἰτία, ἡ μὲν ἐστὶ προκαταρκτική, ἡ δὲ*

4. — CXVI, 3. et Philocrates et tetra illa impurorum hominum colluvies, qua illis temporibus urbs tam foede erat contaminata. Quae Demadi cum utrisque intercesserit ratio, declarat Lucian. de parasit. XXXXII. τί ἐτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης καὶ Φιλοκράτης ὑπὸ δέους εὐθύς τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθηήνησιν αἰεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὥς εἶγε

τελική. προκαταρκτικὴ μὲν ἀπὸ τῶν παρελθόντων· οἷον δι' ἣν καὶ διότι ἠβούλετο τοῦτο πράξαι· τελικὴ δὲ ἀπὸ τῶν μελλόντων· οἷον οὗ ἕνεκεν ἠβούλετο· καὶ προκαταρκτικὴ μὲν οὕτως· ἐγράφη ψήφισμα καθόδου Δημοσθένει, Δημάδης ἀντεῖπων οὐκ ἔπεισεν· εὔρηται κατιῶν ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τῆς χώρας νεκρὸς ἀσκήλευτος Δημοσθένης, καὶ κρίνεται Δημάδης· ἐνταῦθα ἡ βούλησις ἐκ προκαταρκτικοῦ αἰτίου οὕτως· ὅτι διὰ τὴν φθάσασαν ἔχθραν διὰ τὸ ἀντειπεῖν καὶ μὴ πείσαι· διὰ τὸ πολλάκις ὑπ' αὐτοῦ κριθῆναι· διὰ τὰς γεγενημένας ὑπὸ σοῦ κλοπὰς· διὰ τὸ δέος τῆς προδοσίας εἰκὸς αὐτὸν ἀνελεῖν. Eandem attingit simultatem Sidon. Apollinar. lib. VIII, Ep. I. qui tamen iniuria unam celebritatis Demadis affert causam, illas quae inter utrumque obtinuerunt inimicitias: „Sed plus cavendum est, „ne sera propter iam propalati augmenta voluminis, in aliquos „forsitan incidamus vituperones, quorum fugere linguas cote „livoris naturalitus acuminatas, nec Demosthenis quidem, „Ciceronisque sententiae artifices et eloquia fabra potuere. „quorum anterior orator Demadem, citerior Antonium tolerare derogatores. qui lividi cum fuerint malitiae clarae, „dictionis obscurae, tamen ad notitiam posterorum per odia „virtutum decurrerunt.“ Cur denique Demades Demosthenis administrationem reipublicae omnium malorum dixerit causam refert Aristot. Rhetor. I. II. C. 26. Ἄλλος, παρὰ τὸ ἀναίτιον, ὥς αἷτιον· οἷον τὸ ἅμα, ἢ μετὰ τοῦτο γεγονέναι· τὸ γὰρ μετὰ τοῦτο, ὥς διὰ τοῦτο λαμβάνουσι, καὶ μάλιστα οἱ ἐν ταῖς πολιτείαις· οἷον ὥς ὁ Δημάδης τὴν Δημοσθένους πολιτείαν, πάντων τῶν κακῶν αἰτίαν· μετ' ἐκείνην γὰρ συνέβη ὁ πόλεμος. Eadem prorsus verba descripsit Dionys. Halicarn. Ep. I. ad Ammaeum 12. p. 124. ed. Sylb.

τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, κακῆϊνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Ὑπερίδης δὲ καὶ Δημοσθένης καὶ Λυκούργος, οἷγε δοκοῦντες ἀνδρειότεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις αἰεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; Vivebant praeterea eo temporis Phocio, cognomine bonus appellatus, qui etsi exercitibus praefuit, summosque cepit magistratus, multo tamen eius notior integritas est vitae, quam laus militaris; Dinarchus, denique Pytheas, qui in republica gerenda varius, tandem Macedonum partes secutus est⁵¹.)

Reliquum est ut de Demadis ratione reipublicae gerendae, moribus et eloquentia singillatim agam. Et primum quidem facile ex iis intelligi potest, quae de hac re passim iam memoravi antea, quale fuerit eius studium in munere administrando, cum eum, qualibet occasione data, et cum Macedonibus transigentem de pacis conditionibus deprehenderimus, ab iisdemque semper in communi strage non modo illaesum, sed etiam muneribus cumulatum, et eos omnes, quibus cariōr erat reipublicae salus quam sua, odio tamdiu persequentem acerrimo, donec diem supremum obiissent miserrime. Res igitur publicas administravit ad nutum Macedonum, quo factum est ut multa et

51) Pytheas modo pro Demade, modo contra eum stetit. Lucian. Demosth. encom. c. XXXXVI. ἐξῆν μοι φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεταπτόμην. Athen. II, p. 170. Πυθέας γοῦν φησιν· Ἀλλὰ τοὺς νῦν δημαγωγοὺς ὁρᾶτε, Δημοσθένη καὶ Δημάδην, ὡς ἐναντίως τοῖς βίοις διάκεινται· ὁ μὲν γὰρ ὑδροποτῶν καὶ μεριμνῶν τὰς νύκτας, ὡς φασίν· ὁ δὲ πορνοβοσκῶν καὶ μεθύσκόμενος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην, προγὰστῳρ ἡμῖν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀνακνυλεῖται.

proponere et dicere cogeretur contra civium voluntatem⁵²); et cum durius a populo acta sua censerentur, ignoscendum sibi professus est, aut quod naufragia civitatis sibi essent gubernanda Plut. Phoc. init. Δημάδης ὁ ῥήτωρ, ισχύων μὲν ἐν ταῖς Ἀθήναις διὰ τὸ πρὸς χάριν πολιτεύεσθαι Μακεδόνων καὶ Ἀντιπάτρου, πολλὰ δὲ γράφειν καὶ λέγειν ἀναγκαζόμενος παρὰ τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως καὶ τὸ ἦθος, ἔλεγε συγγνώμης ἄξιος εἶναι πολιτευόμενος τὰ ναυάγια τῆς πόλεως. (cf. eiusd. reipubl. ger. praec. c. VI.); aut quod sibi quidem contraria dixisset saepius, urbi autem nunquam Plut. Demosth. C. XIII. οὐ γὰρ (Δημοσθένης), ὡς Δημάδης ἀπολογούμενος διὰ τὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ μεταβολὴν ἔλεγεν, αὐτῷ μὲν αὐτὸν τάναντία πολλάκις εἰρηκέναι, τῇ δὲ πόλει μηδέποτε. Iam erga Philippum tanta eius fuit animi humilitas ut praeterquam quod apud ipsum relinqueret filium (cf. pag. 41.) urbem etiam ei patefaceret, muris, munitionibus, portibus accurate in mensa depictis, quo Athenis rex facilius potiretur, ut testatur Hermogen. de invent. I, 2. ὡς ἐν ἐκείνῳ τῷ προβλήματι Δημάδης πρεσβεύσας παρὰ Φίλιππον, καὶ ἐρομένου ποταπαί εἰσιν αἱ Ἀθῆναι τοῦ Μακεδόνοιο, ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτὰς κατέγραψε καὶ ἐπανελθὼν, ὕβρεως κρίνεται. οἷον, καὶ διὰ τὸν ἄλλον μὲν βίον, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν προσόντα Δημάδην, καὶ τὴν προδοσίαν, ἄξιον ἦν κολάσαι τοῦτον, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ διὰ τὰ νῦν αὐτῷ γεγενημένα, ἐξ ὧν αἰσχύνῃν ὁμοῦ καὶ ζημίαν περιῆψε τῇ πόλει. Cum postea Philippus omnes Graeciae civita-

52) Euthycrate, civem Olynthium, ab Atheniensibus infamia notatum, in integrum restituit et publicum hospitem fecit. Quod eius decretum Hyperides oppugnavit oratione, cuius fragmentum affertur ab Apsin. art. Rhet. p. 708. Cf. Suid. l. c.

tes (cf. pag. 26.) Corinthum convocaret, Demades censuit ut Athenienses pacem cum rege inirent, non exspectatis, quod Phocio suadebat prudenter, conditionibus; quin et decretum fecit ut Graeci Philippo parerent. Suid. l. c. ἔγραψε δὲ καὶ ψήφισμα τῷ Φιλίππῳ τοὺς Ἕλληνας ὑπακούειν propter quod a Philippo accepit munera Suid. l. c. κτήματα ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ Φιλίππου δωρεὰν ἔλαβεν. Nec minor eiusdem fuit adulatio erga Alexandrum; eo enim impudentiae provectus est, ut illum Athenis pro concione inter maiores deos tertium decimum adscriptum ire non erubuerit; quod non ferens populus ei mulctam decem talentorum irrogavit, teste Athen. VI. pag. 462. θαυμάζω δὲ ἔγωγε τῶν Ἀθηναίων, πῶς τοῦτον μὲν (Ἐπικράτην) ἄκριτον εἶασαν, Δημάδην δὲ δέκα ταλάντοις ἐζημίωσαν, ὅτι θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον. vel centum talentorum, ut dicit Aelian. V. H. V, 12. οὐ δύναμαι δὲ Ἀθηναίων μὴ οὐ φιλεῖν ταῦτα ἐκκλησίας οὔσης Ἀθηναίοις παρελθὼν ὁ Δημάδης, ἐψηφίσατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαιδέκατον. τῆς δὲ ἀσεβείας ὁ δῆμος τὸ ὑπερβάλλον μὴ ἐνεγκὼν, ζημίαν ἐτιμήσαντο τῷ Δημάδει ταλάντων ἑκατὸν ὅτι θνητὸν αὐτὸν δὴ τὸν Ἀλέξανδρον ὄντα ἐνέγραψε τοῖς Ὀλυμπίοις⁵³). In qua quidem similibusque mulctis se ipsum purgare solebat, dicens: τοῦτο τὸ ψήφισμα οὐκ ἐγὼ ἔγραψα, ἀλλ' ὁ πόλεμος τῷ Ἀλεξάνδρου δόρατι γράφων Demetr. de elocut. §. 301. Dehinc cum Macedoniae regnum occupasset Antipater, iisdem partibus fidus, ei Athenas, ut supra memoravi, tradidit proditione. Inde factum est ut extremis temporibus magnum in odium incurreret suorum civium qui eum criminis (quod quidem

53) Cf. Scheffer. Kuehn. et Perizon. adnott. ad h. l. In hac re Pytheam habuit adversarium. vid. Plutarch. praec. pol. p. 804. an seni ger. resp. p. 784.

ille fatebatur) pecuniae acceptae (δωροδοκίας) et laesae maiestatis (ὑβρεως) accusaverunt τοσοῦτω τολμηρότερον Δημάδου, ὥςθ' ὁ μὲν προειρηκὼς ἐν τῷ δήμῳ τὸν αὐτοῦ τρόπον καὶ τὴν ἀπόνοιαν, καὶ ὁμολογῶν λαμβάνειν καὶ λήψεσθαι, ὅμως οὐ τετόλμηκεν αὐτοῖς δεῖξαι τὸ πρόσωπον, οὐδ' ἐναντία τῇ τῆς βουλῆς ἀποφάσει λέγειν ἡξίωσε. Dinarch. in Demosth. p. 175. (cf. Hermog. de invent. I, 2.), et ἄτιμον declaraverunt quod ter (septies dicit Plut. Phoc. c. XXVI. cf. pag. 34) in iudicio παρανόμων damnatus esset, ut testatur Diod. Sic. XVIII, 18. [cf. pag. 35. ⁵⁴)]; quae omnia de se ipso gloriabatur Demades, ut testatur Plutarch. Phoc. c. XXX. Δημάδης δὲ τῷ πλούτῳ καὶ παρανομῶν ἐκαλλωπίζετο. Νόμου γὰρ ὄντος Ἀθήνησι τότε, μὴ χορεύειν ξένον, ἢ χιλίας ἀποτίνειν τὸν χορηγόν, ἅπαντας εἰσαγαγὼν ξένους τοὺς χορεύοντας, ἑκατὸν ὄντας, ἅμα καὶ τὴν ζημίαν ἀνὰ χιλίας ὑπὲρ ἑκάστου εἰσῆνεγκεν εἰς τὸ θέατρον. Famae integritatem et potestatem dicendi (ἄδειαν) tum demum consecutus est, cum, Antipatro adventante ut urbem occuparet, Athenienses consilii inopes eum rogarunt, ut rege mitigato a seipsis averteret ruinam, de qua re dixi p. 35. Ut tandem breviter dicam, in eo consenserunt omnes auctores, ut Demades proditor patriae (cf. Plutarch. Demosth. c. XXXI. Hermog. de invent. I, 2. Pausan. VII, 10, 4. Suid. l. c.) et scelestus pravusque (πονηρός) civis habendus et appellandus sit. vid. Plutarch. de

54) Satis erat Athenis si qui ter hoc iudicio causa cecidissent. Antiphanes in Sappho ap. Athen. X, 451. A.

πῶς γὰρ γένοιτ' ἂν ὃ πάτερ . . . ,

ῥήτωρ ἄφρωνος, ἣν μὴ ἄλλῳ τοῖς παρανόμων.

Ter proin damnati, ut Demades, concionibus prohibebantur. infamiae insuper labe adpersi. Cf. S. Petit. Comment. LL, Att. lib. II. Tit. I. p. 184. WESSELING. ad Diod. Sic. XVIII, 18.

cupid. divitt. p. 526. ὅθεν ἐκεῖνοι μὲν ἐκχειρίαν ἄγουσι ἐν ἀφθονίᾳ γενομένοι, καὶ χορηγίαν ἔχοντες, ὥσπερ ὁ Δημοσθένης ἔλεγε πρὸς τοὺς νομίζοντας τῆς πονηρίας τὸν Δημάδην πεπαῦσθαι. Νῦν γὰρ ἔφη μεστὸν ὁρᾶτε, καθάπερ τοὺς λέοντας. cf. Dinarch. c. Demosth. p. 148. κατέψευσται γὰρ ἡ βουλὴ Δημοσθένους. — σοῦ κατέψευσται καὶ Δημάδου; καθ' ὧν οὐδὲ τὰληθές εἰπεῖν, ὥς ἔοικεν, ἀσφαλές ἐστίν; οἳ πολλὰ πρότερον τῶν κοινῶν ἐκείνη ζητεῖν προσετάξατε, καὶ διὰ τὰς γενομένας ζητήσεις ἐπληνέσατε; οὓς δ' ἡ πόλις ἅπασα οὐ δύναται ἀναγκάσαι τὰ δίκαια ποιεῖν, κατὰ τούτων ἡ βουλὴ ψευδεῖς ἀποφάσεις πεποίηται; Proditionis tandem luit poenas et suo expertus est damno, quod saepissime praedixerat Demosthenes, neque tamen sibi eventurum crediderat, proditores semetipsos vendere primos. cf. Plutarch. Demosth. c. XXXI. Quamquam autem tot tantorumque malorum auctor fuit Atheniensibus, aliquid certe boni eum egisse, non potest negari. Dinarch. contra Aristog. p. 182. καὶ Δημάδῃ μὲν καὶ Δημοσθένει οὐδεμίαν ὥσεσθε δεῖν συγγνώμην ἔχειν, ὅτι δῶρα καθ' ὑμῶν ἐξηλέγχθησαν λαμβάνοντες, ἀλλ' ἐτιμωρήσασθε, καὶ δικαίως, οἷς εἰ μὴ πάντα, ἀλλὰ πολλὰ γε σὺνιστε χρήσιμα πολιτευομένοις. Neque enim flagitia omnia quibus se inquinavit, Athenienses deterruerunt quin eius se flecti consiliis paterentur, eumque veluti civem optime de republica meritum magno et insigni adficerent honore. Stetit olim in foro Atheniensi statua illius aenea, publico decreto posita. Apsin. art. rhetor. e Polyeucti oratione contra Demadem p. 707. ἐγρᾶφη μὲν ψήφισμα χαλκῆς εἰκόνοσ τῷ Δημάδῃ. ὁ δὲ κατηγορεῖ τοῦ ψηφίσματος, ὅσα ἦν αὐτῷ διὰ πλειόνων εἰρημένα κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὅτι μὴ ἢ ἄξιος τῆς τιμῆς τυχεῖν, ταῦτα κεφαλαιωδῶς ἀνέμνησεν ὑποτυπῶν τὸ σχῆμα τοῦ ἀνδριάν-

τος. Vid. sqq. p. 24⁵⁵). Et Dinarchus inter alia quae Demostheni obiicit crimina, id quoque adfert, quod permiserit ut Demadi multi decernerentur honores et statua poneretur. Dinarch. c. Demosth. p. 174. γέγραπται σοι ψήφισμα, Δημόσθενες, πολλῶν ὄντων καὶ δεινῶν παρὰ νόμων ὧν Δημάδης γέγραφε; κεκώλυκας τινὰ πράξιν ὧν ἐκεῖνος προελόμενος κατὰ τοῦ δήμου πεπολίτευται; οὐδ' ἦντινοῦν. εἰσήγγελκας τὸν παρὰ τὸ τοῦ δήμου ψήφισμα καὶ τοὺς νόμους πολλὰ διαπεπραγμένον; οὐδεπώποτε, ἀλλὰ περιεῖδες αὐτὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ χαλκοῦν σταθέντα καὶ τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως κεκοινωνηκότα τοῖς Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος ἀπογόνοις.⁵⁶) Denique legitur in Harpocrat. Lexic. s. v. ὀξύθυμία: Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου φησί· περὶ οὗ πολλῶν ἂν δικαιοτέρον ἐν τοῖς ὀξύθυμοις ἢ στήλῃ σταθεῖν ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς. ubi οὗ ad Demadem videtur referendum.

Quod deinde ad privatos Demadis mores attinet, auctores ad unum omnes in eo consentiunt, ut eum impurum, corruptum, omni inquinatum scelere et reipublicae naufragium ipsum fuisse adfirment; quid? comparat eum Antipater cum victima litata, cuius omnia essent consumpta praeter linguam et ventrem, ut testatur Plut. Phoc.

55) Hic locus fugit doctiss. Reisk. et eum qui paucos ante annos Dinarch. orationes edidit C. E. A. Schmidt. Lips. 1826. quorum prior ad Dinarch. c. Demosth. l. c. scripsit: Num pro τὸν legendum sit τοῦτον, an illo servato exciderit nomen aliquod proprium, an denique vulgata bene habeat ad Demadem referenda, in dubio relinquam. Sed vix videtur Demadis in foro statua aenea stetisse. Nullus dubito de alio quopiam hic agi. REISK. Alterius explicatio cui ipse non magnam fidem habere videatur, diffusior est quam ut hic adscribi possit.

56) Cf. Meurs. Ceram. gemin. C. XVII. in Gronov. thes. antiq. Gr. T. III. p. 988 sqq.

init. Δημάδης μὲν γὰρ αὐτὸς ἦν ναυάγιον τῆς πό-
 λεως, οὕτως ἀσελγῶς βιώσας καὶ πολιτευσάμενος, ὥστ'
 Ἀντίπατρον εἰπεῖν ἐπ' αὐτοῦ γέροντος ἤδη γεγονότος,
 ὅτι, καθάπερ ἱερείου διαπεπραμένου, γλῶσσα καὶ κοι-
 λία μόνον ἀπολέλειπται. (cf. Apophth. lac. p. 183 E. ed.
 Xyl.) Lucri tantum et aviditatis satiandae causa geren-
 dam rempublicam putavit, eamque capessivit ipse, non
 tanti civitatem faciens quam luxuriam suam⁵⁷⁾ (cf. Plut.
 de cupid. divitt. p. 525 B.); a Phocione admodum diver-
 sus, qui quidem in pauperie et egestate summum pone-
 bat honorem. Plutarch. Phoc. c. XXX. Φωκίων μὲν ὡς
 ἀρετὴν ἐπεδείκνυτο τὴν πενίαν, ἐν ᾗ τασαντιάκῃς Ἀθη-
 ναίων στρατηγήσας, καὶ βασιλεῦσι φίλοις χρησάμενος
 ἐγκατεγήρασε. Eiusdem amores impuros et intempe-
 stiva convivia, insanamque perpotandi epulandique cupi-
 ditatem optime depinxit Pytheas ap. Athen. II. p. 170.
 Ἀλλὰ τοὺς νῦν δημαγωγοὺς ὁρᾶτε, Δημοσθένη καὶ
 Δημάδην, ὡς ἐναντίως τοῖς βίοις διάκεινται· ὁ μὲν γὰρ
 ὑδροποτῶν καὶ μεριμνῶν τὰς νύκτας, ὡς φασίν· ὁ δὲ
 πορνοβοσκῶν καὶ μεθυσκόμενος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκά-
 στην, προγάστῳ ἡμῖν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀνακυκλεῖται.
 quin et vestibis sumptuosis indutus, unguentisque delibu-
 tus irridetur a Phocione Plut. Phoc. c. XX. εἰπόντος δὲ
 τοῦ Δημάδου πρὸς αὐτόν· „τί οὐ πείθομεν, ὦ Φωκίων,
 Ἀθηναίους τὴν Λακωνικὴν προσδέξασθαι πολιτείαν;
 εἰ γὰρ σὺ κελεύῃς, ἐγὼ γράφειν καὶ λέγειν ἔτοιμός

57) Iccirco mirum videri potest quod de eo refert Seneca de
 benefic. VI, 38. „In quibusdam civitatibus impium votum
 sceleris vicem tenuit. Demades certe Athenis eum qui neces-
 saria funeribus venditabat, damnavit, quum probasset magnum
 lucrum optasse: quod contingere illi sine multorum morte
 non poterat. Quaeri tamen solet an merito damnatus sit.
 Fortasse optavit non ut multis venderet, sed ut cave: ut parvo
 sibi constarent quae venditurus esset.“

εἶμι.“ „Πάνυ γοῦν ἔφη πρέψειεν ἄν σοι, μύρου το-
 σοῦτον ὅζοντι, καὶ χλαμύδα τοιαύτην φοροῦντι, συμ-
 βουλεύειν Ἀθηναίοις περὶ φιλιτίων, καὶ τὸν Λυκούρ-
 γον ἐπαινεῖν.“ Pauper initio vixque magnis admodum
 laboribus vitam sustentans, ad tantum sensim opulentiae
 divitiarumque, quibus naturae pravae impleret desideria,
 pervenit fastigium, ut filio, cum is uxorem duceret, reges
 et summum quemque mortalium nuptiis adfuturos esse
 polliceretur. Plut. Phoc. c. XXX. Δημέα δέ, τῷ υἱῷ, νύμ-
 φην ἀγόμενος „Εμοῦ μὲν εἶπεν, ὦ παῖ, τὴν σὴν μη-
 τέρα γαμοῦντος, οὐδ' ὁ γείτων ἥσθειο· τοῖς δέ σοῖς
 γάμοις καὶ βασιλεῖς καὶ δυνάσται συγχορηγοῦσιν. Sed
 tantum abest ut divitias recta honestaque sibi compara-
 verit via, ut, quanto id accuratius examinaveris, tanto in-
 telligas clarius, quanta eius fuerit humilitas atque animi
 turpitudine; Macedonibus enim urbem patriam tradidit,
 omnia ad eorum nutum administrans; et haec causa fuit
 cur ab iis ingentes acciperet divitias, quarum tanta ei
 inerat cupiditas, ut saepius quereretur Antipater quod
 nunquam satiari potuisset, ut auctor est Plutarch. Phoc.
 c. XXX. τὸν δ' Ἀντίπατρον αὐτὸν εἰπεῖν λέγουσιν,
 ὥς δυεῖν αὐτῷ φίλων Ἀθήνησιν ὄντων, Φωκίωνος καὶ
 Δημάδου, τὸν μὲν λαβεῖν οὐ πέπεικε, τὸν δέ διδοῦς
 οὐκ ἐμπέπληκε. (cf. Apophth. Lacon. p. 188 E. Photii
 Biblioth. p. 395, 5. ed. Bekk.) Turpissima quaeque aggredi
 vilissimaque, oblata pecunia, non cunctabatur, nec facile
 praeferebat ea, quae ingenuo homine digna essent, nisi
 adliceretur pretio; ita quinque talenta ab oratoribus
 quos deposcebat Alexander ante accepit quam eorum li-
 berationem efficeret. Cf. pag. 29.

Ac ne illud quidem hic praetermittendum videtur
 esse, quod de Demadis amore pacis, et tubarum lituo-
 rumque metu memoratur. Tzetz, Chiliad. VI, 18.

Ἄνθ' ὧν ὑπῆρχεν ἐραστὴς εἰρήνης ὁ Δημάδης
 φάσκων, ἀνάνδρους οὐ καλῶ καθάπερ Δημοσθένης,
 ἀναρριπίζων πόλεμον, εἰρήνην ἀπελαύνων,
 δειλὸς εἰμι, καὶ ἐραστὴς κατέστηκα εἰρήνης,
 οὐ στέργω μάχης ἀραγμούς, οὐδὲ πολέμων κρότους,
 οὐδὲ πρὸς πολυάνδριον θέλω φιλοτιμεῖσθαι.
 περὶ εἰρήνης λέγοντι, ὦ ἄνδρες, πείθεσθέ μοι, κ. τ. λ.

Hunc quietis amorem de se ipse fatetur in orat. frag. p. 486. δακρύσει δέ μου τὴν ἀπώλειαν οὐχ ὁ στρατιώτης (πῶς γάρ, ὃν αὖξει μὲν πόλεμος, εἰρήνη δ' οὐ τρέφει;) ἀλλ' ὁ τὴν χώραν γεωργῶν, καὶ ὁ τὴν θάλατταν πλέων καὶ πᾶς ὁ τὸν ἡσυχίον βίον ἠγαπηκώς, ὃ τὴν Ἀττικὴν ἐτείχισα, τοὺς ὅρους τῆς χώρας περιβαλὼν οὐ λίθοις ἀλλὰ τῇ τῆς πόλεως ἀσφαλείᾳ. Et haec quoque e multis una fuit causa cur in Demosthenem, qui in bello tantum contra Macedoniam postremam reipublicae posuerat salutem, tam vehementer pugnaret in concionibus. Eundem accusat Demades inutile perniciosumque decrevisse bellum in orat. fragm. p. 489. ἐνταῦθ' ὁμοίως Δημοσθένης μὲν ἐκύρωσε πόλεμον, καλὴν μὲν τοῖς ὀνόμασιν οὐ σωτήριον δὲ τοῖς ἔργοις συμβουλίαν εἰσηγησάμενος τοῖς πολίταις.

Tanta denique fuit eius eloquentia ut quamlibet in partem flectere audientium animos, eosque orationis suae vi atque splendore obstupefactos quibusdam quasi habenis arbitrato suo regere posset; quamvis enim Demosthenes eloquentissimus, et longe princeps Atheniensium haberetur orator, nec unquam in dicendi facultate superatus sit, cum illo tamen Demades de principatu potuit contendere. In nullius rhetoris schola edoctum, inter maris fluctus, et hominum sordidissimorum coetum, solius naturae beneficio ingeniique felicitate, omnes aetatis suae oratores eum longe antecelluisse, ipsius Demosthenis lucubrationes extemporanea sua eloquentia superasse scribit

Plutarch. Demosth. c. X. Πλὴν τὸν γε Δημάδην πάντες ὁμολόγουν τῇ φύσει χρώμενον ἀνίκητον εἶναι καὶ παραφέρειν αὐτοσχεδιάζοντα τὰς τοῦ Δημοσθένους σκέψεις καὶ παρασκευάς. Ἀρίστων δ' ὁ Χῖος καὶ Θεοφράστου τινὰ δόξαν ἐστόρηκε περὶ τῶν ῥητόρων. Ἐρωτηθέντα γὰρ, ὁποῖός τις αὐτῷ φαίνεται ῥήτωρ ὁ Δημοσθένης, εἰπεῖν „Ἀξίος τῆς πόλεως“ ὁποῖος δὲ Δημάδης; „Υπὲρ τὴν πόλιν.“ Quid? quod Demostheni aliquando turbato succurrisse dicitur ap. Plutarch. Demosth. c. VIII. τῆς δὲ πρὸς καιρὸν ἀτολμίας αὐτοῦ (Δημοσθένους) καὶ τοῦτο ποιοῦνται σημεῖον, ὅτι Δημάδης μὲν ἐκείνῳ θορυβηθέντι πολλάκις ἀναστὰς ἐκ προχείρου συνεῖπεν, ἐκείνος δ' οὐδέποτε Δημάδην. Huic Plutarchi iudicio assentitur etiam Cicero, qui eum inter optimos numerat oratores. Brut. VIII. 36. Huic (Demosth.) Hyperides proximus et Aeschines fuit, et Lycurgus, et Dinarchus, et is cuius nulla exstant scripta Demades, aliique plures. Haec enim aetas effudit hanc copiam, et ut opinio mea fert, succus ille et sanguis incorruptus usque ad hanc aetatem oratorum fuit, in qua naturalis inesset, non fucatus nitor. cf. Gell. N. A. XI, 10. Demadis eloquentia qualis fuerit videndum est apud Demetrium de elocut. qui orationem ex Emphasi, Allegoria et Hyperbole conflata, singulari nomine Demadeam appellat. §. 299. Δεινὰ δὲ καὶ τὰ Δημάδεια καίτοι ἴδιον καὶ ἄτοπον τρόπον ἔχειν δοκοῦντα. ἔστι δὲ αὐτῶν ἡ δεινότης, ἐκ τε τῶν ἐμφάσεων γινόμενη, καὶ ἐξ ἀλληγορικοῦ τινος παραλαμβανομένου καὶ τρίτον ἐξ ὑπερβολῆς. et postquam eius orationis plura attulit exempla, quae vid. Apophth. XXXIII. haec addit. §. 304. περὶ μὲν οὖν τῆς Δημαδείου δεινότητος ἀρκεῖ τοσαῦτα· καίτοι ἐχούσης τι ἐπισφαλές, καὶ οὐκ εὐμίμητον μάλα· ἔνεστι γὰρ τι καὶ ποιητικὸν τῷ εἶδει· εἴγε ποιητικὸν ἢ ἀλληγορία καὶ ὑπερβολὴ καὶ ἔμφασις·

ποιητικὸν δὲ μικτὸν κωμωδίας. δεινότητι etiam orationis oratores liberavisse, quos poscebat Alexander, dicit Diodor. XVII, 15. (cf. pag. 27.). Artem loquendi familiariter et conferendi sermones ei tribuit Sext. Empir. p. 59. (cf. Apothth. III). In facetiarum autem genere sententiarumque eleganter et oratorie exornandarum maxime eum excelluisse dicit Tzetzes Chiliad. V, 345.

Δι' ὃν Δημάδης ὕστερον ῥήτωρ ὥραϊος κάλλει,
πολὺ δὲ ὥραιότερος ἀποφθεγμάτων λόγοις.

cum quo consentit Cicero qui eum praeter ceteros factum dicit: Orat. XXVI, 90. „Hanc ego iudico formam summissi oratoris, sed magni tamen et germani attici; quoniam, quidquid est salsum aut salubre in oratione, id proprium Atticorum est: e quibus tamen non omnes faceti, Lysias satis et Hyperides: Demades praeter ceteros fertur.“ item Suidas l. c. si vera Ruhnken. coniectura: Δημάδης Ἀθηναῖος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς πανοῦργος καὶ εὐφυής. Insignes erant eius sententiae praecipue ἐπιπλήξεως εὐστοχία. Diod. XVI, 87. (cf. p. 23.) παρρησία. ib. κοινῇ τινι ἐντρεχία. Sext. Empir. p. 59. (cf. Apophth. III.) ταῖς Ἀττικάϊς χάρισι. Diod. Sic. ib. de quibus ut facile iudicari possit, Demadis apophthegmata, quaecunque apud antiquos auctores passim reperiuntur, hic colligere mihi visum est.

ΔΗΜΑΔΟΥ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

I.

Tzetz. Chil. VI, 112.

Ὁ δὲ Δημάδης ἀνελεῖν τὸν Δημοσθένην λέγει,
συγκείμενον ἀνθρώπιον ἐκ συλλαβῶν καὶ γλώττης.
καὶ πάλιν, νόλαξ πού φησι καὶ ἄνθρωπος δὲ γόης
δυστήνους λόγους μελετῶν κυκᾶ τε καὶ ταράσσει,
τυρβάσας, ἀκτισάμενος, ἄλλα ποιῶν μυρία,
προσπρηιτά τε δάκρυα σὺν τούτοις ἐκδακρύνων.
πάλιν ἐναντιούμενος Ἀλοννησίταις λέγει,
ὑπὲρ μικρᾶς τῆς νήσου τε καὶ πόρων ἐλαχίστων
μέλλετε ἀαφέρεσθαι πρὸς Φίλιππον, ὦ ἄνδρες,
ἀνδρὸς ἡλοκοποῦντός τε καὶ στασιώδους λόγοις.
καὶ πάλιν, ὑπὸ ῥήτορος ἀνδρὸς καὶ γυναικείου.
πάλιν, γυναικιζόμενος χλανίσι τῶν εὐσῆμων
καὶ σύρων τὸ ἱμάτιον, καὶ φωνασκῶν ὡς ἔθος,
δελοὺς ἀνάνδρους τε καλεῖ τοὺς πρεπωδῶν συμβούλους.
καὶ πάλιν, τρίβων κεφαλὴν καὶ συνεχῶς ἐκβήπτων,
ὡς καὶ κατακλύσειν λόγοις μέλλων τὴν ἐκκλησίαν,
Ἑλλάδα συνταράξειν τε καὶ σύμπαντας φριμώσειν,
οἳ καὶ αὐτὸν ἐλίστανται καὶ τὴν αὐτοῦ πατρίδα
καὶ τίς τελῶν καὶ πόθεν ὧν ὑπὲρ αὐτῶν φυεᾶται,
καὶ τὰς ὀφρῦας ἀνασπᾶ, καθάπερ ὁ Κριτίας,
ὁ εἷς ἐκ τῶν τριάκοντα, μὴ παῖς μαχαιρουργοῦ δὲ
ὁ βδελυρὸς καὶ βάνανσος. καὶ πάλιν, πλάνης, γόης,
ῥήτωρ οὐκ ἐπιχώριος, ξένος τελῶν καὶ Σκύθης,
ὡς παῖς δ' οὐκ ὧν μαχαιρουργοῦ, μητρὸς δὲ τῆς Σκυθίδος,
κυκᾶ, ταράττει, θορυβεῖ τὴν σύμπασαν Ἑλλάδα.

„Demades iubet Demosthenem interficere, homuncionem syllabis et lingua constantem. Et iterum, adulator, inquit alicubi, et homo praestigiator, miseros meditans sermones, omnia miscet et agitat, conturbans, misericordiam commovere studens, cum alia plurima facit, tum fictas effundit lacrimas. Iterum contra Halonnesitas loquens: pro parva inquit, insula et minimis redditibus, odium Philippi, o cives, concitaturi estis, cum unus plebem fallat, et seditiosos effundat sermones. Et iterum: a viro rhetore et effeminato. Iterum: muliebrem se gerens, vestibus speciosorum indutus, pallium trahens et vocem exercens, ut mos est, inertes et ignavos appellat qui convenientia et decora suadent. Et iterum: caput scalpens et perpetuo tussiens, ut si vellet verbis corcionem submergere, Graeciamque conturbare et cunctis os obtrudere, qui probe et illum norunt et eius patriam, quis ille sit et unde, quibus inflatur et supercilia attollit, quasi esset Critias unus e triginta, non vero filius gladio fabri, protervus iste et sellularius. Et iterum: vagabundus, praestigiator, rhetor non indigena, sed peregrinus et Scythia, quasi non esset filius gladio fabri, et matris Scythidis, miscet, turbat, confundit omnem Graeciam.“

συγκείμενον ἀνθ. ἐκ σ. κ. γ.] cf. Aeschin. c. Ctesiph. p. 461. ed. Bekk. *ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος.*

γότης.] Hoc nomen quod saepissime ap. Platon. occurrit, explicat hoc modo Timaeus in lexic. voc. Plat. ed. Ruhnken. pag. 73. *γότες. οἱ ἀπατεῶνες.* vid. Ruhnk. ad h. l. qui omnes Platonis locos quibus hoc nomen reperitur, diligenter collegit. adde Emped. ed. Sturz. pag. 36. In hoc nomine notiones et illicitis artibus incantandi, et ideo decipiendi inesse videntur, quarum utraque in hoc Platonis loco apparet Menex. p. 403. *κάλλιστά πως τοῖς ὀνόμασιν ποικίλλοντες, γοητεύουσι ἡμῶν τὰς ψυχάς.*

κυκᾶ τε καὶ ιαρ.] cf. Aristoph. Acharn. v. 535.

ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὐλύμπιος

ἥστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.

οἰκτισάμενος] Oratores οἰκτίζεσθαι dicuntur, quum et ipsi reum miserantur, et ipsos iudices vel lacrimis vel οἰκτρολογία ad eum commiserandum permovent. STEPHAN. cf. Athen. XIII. p. 137. Schweigh. Poll. Onomast. VIII, 117. in Areopago προοιμιάζεσθαι δὲ οὐκ ἐξῆν, οὐδὲ οἰκτίζεσθαι.

ἐναντιούμενο Ἀλοννησίταις] de Halonneso insula cf. Plin. H. N. III, 12. VI, 29. Steph. Byz. de urbib. Ἀλόννησος περὶ ἧς Φίλιππος καὶ οἱ Ἀθηναῖοι διεφέροντο. Quod hic de Demosthene dicit Demades, ad tempus est referendum, quo Philippus expulsis latronibus qui Halonnesum infestabant, insula hac quae antiquum Atheniensium κτῆμα erat, potitus est, et Atheniensibus se eam redditurum negavit; quo comperto Demosthenes iniustitiam et imprbitatem regis civibus exponens, ipsos vehementibus hortationibus commovere studet, ut Philippi voluntati ne obtemerarent, sed antiquum ius defendentes, armis insulam recuperarent. Haec exponit ipse in oratione περὶ Ἀλοννήσου orat. Gr. ed. Bekk. T. III. p. 70. quam Ol. CVIII, 2. a. C.343. habitam esse dicit Dionys. Halicarn. Epist. I. ad Annaeum. c. 10. Πυθόδοτος, ἐφ' οὗ τὴν ὀγδόην τῶν Φιλιππικῶν δημηγοριῶν διέθετο πρὸς τοὺς Φιλίππου πρέσβεις, ἧς ἐστὶν ἀρχή· „ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐκ ἐστὶν ὅπως αἱ αἰτίαι.“ cf. Aeschin. c. Ctesiph. p. 408. Demosth. pro Halon. p. 71. Plutarch. Demosth. c. VIII. Liban. in argum. Ceterum hic locus confirmat quod supra pag. 42. dixi, Demadem rempublican attigisse, postquam nautae conditionem reliquerat, et antequam munus publicum administraret.

στασιώδους] στασιώδης seditiosus, contentiosus. Poll. Onomast. VIII, 153. ὁ στασιώδης, ὑπόφραυλον. Xe-

norph. Memor. II, 6, 4. ὅστις στασιώδης τέ ἐστι καὶ θέλων πολλοὺς τοῖς φίλοις ἐχθροὺς παρέχειν; Φευκτέον, νῆ Δία, καὶ τοῦτον.

Χλανίς] De differentia χλαίνας et χλανίδος vid. Ammon. pag. 146. ed. Valcken. Sic dici molles et pretiosas vestes omnes grammatici testantur, et praeterea meliorum auctorum usus. cf. Demosth. in Mid. p. 502. ed. Bekk. ubi Midiae pudendam luxuriam obiiiciens τὸν θώρακα δὲ οὐδεπώποτ' ἐνδύς, ἐπ' ἱστράβης δὲ ὀχούμενος ἀργυρᾶς τῆς ἐξ Εὐβοίας, χλανίδας δὲ καὶ κυμβία καὶ κάρδους ἔχων, ὧν ἐπελμβάνοντο οἱ πεντηκοστολόγοι. Cf. Poll. Onom. III, 40. III, 116. 118. VII, 48, 159. X, 124. Lucian. I, 83. Athen. XII, 535. Schweigh.

σύρων τὸ ἱμάτιον] Trahi dicuntur vestes quae propendent, et quae negligenter et dissculte geruntur, ita ut posterior pars verrat humum; quod cum aliis vitae dissolutae indiciiis reperitur ap. Platon. Alcibiad. I, 37. e. εἰ δ' αὖ ἐθέλοις εἰς πλούτους ἀποβλέπειν καὶ τρυφᾶς καὶ ἐσθῆτας, ἱματίων θ' ἑλξεις, καὶ μύρων ἀλοιφᾶς, καὶ θεραπόντων πλήθους ἀκολουθείας, τὴν τε ἄλλην ἀβρότητα τὴν Περσῶν, αἰσχυνθείης ἢ ἐπὶ σαντῶ, αἰσθόμενος ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις. et p. Plutarch. Alcibiad. c. XVI. Ἐν δὲ τοιούτοις πολιτεύμασι καὶ λόγοις, καὶ φρονήματι καὶ δεινότητι, πολλῇ αὖ πάλιν τὴν τρυφήν τῆς διαίτης, καὶ περὶ πότους καλῆς ὕβρισμα, καὶ θηλυτικῆς ἐσθῆτων ἀλουργὸν ἐλκομένων δι' ἀγορᾶς, καὶ πολυτέλειαν ὑπερήφανον, ἐκτομᾶς τε καταστρωμάτων ἐν ταῖς τριήρεσιν, ὅπως μαλακώτερον ἐγκαθεύδοι, κερταῖς, ἀλλὰ μὴ σάνισι τῶν στρωμάτων ἐπιβαλλομένων, ἀσπίδος τε διαχρύσου ποίησιν, οὐδὲν ἐπίσημον τῶν πατρίων ἔχουσιν, ἀλλ' Ἐρωτα κεραυνοφόρον. cf. Hom. Il. VI, 442. Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους. Ne-

tum est quantam veteres in pallio colligendo posuerint diligentiam. cf. Athen. I. p. 78. Ἑμελε δὲ αὐτοῖς καὶ τοῦ κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα καὶ τοὺς μὴ τοῦτο ποιοῦντας ἔσκαπτον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ „πάντα δυναμένου ὀξέως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου ἐπιδέξια ἐλευθερίως, οὐδὲ ἁρμονίαν λόγων λαβόντος ὀρθῶς ὑμνῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων εὐδαιμόνων βίον.“ de quo loco vid. Casaubon. Commentar. ad Theophr. c. V. p. 143. et ad Athen. l. c. In hoc qui erant negligentiores, rustici habebantur. cf. Athen. l. c. Apud Romanos idem prorsus obtinuit mos. vid. Plant. Trinum. III, 1, 24. Cistellar. I, 1, 117. Hor. Sat. I, 3, 30. Epist. I, 1, 96. cf. Heins. ad Ovid. ex Pont. II, 5, 52. Burm. ad Ovid. Metam. III. 318. Boettig. Sabin. p. 398. Macrob. Sat. II, 9.

πρεπωδῶν] πρεπῶδες conveniens, decorum. Aristoph. Plut. v. 791.

ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν

πρώπιστα, καὶ βλέψαντος, οὐδὲν ἐκφέρειν

πρεπῶδες ἐστίν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰσφέρειν.

ad quae Scholiast. πρεπῶδες. πρέπον ἐστί, προσῆκον. cf. v. 797.

τρίβων τὴν κεφαλὴν.] Id docet Scholiastes Lucani ad Pharsal. VII, 726. indicium superbiae et luxuriae esse. „Duobus vitiis Pompeius laborabat, nam et favoribus multum gaudebat, et vitio superbiae quodammodo tangebatur. Nam uno digito caput scalpebat, quod est superbiae indicium. Martial. in Epigram.

Magius quem metuunt homines, digito caput uno

Scalpit. quid, dicas, hunc sibi velle? virum.

Quidam autem luxuriae vitium esse dicunt, uno digito caput scalpere: ut Juvenal. [Sat. VIII, 131.]

Stantibus et salvis his collibus, undique ad illos
Conveniunt et carpentis, et navibus omnes,
Qui digito scalpunt uno caput."

SCHOL.

vid. Senec. epist. 52. ad fin. Ammian. Marc. XVII, 11.
Hunc morem uno digito caput scalpendi carpit Cicero
de Iul. Caesare ap. Plutarch. Caes. c. III. 'Αλλ' ὅταν
τὴν κόμην οὕτω διακειμένην περιτῶς ἴδω, κακῆϊνον
ἐνὶ δακτύλῳ κνώμενον, οὐ μοι δοκεῖ πάλιν οὗτος ἄν-
θρωπος εἰς νοῦν ἂν ἐμβαλέσθαι τηλικούτο καλόν, ἀναί-
ρεσιν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας. Item Clodius de Pom-
peio ap. Plutarch. Pomp. c. XXXVIII. „Τίς ἐστὶν αὐ-
τοκράτωρ ἀκόλαστος;“ „τίς ἀνὴρ ἄνδρα ζητεῖ;“ „τίς ἐνὶ
δακτύλῳ κνᾶται τὴν κεφαλὴν;“ οἱ δ', ὥσπερ χορὸς εἰς
ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένος, ἐκείνου τὴν τήβεννον ἀνα-
σεύοντος, ἐφ' ἑκάστῳ μέγα βοῶντες ἀπεκρίνοντο. „Πομ-
πήϊος. cf. Dio. Cass. XXXVIII, 19.

τὰς ὀφρύας ἀνασπᾶ] Convenit hic disertam Eusta-
thii notam adscribere p. 553. Ἀνασπᾶν λέγεται καὶ
ἐπὶ ἀλαζονείας, ὡς δηλοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ λόγους
ἀνέσπα, ὅμοιον τῷ ὀφρῦς ἀνασπᾶν. cf. Soph. Ai. 295. ed.
Herm. Aristoph. Acharn. v. 1082.

καὶ μὴν ὁδὶ τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακός,
ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν, ἐπείγεται.

Alex. ap. Athen. VI. p. 363. Schw.

τοὺς μὲν στρατηγούς τὰς ὀφρῦς ἐπὶ ἡμῶν
ἀνεσπακότας, δεινὸν μὲν ἡγοῦμαι ποιεῖν.

Demosth. de fals. legat. p. 401. ed. Bekk. ἐπειδὴ δὲ μυ-
ρία εἴργασται κακά, τὰς ὀφρῦς ἀνέσπακε. Lucian. Tim.
§. 54. ἐκπετάσας τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας.
Alciphrr. Epist. I. 34. ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός
τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφοις ἐπῆ-
ρας. Lucian. in amor. pag. 457. Hemsterh. id. Dialog.
mort. X, 19. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

μάλιστα ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας ἐπῆρκεν. Sed non tantum supra frontem attollere supercilia dixerunt Graeci, verum etiam supra verticem. Alex. ap. Athen. VI. p. 364.

ἐπὰν ἴδω κάτω βλέποντας, τὰς δ' ὀφρῦς
ἔχοντας ἐπάνω τῆς κορυφῆς, ἀποπνίγομαι.

cf. Ammian. Marc. XVI, 12. Eodem modo dicitur τὸ πρόσωπον ἀνασπᾶν. Xenoph. Symp. III, 10. cf. Suid. s. v. ὀφρῦς. et Toup. ad Suid. III. pag. 175. Fastum indicare supercilia, ibique superbiae esse sedem, docet Plin. H. N. XI, 37.

βάνανσος.] Ita nominabantur qui artes ignobiles, illiberales exercebant; eae enim videbantur Graecis οὐκ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μαθήματα, ut ait Plat. Alcibiad. I. c. 54. c. Hoc nomen imponit Demades Demostheni sine dubio propterea quod is fabri filius erat. cf. Plutarch. Demosth. c. III. De hoc nomine vid. Etym. M. p. 187. Valcken. ad Ammon. III, 14. Heindf. ad Platon. Theaetet. §. 85. Haase ad Xenoph. rempubl. Lacedaem. I, 3. cf. Soph. Ai. v. 1100. ed. Herm.

II.

Diod. Sic. XVI, 87. Δημάδην δὲ τὸν ῥήτορα κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις ὄντα χρήσασθαι παρρησίαν, καὶ λόγον ἀποφθέγγασθαι δυνάμενον ἀναστεῖλαι τὴν τοῦ βασιλέως ἀσέλγειαν. φασὶ γὰρ εἰπεῖν αὐτόν·

Βασιλεῦ, τῆς τύχης σοὶ περιθείσης πρόσωπον Ἀγαμέμνονος αὐτὸς οὐκ αἰσχύνῃ πράττων ἔργα Θεοσίτου;
„ Demadem oratorem qui inter captivos tunc erat, orationis libertate usum, verba coercendae regis petulantiae accommodata protulisse. Ad hunc vero modum locutus fertur: O rex, cum fortuna tibi Agamemnonis personam imposuerit, non pudet te facere quae sunt Thersitae?“

Id dictum, quod ab Erasm. in lib. apophth. p. 457. receptum est, ad Ol. CX, 3. referendum esse dixi p. 23. De Thersite vid. Hom. Il. II, 212. Soph. Phil. v. 436. ed. Herm.

III.

Sext. Empir. p. 281. ed. Fabric. ἡ μὲν γὰρ ὁμιλητικὴ οὐκ ἀπὸ γραμματικῆς περιγίνεσθαι πέφυκεν, ἀλλ' ἀπὸ κοινῆς τινος ἐντροχείας. Εἰ μὴτι καὶ Δημάδης ὁ ῥήτωρ ἱερὰ γραμματικὸς ὢν, πολλοῖς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ ἦταν συναιχμαλωτισθεὶς, καὶ εἰπὼν πρὸς τὸν Φίλιππον ἀναγκάζοντα εὐωχεῖσθαι

τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναΐσιμος εἴη
πρὶν τλαίῃ πάσασθαι ἐδητύος ἢ δὲ ποιῆτος
πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
ταῦτα μὲν οὖν πρὸς τὰς τῶν γραμματικῶν ἐπιχειρήσεις
λεγέσθω.

„Ars enim colloquendi minime proficiscitur a Grammatica, sed a quadam communi dexteritate et solertia. Nisi forte Demades orator fuit grammaticus, qui cum multis Atheniensibus captus post proelium Chaeronense dixit Philippo qui eum cogebat inire convivium:

Nam quis vir iustus et aequus

Antea sustineat potuque ciboque repleti

Servitio socios quam viderit esse solutos.

Haec igitur contra grammaticorum argumentationes dicta sint.

τίς γάρ κεν] Ex Odyss. κ'. v. 383. ex quo loco emendavi etiam ὃς ἐναΐσιμος pro αἰνέσιμος quod in editis erat. Iisdem Homeri versibus non minus felici cum successu usus Xenocrates ad Antipatrum, persuasurus illi ut captos bello Lamiaco Athenienses in libertatem resti-

tneret, teste Laertio IV, 9.“ FABRIC. Ultimam voc. antea syllabam longam esse non animadvertisse videtur Fabric.

III.

Stob. ed. Gaisf. LIII, 47. Δημάδης ὁ ῥήτωρ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἐν τῇ κατὰ Χαιρώνειαν μάχῃ ὑπὸ Φιλίππου, καὶ συσταθεὶς αὐτῷ, ἐκείνου παρὰ πότον σεμνυνομένου· Ποῦ ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ὑπεροχὴ τῆς Ἀθηναίων πόλεως;

“Εγνως ἄν, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, τὴν τῆς πόλεως δύναμιν, εἰ Ἀθηναίων μὲν Φίλιππος, Μακεδόνων δὲ Χάρης ἐστρατήγει.

„Demades orator captus in proelio Chaeronensi, et ad Philippum admissus, cum ille superbiens in convivio interrogaret: Ubi nobilitas et praestantia urbis Atheniensium? Cognitas haberes, respondit, o rex, urbis vires, si Philippus Atheniensium, Macedonum Chares dux fuisset.“

Eadem reperiuntur in Plutarchi libro de nobilitate c. II. in Wolf. Anecd. pag. 182 b. ἐν τῇ πολυκηδεστάτῃ ἐκείνῃ Χαιρωνείᾳ μάχῃ γενόμενος ὑπὸ Φιλίππου Δημάδης αἰχμάλωτος ἐρωτῶντι αὐτῷ, ποῦ τῶν Ἀθηναίων εὐγένεια; ποῦ τῶν Κεκροπιδῶν γένος; ποῦ ῥώμη; οἷσθά, φησιν, ἄν, ὦ βασιλεῦ, εἰ τῶν μὲν Ἀθηναίων ὁ Φίλιππος, τῶν δὲ Μακεδόνων ἡρχεν ὁ Χάρης. Id ad Ol. CX, 3. referendum esse per se patet. De Charete cf. Xenoph. Hellen. VII, 2, 17—23. Demosth. de fals. legat. 406. ed. Bekk. Diod. Sic. XV, 75.

V.

Aristot. rhetor. II, 24. (al. 26.) παρὰ τὸ ἀναίτιον ὡς αἶτιον. οἷον τῷ ἅμα, ἢ μετὰ τοῦτο γεγονέναι. τὸ γὰρ μετὰ τοῦτο, ὡς διὰ τοῦτο, λαμβάνουσι, καὶ μάλιστα οἱ ἐν ταῖς πολιτείαις· οἷον ὡς ὁ Δημάδης τὴν Δημο-

σθενους πολιτείαν, πάντων τῶν κακῶν αἰτίαν· μετ' ἐκείνην γὰρ συνέβη ὁ πόλεμος.

„Quod in causa non est, id ut causam ponere: ut, quia simul aut postea factum sit. Quod enim postea evenit, quasi propterea evenit, accipiunt et maxime qui in rebus publicis versantur. Ut quod Demades Demosthenis administrationem malorum omnium causam exstitisse dicit: postea enim contigit ut bellum excitaretur.“

Quaenam sit hic Demosthenis administratio intelligenda ex seq. Dionys. Halicarn. loco apparebit. Ep. I. ad Ammaenum c. XII. pag. 124. ed. Sylb. Ἐτέραν προσθήσω μαρτυρίαν παρὰ τοῦ φιλοσόφου λαβὼν, ἐξ ἧς ἔτι μᾶλλον ἔσται φανερόν ὅτι μετὰ τὸν πόλεμον τὸν συμβάντα τοῖς Ἀθηναίοις πρὸς Φίλιππον, αἱ ῥητορικαὶ συνετάχθησαν ὑπ' αὐτοῦ τέχναι, Δημοσθένους ἀκμάζοντος ἤδη κατὰ τὴν πολιτείαν, καὶ πάντας εἰρηκότος τοὺς τε δημηγορικοὺς καὶ τοὺς δικανικοὺς λόγους, ὧν ὀλίγω πρότερον ἐμνήσθην· διεξιὼν γὰρ τοὺς τόπους τῶν ἐνθυμημάτων ὁ φιλόσοφος, καὶ τὸν ἐκ τῆς αἰτίας τίθησι. παρέξομαι δὲ τὴν ἐκείνου λέξιν· „Ἄλλος, παρὰ τὸ ἀναίτιον ὡς αἴτιον οἶον τῷ ἅμα κ. τ. λ. Ex quo, quod hic Demades de Demosthene dixit ad pugnam Chaeronensem referendum esse apertum est. cf. Clinton. fast. hellen. pag. 163. ed. Krueger.

VI.

Demetr. de eloent. §. 301. τοῦτο τὸ ψήφισμα οὐκ ἐγὼ ἔγραψα, ἀλλ' ὁ πόλεμος, τῷ Ἀλεξάνδρου δόρατι γράφων.

Cf. Apophth. XXXIII. Id temporibus quae Thebarum excidium Ol. CXI, 2. a. C. 335 mox sequebantur, videtur adsignandum esse.

VII.

Valer. Max. VII, 2, 13. Demadis quoque dictum sapiens. Nolentibus enim Atheniensibus divinos honores Alexandro decernere:

Videte, inquit, ne dum coelum custoditis, terram amittatis.

Id dictum ad idem referendum esse tempus, atque sextum, per se intelligitur. cf. Aelian. V. H. V, 12. quem locum p. 48. adscripsi. Sententia sine dubio haec est: verendum esse Atheniensibus, ne dum negarent Alexandro coelum, hoc est in deorum non referrent numerum, ipsi ab Alexandro expellerentur natali solo. Erasmus autem diversum plane ab hoc sensum expressit lib. apophth. p. 457. „Cum Athenienses vellent Alexandro divinos honores decernere: Videte, inquit, ne dum coelum custoditis, terram amittatis. Alexander enim ambiebat monarchiam. Absurdum autem erat eos sic alium donare coelo, ut ipsi terra sua pellerentur.“ Eius error ab eo profectus esse videtur, quod in Val. M. loco volentibus pro nolentibus legit. cf. Paul. Leopard. Emendat. X, 18. in Ian. Gruter. Lampad. T. III. p. 203.

VIII.

Tzetz. Chiliad. VI, 16.

Κατὰ Δημάδου λέγει (Τίμαρχος) δὲ καὶ φλυαρεῖ ὅποσα,
ἐπὶ νύϛ τὸν Φίλιππον γαμβρὸν κατονομάζων,
ἀνθ' ὧν ὑπῆρχεν ἐραστὴς εἰρήνης ὁ Δημάδης
φάσκων, ἀνάνδρους οὐ καλῶ καθάπερ Δημοσθένης,
ἀναρρίπίζων πόλεμον, εἰρήνην ἀπελαύνων,
δειλὸς εἰμι, καὶ ἐραστὴς κατέστηκα εἰρήνης,
οὐ στέργω μάχης ἀραγμούς, οὐδὲ πολέμων κρότους,
οὐδὲ πρὸς πολυάνδριον θέλω φιλοτιμεῖσθαι.
Περὶ εἰρήνης λέγοντι, ὧ ἄνδρες, πείθεσθέ μοι,
μὴ ὀχλοκόπως δὲ ἀνδρὶ μάτην ὀχλοκοποῦντι·
ἀντιστροφὴ γὰρ γίνεται πραγμάτων τῷ πολέμῳ.

θάπτει πατήρ τὸν παῖδα γάρ, γέρον τὸν γηροτρόφον.
εἴθ' ὥφελον Δημάδην μὲν ἔχειν καὶ οἱ Θηβαῖοι
ἔτι γὰρ ἄν, Δημοσθένες, ἦσαν αἱ Θῆβαι πόλις
νῦν δ' εἰς πολυάνδριον καὶ τόπος οἰκοπέδων.

„Quae contra Demadem dicit Timarchus et nugatur, propter filium, Philippum generum appellans, propterea quod erat amator pacis Demades, dicens: ignavos non nomino, ut Demosthenes qui bellum incendit pacem repellit; timidus sum et amator exstiti pacis; non diligo pugnae strepitum, et armorum fragorem, neque ad sepulcrum cupio ambitione ferri. De pace dicenti, o viri, obedite mihi, non autem viro illi temere populi favorem ambient; rerum enim conversio e bello oritur; sepelit pater filium, senex eum qui senem alat. Utinam Demadem habuissent etiam Thebani; essent enim etiamnum Thebae urbs, nunc autem sunt sepulcrum et locus desertus.“

Ex ultimis versibus apparet hunc Tzetzae locum pariter ad Ol. CXI, 2. esse referendum. cf. p. 41. et 54.

VIII.

Plutarch. praec. reip. ger. c. XXV. οὐ χεῖρον δὲ καὶ μετὰγειν ἐπ' ἄλλα χρειώδη τὸ σπουδάζομενον, ὡς ἐποίησε Δημάδης, ὅτε τὰς προσόδους εἶχεν ὑφ' ἑαυτῷ τῆς πόλεως ὥρμημένων γὰρ ἐκπέμπειν τριήρεις βοηθούς τοῖς ἀφισταμένοις Ἀλεξάνδρου, καὶ χρήματα κελευόντων παρέχειν ἐκείνους.

Ἔστιν ὑμῖν, ἔφη, χρήματα παρεσκευασάμην γὰρ εἰς τοὺς χόας, ὥσθ' ἕκαστον ὑμῶν λαβεῖν ἡμιμναῖον· εἰ δὲ εἰς ταῦτα βούλεσθε μᾶλλον, αὐτοὶ καταχρησθε τοῖς ἰδίοις.

καὶ τοῦτον τὸν τρόπον, ὅπως μὴ στεροῖντο τῆς διανομῆς, ἀφέντων τὸν ἀπόστολον, ἔλυσε τὸ πρὸς Ἀλέξανδρον ἔγκλημα τοῦ δήμου.

„Non minus expedit id cui populus studet, ad alias res traducere, sicut fecit Demades, quo tempore urbis

reditus in sua habuit potestate. Cupientibus enim Atheniensibus triremes dimittere auxilio iis qui ab Alexandro defecerant, et ab ipso pecuniam poscentibus: In promptu vobis est, inquit, pecunia; eam enim ita ad Choas comparavi, ut quisque vestrum accipiat dimidiam minam; quod si potius in classem hanc pecuniam vultis impendi, ipsi vestris ipsorum rebus abutimini. Atque hoc modo illis, ne largitione ista spoliarentur, classis apparatus omittentibus, effecit ne Alexander haberet quo nomine populum iuste culparet.“

Perperam intellexit hunc locum Erasmus lib. apophth. pag. 457. „Demades quaestor, populo huic persuaso ut iis qui ab Alexandro desciverant, triremes auxiliares mitterent, iubentique ut illico pecunias depromeret: paratae sunt, inquit, pecuniae, o viri Athenienses, quas in congios deposueram, ut singuli minae dimidium acciperetis, verum si has mavultis in hunc usum erogari, per me quidem ut vestris sicuti libet utamini licet.“ Ad quod tempus haec pertineant, iam antea pag. 29. dixi. Reliquum est ut qui fuerint Choes, explicem. De hac re loquitur Suid. s. v. *χόες*. *Χόες* ἐορτή τις ἦν παρὰ Ἀθηναίοις, ἀγομένη Ἀνθεστηριῶνος δωδεκάτῃ· φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, Ἀνθεστήρια καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἐορτὴν τῷ Διονύσῳ ἀγομένην· κατὰ μέρος δὲ Πιθοιγίαν, [Πιθοίγια] Χοᾶς, [Χόας] Χύτρους. cf. Harpocr. v. *Χόες*. Hesych. v. *δωδεκάτῃ*. Phot. Lex. v. *μιαρὰ ἡμέρα*. Valcken. ad Ammon. III, 19. Originem huius nominis exponit Scholiast. ad Aristoph. Acharn. v. 972. (960.) ὅτι Ὁρέστης μετὰ τὸν φόνον εἰς Ἀθήνας ἀφικόμενος, ἦν δὲ ἐορτὴ Διονύσου Ἀθηναίου, ὥς μὴ γένοιτο σφίσειν ὁμόσπονδος ἀπεκτονῶς τὴν μητέρα, ἐμηχανήσατο τοιόνδε τι Πανδίων. χοᾶ οἴνου τῶν δαιτυμόνων ἑκάστῳ παραστήσας, ἐξ αὐτοῦ πίνειν ἐκέλευσε μηδὲν ὑπομιγνύντας ἀλλήλοις, ὥς μήτε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κρατῆρος πίοι

Ὁρέστης, μήτε ἐκεῖνος ἄχθοιτο καθ' αὐτὸν πίνων μόνος.
 cf. Suid. s. v. Athen. X. pag. 437. Schw. M. G. Herrmann. *Die Feste von Hellas*. T. I. p. 556 sq. Hunc festum diem attigit etiam Boeckh. in egregia illa dissertatione, ubi falsis aliorum sententiis refutatis luculenter demonstravit Lenaea, Anthesteria, Dionysia maiora et minora, quattuor Atticorum diversa solemnia fuisse. Vid. dissertatt. Academ. Berolin. ann. 1816 — 1817. pag. 47. Quae de hac re dicit praecipua vir celeberr. hic adscribam pag. 106. „An den Choen zahlt der Staat den Bürgern Theorikon, damit sie sich selbst verköstigen können, (id enim e nostro loco apparet) die Gastgeber, vielleicht nur geheiligte Personen beim Dienste des Gottes, wie in den Acharnern der Priester des Dionysos, luden Gäste: der Wirth liefert die Tische und Ruhebetten, Kränze, Salben, Kuchen, Naschwerk, Tänzerinnen, etwa auch gefällige Dirnen; aber die eigentliche Mahlzeit bringt jeder Gast vom Hause mit, nebst seinem Chus Wein. (Vgl. Aristoph. Acharn. v. 1084 — 1141 und Schol. z. v. 1085. Athen. VII. S. 276. B. C.) Aus dieser Sitte scheint die andere entstanden, dass an den Choen den Sophisten der Ehrensold und Geschenke gesandt wurden, und die Sophisten selbst ihre Bekannten einluden (Athen. X. S. 437 D.) — An den Choen giebt bei dem öffentlichen Gastmahle der König den Preis, (Aristoph. Acharn. v. 1222. und Schol.) welcher nach Aristophanes (Acharn. 1001.) in dem Schlauche, nach andern ursprünglich in einem Kuchen bestand; (Phanodemos bei Athen. X. S. 437. c.) er wählt die heiligen Frauen (γᾶραι) (Pollux VIII, 108.) und erscheint in den mythischen Erzählungen überhaupt als Ordner des Festes; (Apollod. beim Schol. Acharn. 960. Phanod. a. a. O.) welches auch dem späteren Archon König bleiben musste, wie der Königin die Vermählung mit dem Dionysos und der übrige heilige

„Dienst an diesem Feste und zwar gerade an dem Choen-
 „tage blieb; (Rede gegen Neära S. 1369. ff. vgl.
 „Thucyd. II, 15.) er ist der Vollbringer aller altväterlicher
 „Opfer (*πάτριοι θυοίαι*). (Pollux VIII, 90.)“

X.

Poll. Onomast. VII, 104. ed. Hemsterhus. *ἀργυ-
 ράγχη; ὡς Δημάδης σκώπτων Δημοσθένη, συνάγχη λέ-
 γοντα εἰλήφθαι.*

„Argentangina, ut Demades Demosthenem scommate
 elusit, angina se teneri dicentem.

Demosthenes enim cum *συνάγχη* se laborare, ideoque
 contra Milesios se dicere non posse diceret, Demades
 exclamavit non esse *συνάγχην*, sed *ἀργυράγχην*, id est
 argento cum esse corruptum; quae vox deinde et in alios
 qui lucri causa tacerent usurpari et in proverbium abire
 coepit. Vid. Plutarch. Phoc. [Demosth.] p. 626. [c. XXV.]
 Gell. XI, 9.“ HEMSTERH. Hic vir illustriss. cum haec
 ad id tempus referat quo Milesii Athenas miserunt lega-
 tos, qui auxilia peterent, ad Gellii tantum narrationem
 spectare videtur, qui idem memorat, eo autem non nomi-
 nato, qui haec verba dicit. lib. XI. c. 9. „Critolaus scri-
 „psit, legatos Mileto publicae rei causa venisse Athenas,
 „auxilii petendi gratia. Tum qui pro sese verba face-
 „rent, quos visum erat advocasse, advocatos (uti erat
 „mandatum) verba pro Milesiis ad populum fecisse, De-
 „mosthenem Milesiorum postulatis acriter respondisse,
 „neque Milesios auxilio dignos, neque ex republica id
 „esse contendisse. Rem in posterum diem prolatam, le-
 „gatos ad Demosthenem venisse, magnoque opere orasse,
 „uti contra ne diceret: cum pecuniam petivisse, et quan-
 „tum petiverat, abstulisse. Postridie cum res agi denuo
 „coepta esset, Demosthenem lana multa collum cervices-
 „que circumvolutum, ad populum prodisse, et dixisse se

„συνάγχην pati, eo contra Milesios loqui non quire. Tum
 „e populo unum exclamasse: non συνάγχην, quod Demo-
 „sthenes pateretur, sed ἀργυράγχην esse.“ Ad aliud vero
 tempus haec refert Plutarch. Demosth. c. XXV. Post-
 quam enim memoravit Harpalum Alexandri satrapam
 Athenas fugisse, Demosthenemque initio contra eum verba
 fecisse, deinde vero munera ab eo accepisse, ita pergit:
 οὐ γὰρ ἀντέσχεν ὁ Δημοσθένης, ἀλλὰ πληγείς ὑπὸ τῆς
 δωροδοκίας ὥσπερ παραδεγμένος φρουρὰν προσκεχω-
 ρήκει τῷ Ἀρπάλῳ καὶ μετ' ἡμέραν εὖ καὶ καλῶς ἐρίοις
 καὶ ταινίαις κατὰ τοῦ τραχήλου καθελιζόμενος εἰς τὴν
 ἐκκλησίαν προῆλθε. καὶ κελευόντων ἀνίστασθαι καὶ λέ-
 γειν διένευεν, ὡς ἀποκεκομμένης αὐτῷ τῆς φωνῆς. Οἱ
 δ' εὐφυεῖς χλευάζοντες οὐχ ὑπὸ συνάγχης ἔφραζον,
 ἀλλ' ὑπ' ἀργυράγχης εἰλῆφθαι νύκτωρ τὸν δημαγωγόν.
 Quod si Plutarchi narrationi fidem habemus, hoc De-
 madis apophthegma Ol. CXIII, 4. enuntiatum esse affir-
 mabimus. cf. pag. 34.

XI.

Plutarch. Phoc. c. XXII. πρῶτου δ' Ἀθηναίοις
 Ἀσκληπιάδου τοῦ Ἰππάρχου τεθνάναι προσαγγείλαντος
 Ἀλέξανδρον, ὁ μὲν Δημάδης ἐκέλευσε μὴ προσέχειν·

πάλαι γὰρ ἂν ὅλην ὅζειν νεκροῦ τὴν οἰκουμένην.

„Cum Asclepiades Hipparchi filius Atheniensibus pri-
 mus Alexandri mortem nuntiasset, negavit ei Demades
 credendum: iampridem enim cadaveris odorem totum ter-
 rarum orbem fuisse impleturum.“

Id ad Ol. CXIII, 2. a. C. 323. referendum esse vi-
 detur. De genit. qui verbis olendi adiungitur vid. Matth.
 Gramm. Gr. §. 376. cf. Apophth. XXXIII.

XII.

Plutarch. Galb. I. Δημάδης μὲν γὰρ Ἀλεξάνδρου τελευτήσαντος εἵκαζε τὴν Μακεδόνων στρατιὰν ἐκτετυφλωμένῳ τῷ Κύκλωπι πολλὰς κινουμένην ὁρῶν κινήσεις ἀτάκτους καὶ παραφόρους.

„Demades enim defuncto Alexandro Macedonum exercitum Cyclopi excoecato comparabat, quod in multis confusis et incompositis motibus eum cerneret versantem.“

Id pariter ad Ol. CXIII, 2. esse referendum, per se patet. cf. Erasm. lib. apophth. pag. 457. vid. Apophth. XXXIII.

XIII.

Stob. XXVIII, 91. Δημάδης ἐρωτηθεὶς, τίς αὐτοῦ διδάσκαλος γερονῶς εἶη·

τὸ τῶν Ἀθηναίων, ἔφη, βῆμα.

Ἐμφαίνων, ὅτι ἡ διὰ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία κρείττων πάσης σοφιστικῆς διδασκαλίας ἐστίν.

„Demades interrogatus quis eius praeceptor fuisset: Atheniensium, respondit, tribunal. Indicans experientiam in ipsis negotiis quavis sophistarum institutione meliorem esse.“ Cf. pag. 22.

XIII.

Plutarch. Demosth. c. XIII. οὐ γὰρ (Δημοσθένης) ὡς Δημάδης ἀπολογούμενος διὰ τὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ μεταβολὴν ἔλεγεν·

αὐτῷ μὲν αὐτὸν τάναντία πολλάκις εἰρηκέναι, τῇ δὲ πόλει μηδέποτε.

„Neque enim, ut Demades, excusans suam in republica administranda inconstantiam, dixit: sibi ipsi se saepe, reipublicae nunquam contraria dixisse.“

Cf. pag. 47.

XV.

Plut. Phoc. init. Δημάδης ὁ ῥήτωρ, ἰσχύων μὲν ἐν ταῖς Ἀθήναις διὰ τὸ πρὸς χάριν πολιτεύεσθαι Μακεδόνων καὶ Ἀντιπάτρου, πολλὰ δὲ γράφειν καὶ λέγειν ἀναγκαζόμενος παρὰ τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως καὶ τὸ ἦθος, ἔλεγε·

συγγνώμης ἄξιος εἶναι πολιτευόμενος τὰ ναυάγια τῆς πόλεως.

„Demades orator, quia Macedonum et Antipatri in gratiam rempublicam administraret, Athenis pollens, cum multa proponere et dicere cogeretur, praeter civitatis dignitatem et morem, ignoscendum dicebat sibi esse, quod naufragia civitatis gubernaret.“

Cf. pag. 10. Eadem reperiuntur in lib. reip. ger. praec. c. VI. cf. Boeckh. *Staatshaushaltung der Athener*. T. I. p. 243.

XVI.

A. Gell. Noct. Att. XI, 10. Legationes a regibus, cum putant eos (sc. qui tacent) sua causa reticere, sumptus atque pecunias maximas praebent, uti in terra Graecia. Quo in tempore tragoedus gloriae sibi ducebat, talentum magnum ob unam fabulam datum esse, homo eloquentissimus civitatis suae, Demades ei respondisse dicitur:

Mirum tibi videtur, si tu loquendo talentum quaesisti? Ego ut tacerem, decem talenta a rege accepi.

Idem de Demosthene, quod vix credas, refert Gellius superiore capite: „Ipse etiam Demosthenes, ut idem Critolaus refert, non id (sc. quod Apophth. X. narratum est) postea concealavit, quin gloriae quoque hoc sibi assignavit. Nam cum interrogasset Aristodemum actorem fabularum quantum mercedis, uti ageret, accepisset, et

Aristodemus talentum respondisset: At ego, plus, inquit, accepi ut tacerem.

XVII.

Plutarch. Plat. quaest. c. X. ὡς ἔλεγε Δημάδης,
κόλλαν ὀνομάζων τὰ θεωρικὰ τῆς δημοκρατίας.

„Ut dixit Demades, theorica gluten esse popularis imperii.“

De largitionibus pecuniae quae inter cives distribuebantur (θεωτικοῖ) vid. Boeckh. *Staatshaushaltung der Athener*. T. I. p. 196. „Durch das Theorikon (τὸ θεωρικόν, τὰ θεωρικά, oder θεωρικὰ χρήματα) die verblichste Ausgeburth des Perikleischen Zeitalters, entstand in einem keinen Freistaate eine solche Verschwendung, welche verhältnißmäfsig nicht geringer war als an den üppigsten Höfen, und große Summen verschlang, während die Kriege aus Geldmangel verloren gingen. Man versteht darunter die Gelder, welche zur Feier der Feste und Spiele dem Volke ausgetheilt wurden, theils um ihnen das Eintrittsgeld ins Schauspiel zu erstatten, theils zur Bereitung einer bessern Mahlzeit; zum Theil wurden sie auf Opfer verwandt, womit eine öffentliche Speisung verbunden war. Der Natur der Sache nach war dazu der Ueberschufs der Verwaltung bestimmt; aber in den älteren Zeiten wurde daneben noch der Schatz bedacht: später konnte um so weniger etwas in den Schatz kommen, da nicht einmal die Kriegskasse den Ueberschufs erhielt.“

XVII.

Suid. s. v. Δημάδης. λόγους δὲ διδούς ἀρχῆς θυροβηθεὶς ἀπεδήμησεν,

οὔτε ἑαυτῶν, εἰπὼν, ἐστὶ κύριοι, οὔτε ἐμοῦ.

„Cum magistratus a se gesti rationes redderet, ob metum ex urbe cessit: nec ipsi vestrum, Athenienses, in-
quiens, nec mei estis domini.“

XVIII.

Aelian. V. H. XIII, 10. προείλοντο τοῦ Φωκίωνος
Ἀθηναῖοι τὸν Δημάδην στρατηγεῖν. ὁ δὲ προτιμηθεὶς
καὶ μέγα φρονῶν, προσελθὼν τῷ Φωκίῳ·

χρησὸν μοι, ἔφη, τὴν ῥυπαρὰν χλαμύδα, ἣν εἰώ-
θεις φορεῖν περὶ τὴν στρατηγίαν.

καὶ ὅς, οὐδέποτε, εἶπεν, οὐδενὸς ῥυπαροῦ σὺ ἀπορή-
σεις, ἐστ' ἂν εἴ [ἦς?] τοιοῦτος.

„Prae Phocione Athenienses Demadem exercitus du-
cem crearunt. ille vero antepositus, et inde superbiens,
cum Phocionem adiisset: commoda, inquit, mihi sorden-
tem istam chlamydem, quam gestare solebas, cum dux
esses. Cui respondens Phocio: nunquam, inquit, quic-
quam tibi sordidum deerit, dum talis fueris.“

XX.

Plutarch. Phoc. c. XX. εἰπόντος δὲ τοῦ Δημάδου
πρὸς αὐτόν· (Φωκίωνα)

Τί οὐ πείθομεν, ὦ Φωκίων, Ἀθηναίους ἣν Λα-
κωνικὴν προσδέξασθαι πολιτείαν, ἐὰν γὰρ σὺ
κελεύης, ἐγὼ γράφειν καὶ λέγειν ἑτοιμός εἰμι.

Πάνυ γοῦν, ἔφη, πρέψειεν ἂν σοι, μύρου τοσούτο
ὄζοντι, καὶ χλαμύδα τοιαύτην φοροῦντι, συμβουλείειν
Ἀθηναίοις περὶ φιλιτίων, καὶ τὸν Λυκούργον ἐπαινέειν.“

„Cui quum dixisset Demades: Quin persuademis,
Phocio, populo Atheniensi, ut instituta Laconica recipiat:
quod si tu mihi auctor sis, paratus sum ad ferendam et
suadendam legem. Tibi vero, inquit, admodum conve-
niret, tantopere unguentum redolenti, et chlamydem istam

gestanti, de coena Laconica suadere Atheniensibus, et laudare Lycurgum.“

XXI.

Plutarch. de cupid. divit. pag. 525 B. ὁ γοῦν Δημάδης ἐπιστὰς ἀριστῶντί ποτε Φωκίῳ, καὶ θεασάμενος αὐτοῦ τὴν τράπεζαν αὐστηρὰν καὶ λιτὴν,

θαυμάζω σε, ὦ Φωκίῳ, εἶπεν, ὅτι οὕτως ἀριστᾶν δυνάμενος, πολιτεύῃ.

αὐτὸς γὰρ εἰς τὴν γαστέρα ἐδημαγώγει καὶ τὰς Ἀθήνας μικρὸν ἡγούμενος τῆς ἀσωτίας ἐφόδιον ἐκ τῆς Μακεδονίας ἐπεσιτίζετο, καὶ διὰ τοῦτο Ἀντίπατρος εἶπε, θεασάμενος αὐτὸν γέροντα, καθάπερ ἱερείου διαπεπραγμένου, μηδὲν ἔτι λοιπὸν ἢ τὴν γλῶσσαν εἶναι καὶ τὴν κοιλίαν.

„Demades cum aliquando prandenti Phocioni supervenisset, videretque eius mensam austeram et tenuem: Miror, inquit, te, Phocio, qui sic prandere possis, reipublicae administrandae navare operam. Ipse enim pro ventre suo populum regebat, et quod Athenas exiguum intemperantiae suae putaret viaticum, e Macedonia com meatum petebat. Itaque Antipater senem eum conspiciatus dixit: Demadis tanquam confectae victimae nihil superesse praeter ventrem et linguam.“

Cf. pag. 52. Id recepit Erasmus in lib. Apophth. pag. 457.

XXII.

Plutarch. Phoc. c. XXX. Δημέα δὲ, τῷ νύμφην ἀγόμενος·

Εμοῦ μὲν, εἶπεν, ὦ παῖ, τὴν σὴν μητέρα γαμοῦντος, οὐδ' ὁ γείτων ἤσθετο· τοῖς δὲ σοῖς γάμοις καὶ βασιλεῖς καὶ δυνάσται συγχορηγοῦσιν.

„Demeae filio uxorem despondens: Cum ego, inquit, mi fili, matrem tuam ducerem, ne vicinus quidem sensit; ad tuas vero nuptias celebrandas conferent etiam reges et dynastae.“ Cf. pag. 57.

XXIII.

Plutarch. Sol. c. XVII, *Πρῶτον μὲν οὖν τοὺς Δράκοντος νόμους ἀνεῖλε (Σόλων) πλὴν τῶν φονικῶν ἅπαντας, διὰ τὴν χαλεπότητα καὶ τὸ μέγεθος τῶν ἐπιτιμίων. Μία γὰρ ὀλίγου δεῖν ἅπασιν ὥριστο τοῖς ἀμαρτάνουσιν ζημία, θάνατος ὥστε καὶ τοὺς ἀρχίας ἀλόντας ἀποκτενέσκειν, καὶ τοὺς λάχανα κλέψαντας ἢ ὀπώραν, ὁμοίως κολάζεσθαι τοῖς ἱεροσύλοις καὶ ἀνδροφόνοις. Αὐτὸ Δημάδης ὕστερον εὐδοκίμησεν, εἰπὼν*

ὅτι δι' αἵματος, οὐ διὰ μέλανος τοὺς νόμους ὁ Δράκων ἔγραψεν.

„Et primum leges Draconis ob asperitatem et poenarum atrocitatem cunctas abrogavit, praeter eas quae ad caedem pertinebant. Una enim omnibus noxiis imposita erat poena, mors: ita ut segnitiei damnati morte multarentur, et qui olera surripuissent vel poma, non secus ac sacrilegi et homicidae punirentur. Unde postmodum laudatus est Demades, cum diceret: sanguine Draconem, non atramento scripsisse leges.“

Idem memorat Tzetzes Chiliad. V, 342.

Πρῶτος ὁ Δράκων γέγονεν Ἀθήναις νομογράφος, ἅπασι τοῖς ἐγκλήμασι μέχρι κλοπῆς λαχάνων φόνον τὸ ἐπιτίμιον ἀνηλεῶς ὀρίζων.

Δι' ὃν Δημάδης ὕστερον ῥήτωρ ὥραιος κάλλει, πολὺν δὲ ὥραιότερος ἀποφθεγμάτων λόγοις μεγάλως εὐδοκίμησεν ἐν κριτηρίῳ λέξας· ἔοικεν, ἄνδρες δικασταί, Δράκων ὁ νομογράφος οὐ μέλανι, δι' αἵματος τοὺς νόμους δὲ χαράξαι.

Idem Horatio ob oculos fuisse videtur, cum scripsit Sat. I, 3, 111.

Iura inventa metu iniusti fateare necesse est,
Tempora si fastosque velis evolvere mundi.
Nec natura potest iusto discernere iniquum,
Dividit ut bona diversis, fugienda petendis:
Nec vincet ratio hoc, tantumdem ut peccet idemque,
Qui teneros caulis alieni fregerit horti,
Et qui nocturnus sacra Divum legerit; adsit
Regula, peccatis quae poenas irroget aequas,
Ne scutica dignum horribili sectere flagello.
Cf. Lambin. a. h. l. T. II. pag. 40.

XXIII.

Stob. LXXIII, 56. ed. Gaisfd. Δημάδης εἶπε τὴν αἰδῶ τοῦ κάλλους ἀκρόπολιν εἶναι.

„Demades dixit pudorem pulchritudinis arcem esse.“

De scriptura αἰδῶ pro αἰδῶ cf. Haase ad Xenoph. rempublic. Lacedaem. II, 2.

XXV.

Plutarch. Apophth. Lacon. p. 216. c. "Ἄγης ὁ νεώτερος Δημάδου λέγοντος,

ὅτι τὰ Λακωνικὰ ξίφη διὰ μικρότητα καταπίνουσιν οἱ θαυματοποιοί.

καὶ μὴν, ἔφη, οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν πολεμίων τοῖς ξίφεσιν ἐφικνοῦνται.

„Agis minor, Demade dicente, praestigiatores gladios Laconicos ob parvitatem deglutire: et tamen, inquit, gladiis Lacedaemonii hostem attingunt.“

Idem dictum reperitur in Apophth. reg. p. 191. E. et vit. Lycurg. c. XVIII. Demade autem in posteriore non nominato. "Ἄγης ὁ βασιλεὺς σκώπτοντος Ἀττικοῦ τινος τὰς Λακωνικὰς μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα, καὶ

λέγοντος, ὅτι ῥαδίως αὐτὰς οἱ θαυμαστοί καταπί-
 νουσιν ἐν τοῖς θεάτροις· καὶ μὴν μάλιστα, εἶπεν, ἡμεῖς
 ἐφικνούμεθα τοῖς ἐγχειριδίοις τῶν πολεμίων. ubi qui vi-
 tas Thes. Romul. Lycurg. et Num. Pompil. edidit E. H.
 G. Leopold. Lips. 1799. non accurate Agidis responsum
 vertisse videtur: Atqui his gladiolis optime hostes
 impetimus. Non enim optime sed potissimum
 vertere debebat, cum sensus hic sit: „tanta est nostra for-
 titudo in impetendo hoste, et tam prope ei accedimus,
 ut maioribus gladiis non indigeamus.“ Ad quod clarius
 explicandum aptum videtur hoc Antalcidae dictum ap.
 Plutarch. apophth. lacon. p. 217. Ε. πρὸς δὲ τὸν ἐπιζη-
 τοῦντα ὅτι ἐγχειριδίοις βραχέσιν κατὰ πόλεμον χρῶνται
 Λακεδαιμόνιοι· Διότι, εἶπε (Ἀνταλκίδας) πλησίον τοῖς
 πολεμίοις μαχόμεθα.

XXVI.

Stob. III, 69. Δημάδης τοὺς Ἀθηναίους εἰκάζειν αὐ-
 λοῖς, ὧν εἷ τις ἀφέλοι τὴν γλῶτταν, τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἐστι.

„Demades Athenienses comparabat tibiis, quarum
 linguam si quis demat, reliquum nihil esse.“

De αὐλοῖς quos maiorem constat habuisse similitu-
 dinem cum illis instrumentis quae recentiores *Oboen* vo-
 cant, quam quae *Flöten* nominantur, vid. Poll. Onom. III,
 64. — 74. Meurs. collectan. de tibiis in Gronov. thes.
 ant. gr. T. VIII. p. 2453. Ruperti. *Grundriss der Ge-
 schichte Erd- u. Alterthumskunde, Literatur u. Kunst
 der Römer.* pag. 887. Voss. ad Virgil. eclog. et georgic.
 passim. γλῶττα, (de qua Poll. III, 70. τῶν ἄλλων αὐ-
 λῶν τὰ μέρη, γλῶττα, τρυπήματα, καὶ βόμβυκες, ὅλμοι
 καὶ ὑφόλμια. cf. ib. II, 108.) est tenuis calamus, qui
 superiori instrumenti parti infixus, tubicini in os inseritur.
 cf. Aristot. de audibil. p. 802. l. 19. b. ed. Bekk. Theo-
 phrast. hist. plant. III, 12. pag. 469. Pro γλῶττα re-

peritur γλωττίς ap. Lucian. Harmonid. pag. 850. Hemst. Schol. Arist. Acharn. v. 681. quae tamen scriptura vituperatur a Phrynicho Eclog. p. 229. ed. Lobeck. Hunc vocabant romani ligulam seu lingulam a similitudine linguae infra dentes coercitae, ut ait Festus de verb. signific. cf. Plin. N. H. XVI, 36. Idem dictum reperitur in Aeschinis oratione contra Ctesiph. pag. 461. Bekk. οὐ τὴν γλωτταν ὥσπερ τῶν αὐλῶν ἐάν τις ἀφέλοι, τὸ λοιπὸν οὐδέν ἐστι.

XXVII.

Lucian. Demosth. encom. c. XV. οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς τραγωδίας ἐν οἴνῳ γράφειν ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων ἢ καὶ τὸν Δημάδην παῖξαι φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν.

„Non enim ut de Aeschylo Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum, eodem modo per ebrietatem composuit orationes Demosthenes, sed aquam potans: unde etiam lusisse dicitur in hanc ipsius aquam bibendi consuetudinem Demades: alios dicere ad aquam, Demosthenem vero scribere ad aquam.“

Ad illud ipsum alludit palam Demosthenes Philipp. II. p. 67. Bekk. λέγοντας ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος. Quid sit πρὸς ὕδωρ λέγειν ad clepsydram dicere explicat Scholiast. Aristoph. Acharn. v. 701. ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἢ κλεψύδρα ἀγγεῖον ἐστὶν ἔχον μικροτάτην ὀπὴν περὶ τὸν πυθμένα, ὅπερ ἐν τῷ δικαστηρίῳ μεστὸν ὕδατος ἐτίθειτο, πρὸς ὃ ἔλεγον οἱ ῥήτορες. cf. Cic. Tuscul. II,

27. extrem. Cic. de orat. III, 138. Quintil. Institt. XII, 6, 5. Philet. ap. Athen. II. pag. 167. Unde scribere ad aquam ita intellectum esse videtur ab interpret. ad Luc. I. c. quasi Demades Demostheni exprobrasset, quod semper de scripto diceret. Recepit etiam id dictum Erasmus Apophth. p. 458. „locari solet Demades in Demosthenem quod ceteri quidam auctores dicerent ad aquam, ipse vero et scriberet: taxans eum quod nunquam nisi de scripto diceret, tum esset *ὕδροπότης*. Contra Demades ut largius bibebat, ita valebat extemporali dictione. Rhetores olim dicebant ad clepsydrum.“ Duae cogitationes quae mihi videntur in hoc Demadis dicto inesse, cum altera ab interpretibus Luciani neglecta fuisset, aliquanto obscurius ab Erasmo exponuntur. Simul atque hunc Luciani locum legi, occurrit mihi celebre illud apud veteres proverbium: *ὕδωρ δὲ πίνων, χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις*. (cf. Apostol. paroem. XVIII, 77.) quocum contuli Hor. Epist. I, 19. 2.

Nulla placere diu, neque vivere carmina possunt
Quae scribuntur aquae potoribus.

ibid. I, 5, 19.

Fecundi calices quem non fecere disertum?

Mart. Epigramm. XI, 7, 12.

Possum nil ego sobrius, bibenti

Succurrunt mihi quindecim poëtae.

ita ut Demosthenem ad aquam scribere significet: et semper de scripto dicit, et nihil sani proferre potest. Quae explicatio cum illis quae de Aeschylo memorat auctor, melius convenire videtur.

XXVIII.

Apostol. paroem. Centur. XVIII, 46. *τοῖς μὲν δούλοις ἡ ἀνάγκη νόμος, τοῖς δ' ἐλευθέροις ὁ νόμος ἀνάγκη.* Δημάδου.

„Servis quidem necessitas lex est, liberis autem lex est necessitas.“

XXVIII.

Plutarch. Cleom. c. XXVII. καὶ Δημάδης, τὰς τριήρεις μὲν κατέλκειν καὶ πληροῦν ποτε τῶν Ἀθηναίων κελευόντων, χρήματα δ' οὐκ ἔχόντων.

Πρώτερόν ἐστιν, ἔφη, τοῦ προρατεῦσαι τὸ φυρᾶσαι.

„Ac Demades, iubentibus aliquando deduci et compleri naves Atheniensibus, quum inopia pecuniae laborarent: Panem conficere, inquit, prius est quam proram regere.“

In vett. codd. est *προράτου* et in quodam *φωρᾶσαι*. Ut illud admitto, ita hoc reiicio. Neque certe aliam quaerendum esse puto sensum quam eum, qui se primo adspectu nobis offert: nimirum navem pane et reliquo commeatu prius instruendam esse quam remigio. STEPHAN. Hunc locum inprimis difficilem vix spero fore ut ita explicem ut nonnulli certe mihi assentiantur; meam tamen qualemcunque interpretandi rationem adferam, doctiorum acumini et solertiae gloriam melioris coniecturae relinquens. Et primum quidem qualem singula verba habeant vim, exponendum est: *προρατεύειν* est *προράτου* officiis fungi, vel, ut explicat Schneid. in lexic. secundum Plutarch. τὰ ἔμπροσθεν προορώμενος τοῦ κυβερνήτου ἀφορᾷ πρὸς ἐκεῖνον, καὶ τὸ προσταττόμενον ὑπ' ἐκείνου ποιεῖ. *Πρωράτης* est igitur qui in prora vigilat, et gubernatorem in navi regenda adiuvat, secundum Xenoph. Oeconom. ὁ τοῦ κυβερνήτου διάκονος προρεὺς τῆς νεὸς καλεῖται. Proretae officium obiter memorat Aristoph. Equitt. v. 546.

Ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν,

Καὶ ἐντεῦθεν προρατεῦσαι καὶ τοὺς ἀνέμους δια-
θρῆσαι,

Καὶ κυβερνᾶν αὐτὸν ἐάντι.

φυράω est *misceo*, *subigo farinam*, ita ut sensus sit: antequam vobis tutela prorae commissa sit, farina vobis subigenda est, vel panis coquendus. Difficile autem est intellectu cur non Demades *πλεῦσαι* dixerit, quod sine dubio melius in sententiam quadravisset. Verbo *προρατεῦσαι* melius convenire videtur *φωρᾶσαι*, hoc sensu: loca pervestigare prius est quam proram regere; nisi id verbi *φωρᾶσαι* usui repugnet. Ceterum toti sententiae id parum conveniret, cum non de prudentia et cautione quae adhibenda est in expeditione suscipienda, sed de penuria pecuniarum agatur. Si Schaefer. fides habenda est, (Animadv. ad Plut. T. III. p. 354.) praebent Cod. MSS. plerique omnes scripturam *πρώρα* pro *προρατεῦσαι*; ex quo levi mutatione oriatur *πρότερόν ἐστι τῆς πρώρας τὸ φυράσαι*, hoc sensu: ante proram, vel ante quam prora moveatur panis coquendus est. Verbum autem quaecunque apud *πρώρας* desiderem, quod motum designet, et vestigia huius verbi in scriptura codicis Parisiensis *πρώρα τεύσαι* mihi reperire videor; quare mihi in mentem venit *πρώραν λῦσαι* vel *πλοῖα λῦσαι*, ubi *πρώρα* pro tota nave diceretur. Ceterum in hac locutione, quamquam non habeo exempla in promptu, quibus eam satis firmem, non offendes, si de ancoris cogitaveris, quae de prora deiciebantur, et antequam e portu navigaretur, ex aqua in navem educebantur. Proponi etiam possit, si quis malit *πρυμνήσια λῦσαι* quod saepissime apud Homerum legitur. Unus codex habet *ὀπιᾶν*, quod cur Schaefer. aliis omnibus scripturis praetulerit, intelligere nequeo. Vid. eum l. c. Cf. denique quae de hoc loco scripsit Haitinger. animadv. in Plut. Part. III. in Actt. philol. Monac. T. III. p. 308.

XXX.

Plut. Demosth. c. XI. ἐν δὲ ταῖς ἀπαντήσεσι ταῖς παρὰ τὸν καιρὸν ἐχρῆτο (Δημοσθένης) καὶ τῷ γελοίῳ. Δημάδου μὲν γὰρ εἰπόντος·

Ἐμὲ Δημοσθένης, ἡ ὕς τὴν Ἀθηνᾶν.

Αὕτη, εἶπεν, ἡ Ἀθηνᾶ πρόην ἐν Κολυττῷ μοιχεύουσα ἐλήφθη.

„In respondendo subito utebatur etiam ridiculo. Quum enim dixisset Demades: Me Demosthenem, sus Minervam: Haec, inquit, Minerva nuper in Colytto deprehensa in adulterio est.“

Eadem reperiuntur in lib. reip. ger. praec. c. VII. Δημοσθένης ἐμὲ βούλεται διορθοῦν, ἡ ὕς τὴν Ἀθηνᾶν· αὕτη μέντοι πέρυσιν ἡ Ἀθηνᾶ μοιχεύουσα ἐλήφθη. Irridebat Demosthenes Demadem quod, quamquam impudicae vivendi rationi deditus, se tamen cum Minerva compararet, cum eam poëtae faciant virginem. cf. Erasm. Apophth. p. 290. De Κολυττός vid. Harpocrat. lex. s. v. Alciph. epist. I, 39. Diog. Laert. vit. Plat. p. 165. Meib. Lucian. Timon. pag. 113. et 163. ed. Hemsterh. Ibi se quattuor et quadraginta annos habitasse dicit Aeschin. in Epist. V. ad Ctesiph. οὐχ ἑταίρων μόνον, ἀλλὰ καὶ συγγενῶν καὶ ἐκκλησίας καὶ Κολυττοῦ, ἐν ᾧ πέντε καὶ τετραράκοντα ἔτη ᾤκησα. cf. Meurs. de pop. Attic. in Gronov. thes. antiq. Gr. T. III. pag. 733.

XXXI.

Aesop. fab. ed. Corai. 178. Δημάδης ὁ ῥήτωρ δημηγορῶν ποιεῖ ἐν Ἀθήναις, ἐκείνων οὐ πάνυ αὐτῷ προσεχόντων, ἐδεήθη αὐτῶν, ὅπως ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ μῦθον εἰπεῖν. Συγχωρησάντων δὲ αὐτῶν αὐτῷ, ἀρξάμενος ἔλεγε·

Δήμητρα καὶ χελιδὼν καὶ ἔγγελος τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τινα ποταμόν, ἡ μὲν χελιδὼν ἐπιτη, ἡ δὲ ἔγγελος κατέδυ.

καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐσιώπησεν. Ἐρομένων δὲ αὐτῶν Ἡ
δὲ Δήμητρα τί πέπονθεν; ἔφη

Κεχόλωται ὑμῖν, οἷινες τὰ τῆς πόλεως ὑμῶν
πράγματα ἑάσαντες μύθων ἀνέχεσθε.

„Demades orator cum aliquando Athenis orationem haberet, hos qui parum attendebant, rogavit ut se fabulam narrare permitterent. Quod cum ei concessissent, ita incepit: Ceres, hirundo et anguilla idem iter faciebant. Quae cum ad fluvium quemdam pervenissent, hirundo volavit, anguilla in aquam derepsit. Quibus dictis, tacuit. Illis interrogantibus: Cerere quid factum est? respondit: Irata vobis est qui re publica vestra neglecta fabulas audire toleratis.“

Cf. Erasmi. Apophth. p. 595. Idem fere de Demosthene narratur ap. Plutarch. vit. decem oratorr. p. 848.

XXXII.

Athen. III. p. 387. Schweigh. Δημάδης ὁ ῥήτωρ ἔλεγε,
τὴν μὲν Αἴγιναν εἶναι λήμην τοῦ Πειραιῶς· τὴν δὲ
Σάμον ἀπόρουγα τῆς πόλεως· ἕαρ δὲ τοῦ δήμου
τοὺς ἐφήβους· τὰ δὲ τεῖχος ἐσθῆτα τῆς πόλεως·
τὸν δὲ σαλπικτὴν κοινὸν Ἀθηναίων ἀλέκτορα.

„Demades rhetor dixit Aeginam esse Piraei gramiam, Samum vero mergum civitatis, ephebos ver populi, murum vestimentum urbis, tibicinem vero publicum Atheniensium gallum gallinaceum.“

Quod hic de Piraeo Athenaeus a Demade dictum esse narrat, id alii nonnulli Pericli tribuerunt. Plut. Pericl. c. VIII. ἔγγραφον μὲν οὖν οὐδὲν ἀπολέλοιπε, πλὴν τῶν ψηφισμάτων. ἀπομνημονεύεται δ' ὀλίγα παντάπασιν. οἷον, τὸ τὴν Αἴγιναν ὡς λήμην τοῦ Πειραιῶς ἀφελεῖν κελεῦσαι. id. Apophth. reg. p. 186. c. Περικλῆς ἐκέλευσε τοὺς Ἀθηναίους τὴν Αἴγιναν ὥσπερ λήμην ἀφαιρεῖν τοῦ Πειραιῶς. Aristot. Rhet. III, 10. καὶ Περικλῆς τὴν Αἴγιναν ἀφελεῖν ἐκέ-

λευσε, τὴν λήμην τοῦ Πειραιέως. cf. Plut. Demosth. c. I. τὴν Αἴγιναν, ἣν τῶν Ἀττικῶν τις ἐκέλευεν ὥς λήμην ἀφαιρεῖν τοῦ Πειραιῶς. cf. Meurs. opp. T. I. p. 563. Λήμη est oculorum morbus quem Etym. M. auctor ita descripsit: λήμη λέγεται τὸ συνιστάμενον ἐν τῷ ὀφθαλμῷ λευκὸν ὑγρὸν, καὶ ἀμβλυώττειν παρασκευάζον. Hunc morbum vocabant Romani gramiam, (cf. Fest. de verbor. signif.) vel pituitam oculorum. (cf. Non, Marcell. de propr. serm. c. II. n. 389. Plin. H. N. XXV, 13.) Ita reperitur verbum ap. Aristoph. Nub. v. 326. ubi Socrates Strepsiadi dicit:

νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾶς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾶς
κολοκύνταις.

ad quae Schol. Νῦν αὐτάς ὀρᾶς, εἰ μὴ λήμας ἔχεις ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μεγάλας, ὥς κολοκύνταις. Λήμη δέ ἐστι τὸ πεπηγὸς δάκρυον. cf. Casaub. ad Strab. VIII, p. 272. qui hunc Athenaei locum perfunctorie attigit.

Scriptura ἀπώρυγα quam optimi praebent codices (MS. Ven. et edd. vett. SCHW.) cur hucusque reiecta fuerit, non intelligo. Ἀπῶρυξ quod Schneid. in lexic. et Schweighaeuser. l. c. nescio qua causa ἀπῶρυξ scripserunt, his apud veteres reperitur: in versione graeca Ezech. XVII, 6. καὶ αἱ ῥίζαι αὐτῆς ὑποκάτω αὐτῆς ἦσαν, καὶ ἐγένετο εἰς ἄμπελον μεγάλην, καὶ ἐποίησεν ἀπώρυγας, καὶ ἐξέτεινε τὴν ἀναδενδράδα αὐτῆς. et ap. Georon. V, 18. τὴν καλουμένην ἀπώρυγα κληματίδα φυτεύσομεν οὕτως· ὀρύξαντες βόθρον ποδιαῖον τὰ βάθος, ἐπικλίναντες ἀπὸ τῆς ἀμπέλου τὸ κλῆμα, οὐ κόπτοντες, ἀλλὰ κάμπτοντες, ἐντιθέαμεν εἰς τὸν βόθρον, καὶ ἐπιφέρομεν τὸν χοῦν, ἐάσαντες φανερὸν μέρος τοῦ κλήματος ὑπερέχειν τῆς γῆς, ἵνα τὸ μέντοι αὐτοῦ συνημμένον τῇ ἀμπέλῳ, ὥσπερ ἀπὸ μαστοῦ ἔλκη τὴν τροφήν, τὸ δὲ ἄλλο ἐντρέφῃται τῇ γῇ, καὶ ῥιζοῖ ὑπὸ δύο μητέρων τιθηνούμενον. Est igitur ἀπῶρυξ sarmentum

in vitibus e trunco excitatum, quod deorsum curvatur, et in terram mergitur, ut cacumine exeat. Idem vocabant Romani mergum. cf. Colum. III, 15. Ita exprimere volebat Demades Samum pertinere ad Athenas ut mergum ad vitem; in quo nil praeter id quod in priore dicto inesse videtur, nisi quod in priore notio contemptus continetur.

ἔαρ τοῦ δήμου.] Id dictum Pericli ab Aristotele tribuitur Rhetor. I, 7. Περικλῆς τὸν ἐπιτάφιον λέγων, τὴν νεότητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνηρῶσθαι, ὥσπερ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰ ἐξαιρεθείη. et III, 10. ὥσπερ Περικλῆς ἔφη τὴν νεότητα τὴν ἀπολομένην ἐν τῷ πολέμῳ, οὕτως ἠφανίσθαι ἐκ τῆς πόλεως, ὥσπερ εἴ τις τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξέλοι. cf. Paul. Leopard. Emendatt. VIII, 1.

XXXIII.

Demetr. de elocut. §. 299. Δεινὰ δὲ καὶ τὰ Δημάδεια, καίτοι ἴδιον καὶ ἄτοπον ἔχειν δοκοῦντα. ἔστι δὲ αὐτῶν ἡ δεινότης, ἐκ τε τῶν ἐμφάσεων γινομένη, καὶ ἐξ ἀλληγορικοῦ τινος παραλαμβανομένου καὶ τρίτον ἐξ ὑπερβολῆς. §. 300. οἷόν ἐστι τὸ

οὐ τέθνηκεν Ἀλέξανδρος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὥζεν γὰρ ἂν ἡ οἰκουμένη τοῦ νεκροῦ.

τὸ μὲν γὰρ ὥζεν, ἀντὶ ἠσθάνετο, ἀλληγορικὸν καὶ ὑπερβολικὸν ἅμα. τὸ δὲ τὴν οἰκουμένην αἰσθάνεσθαι ἐμφατικὸν τῆς δυνάμεως τῆς Ἀλεξάνδρου, καὶ ἅμα δὲ τι ἐκπληκτικὸν ἔχει ὁ λόγος ἠθροισμένον ἐκ τῶν τριῶν· πᾶσα δὲ ἐκπληξίς δεινόν, ἐπειδὴ φοβερόν. §. 301. τοῦ δὲ αὐτοῦ εἶδους καὶ τὸ

ὅτι τοῦτο τὸ ψήφισμα οὐκ ἐγὼ ἔγραψα, ἀλλ' ὁ πόλεμος, τῷ Ἀλεξάνδρου δόρατι γράφων.

§. 302. καὶ τὸ

ἔοικε γὰρ ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ἀπολωλεκυῖα τὸν Ἀλέξανδρον τῷ Κύκλωπι τετυφλωμένῳ.

§. 303. καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν (quod aperte mutandum in πόλιν) οὐ τὴν ἐπὶ προγόνων τὴν ναύμαχον, ἀλλὰ γραῦν, σανδάλια ὑποδεδεμένην καὶ πτισάνην ῥοφῶσαν.

τὸ μὲν γὰρ γραῦν ἀλληγορικὸν ἀντὶ τοῦ ἀσθενῆ καὶ ἐξίτηλον ἤδη. καὶ ἅμα ἐμφαῖνον τὴν ἀδρανίαν αὐτῆς ὑπερβολικῶς. τὸ δὲ πτισάνην ῥοφῶσαν, ἐπεὶ ἐν κρεανομίαις τότε καὶ πανδαισίαις διάγουσαν, ἀπολλύειν τὰ στρατιωτικὰ χρήματα. §. 304. περὶ μὲν οὖν τῆς Δημαδείου δεινότητος ἀρκεῖ τοσαῦτα καίτοι ἐχούσης τι ἐπισφαλές, καὶ οὐκ εὐμίμητον μάλα. ἔνεστι γὰρ τι καὶ ποιητικὸν τῷ εἶδει. εἶγε ποιητικὸν ἢ ἀλληγορία καὶ ὑπερβολὴ καὶ ἐμφασις. ποιητικὸν δὲ μικτὸν κωμωδίας.

„Gravia autem et Demadis dicta, etsi proprium et absonum genus habere videntur. Exoritur autem eorum gravitas ex emphasibus, dein ex allegorico quodam assumpto, et quod tertium est ex hyperbole. Cuiusmodi est illud: non mortuus est Alexander, viri Athenienses, totus enim terrarum orbis cadaver oleret: illud enim oleret, positum pro sentiret allegoricum est et simul hyperbolicum; et illud totum terrarum orbem sentire declarat emphatico modo potentiam Alexandri. et simul quiddam ad iniiciendum terrorem aptum habet ea oratio collectum ex illis tribus; quicquid autem terrorem iniicit, grave quiddam est, quia horribile. Eiusdem generis et illud: hoc plebiscitum non ego scripsi, sed bellum Alexandri hasta scribens. Et illud: similis enim est Macedonum exercitus, amisso Alexandro, Cyclopi excaecato. et illud: rempublicam non ut maiorum aetate pignantem in navibus, sed anum sandalia indutam, et ptisanam sorbentem. Illud enim anum allegorice dicunt pro infirmam et iam evanescentem, et una patefaciens imbecillitatem ipsius hyperbolico modo; illud enim ptisanam sorbentem, quia convivis tum et epulis tota dedita deper-

deret militarem pecuniam. De Demadea igitur gravitate haec sufficiunt, etsi illa lubricum quiddam habet, et non temere imitandum. Huic enim formae poëticum quiddam inest; siquidem poëticum est allegoria et hyperbole; poëticum autem est mixtum comoedia.“

Quae hic a Demetrio tanquam Demadeae eloquentiae propria indicantur, ea ipsa mihi reperire videor in ultima sententia fragmenti orationis *περὶ τῆς δωδεκαετίας*. *Καί μοι τῶν πεπραγμένων ἀναμνήσθητε, ἥνίκα Δημοσθένης καὶ Λυκοῦργος τῷ μὲν λόγῳ παραταττόμενοι τοὺς Μακεδόνας ἐνίκων ἐν Τριβαλλοῖς, μόνον δ' οὐχ ὄρατὸν ἐπὶ τοῦ βήματος νεκρὸν τὸν Ἀλέξανδρον προέβηκαν, ἐν τῷ δήμῳ δ' ἀλείψαντες λόγοις εὐπρεπέσι Θηβαίων τοὺς παρόντας φυγάδων θυμοὺς ἐπ' ἐλπίδι τῆς ἐλευθερίας ἠκόνησαν, ἐμὲ δὲ στυγνὸν καὶ περίλυπον ἔφασκον εἶναι μὴ συνευδοκοῦντα.* Nec minus eadem haec in sententia quae paulo ante legitur, deprehendere licet: *κρεῖττον ἐπερχόμενον ἐκκλῖναι τὸ νέφος ἢ φερομένῳ συναπενεχθῆναι τῷ ρεύματι.* Et his ne poeticus quidem color deest; ὁ δὲ πρότερον ἀπείρατος ὢν πολεμίας σάλπιγγος *Εὐρώτας Βοιωτοὺς ἐν τῇ Λακωνικῇ στρατοπεδεύοντας εἶχεν ἀπέκλειρε* γὰρ τὴν ἀκμὴν τῆς Σπάρτης ὁ Θηβαῖος, καὶ τοὺς ὄρους τῆς Λακωνικῆς τεθειμένους τὴν ἀκμὴν τῶν νέων συνέκλεισε ταῖς τέφραις — τῷ *Ελαμινώνδου σώματι συνέθραψε τὴν δύναμιν τῶν Θηβαίων ὁ καιρός.* Denique praeter eas quae iam antea indicatae sunt, duae allegoriae reperiuntur, quod in spatio tam brevi videtur haud parvi momenti esse, altera pag. 486. ὥσπερ γὰρ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν νόσος τὴν ὄρασιν συγχέασα κωλύει τὰ ἐμποδῶν κείμενα θεωρεῖν, οὕτως ἄδικος παρεισδύνων λόγος εἰς τὰς τῶν δικαστῶν γνώμας οὐκ ἔα δι' ὀργὴν συνορᾶν τὴν ἀλήθειαν. altera pag. 490. δεῖ δὲ τὸν σύμβουλον, καθάπερ τὸν ἰατρόν,

οὐ τῆς νόσου τὴν αἰτίαν ἔχειν, ἀλλὰ τῆς θεραπειᾶς
τὴν χάριν ἀπολαμβάνειν.

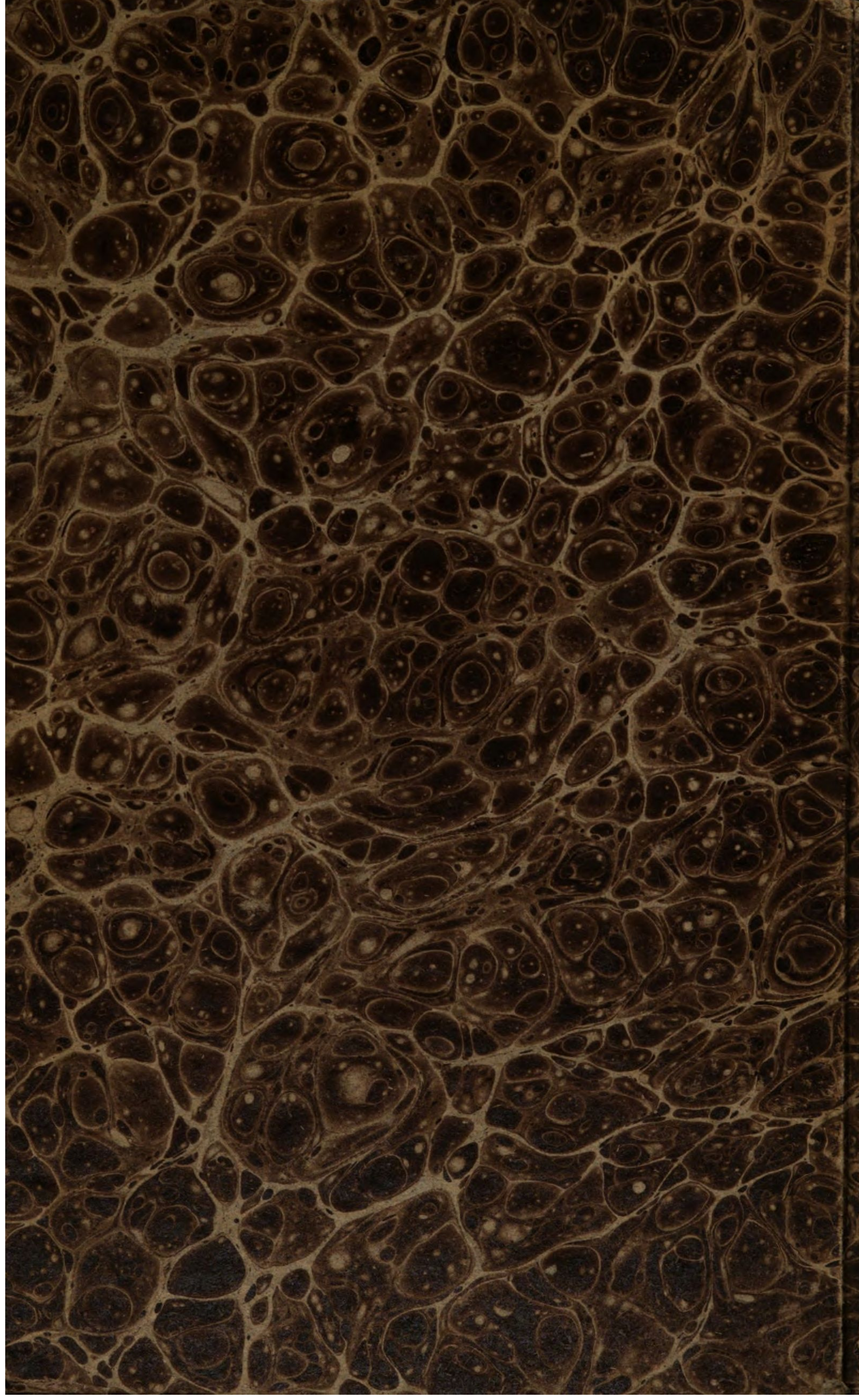
Reperitur denique Demades in Schol. ad Hesiod. Theog. v. 914. ἡρπάσθαι δὲ τὴν Περσεφόνην φασίν, οἳ μὲν ἐκ Σικελίας, Βακχυλίδης δὲ ἐκ Κρήτης, Ὀρφεὺς δὲ ἐκ τῶν περὶ ὠκεανὸν τοπῶν, Φανόδημος δὲ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, Δημάδης δὲ ἐν νάπαις.

„Raptam esse Proserpinam dicunt alii ex Sicilia, Bacchylides e Creta, Orpheus e locis ad Oceanum iacentibus, Phanodemus ex Attica, Demades in νάπαις.“

Νάπαι videntur esse locus quidam in Attica, fortasse pratum vel saltus ad Cephisum apud Eleusinem, ubi Proserpina a Plutone rapta esse dicitur. cf. Pausan. I, 37, 5. Quod hic de Demade narrat scholiastes, id ad ipsius scriptum quoddam spectare videtur, in quo fabulae mythologorum tractabantur; et haec quamquam parvi momenti inter alias una est causa cur iure a Suida historiam Deli (vid. pag. 18.) Demadi tributam esse arbitrer. Praeterea enim notum est multos eius temporis oratores famosam illam Deliacam litem studiose tractasse. Hyperidis memorat orationem Deliacam Athenaeus X. p. 52. Schw. cuius fragmentum servavit vetus Hermogenis interpres ad librum de Ideis, capite περὶ σεμνότητος. Verba illius, quoniam idem fere argumentum continere videntur, quod Demadis historia Deli, quantum quidem e titulo colligi potest, lubet hic adscribere: Διόπερ τὰς ἐν Δηλιακῷ Ὑπερείδου πόρρω τούτων ἐστάναι φησί. (sc. τῶν ἐννοιῶν τοῦ Πλάτωνος περὶ θεῶν.) βουλόμενος γὰρ ἐκεῖνος ἐξ ἀρχαίου δεῖξαι τοῖς Ἀθηναίοις τὰ ἐν Δήλῳ ἱερὰ προσήκοντα, πολλῷ κέχρηται τῷ μύθῳ, λέγων οὕτω· Λέγεται γὰρ τὴν Δητὴν κύουσαν τοὺς παῖδας ἐκ Διός, ἐλαύνεσθαι ὑπὸ τῆς Ἥρας κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. ἤδη δὲ αὐτὴν βαρυνομένην καὶ ἀπο-

ροῦσαν, εἰς τὴν γῆν ἐλθεῖν τὴν ἡμετέραν, καὶ λῦσαι
τὴν ζώνην ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ Ζωστήρ καλεῖται. Plura
vid. ap. Casaubon. ad Athen. l. X. c. 24. in animadv.
in Athen. ed. Schweigh. T. V. pag. 371. cf. Plutarch.
vit. decem oratorr. p. 840. E. 850. A. Harpocrat. s. vv.
ἀγοράσαι, ἀνετον, ἀποικία, Ἀρτεμίσιον, προηροσία, Πη-
ναία, σύνταξις. Ruhnken. hist. cr. or. Gr. p. 70. Di-
narchi quoque *Δηλιακὸς λόγος* memoratur ap. Dionys.
Halic. de. Din. iudic. c. XI. p. 118. Similem igitur De-
madis orationem exstitisse non improbabile est, cui Sui-
das ut est negligens et ignarus rerum falsam inscriptionem
imposuit.

Hoc erat praeterea in votis ut, quod Demadis super-
est orationis fragmentum, diligentius quam adhuc per-
tractatum huic opusculo adiungerem, antea perscrutatus
utrum subditiciū sit necne; quod nunc, ne praeter mo-
dum crescat libellus, differre coactus, deinde suscepturus
sum, si quidem iudices aequi et harum rerum periti hoc
studiorum meorum specimen adsensu suo comprobaverint.

Lhardy, Benedict H.

De Demade oratore Atheniensi

Berolinum 1834

A.gr.b. 1118

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10235350-0